

22.12.111
KOMINTERNIN

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

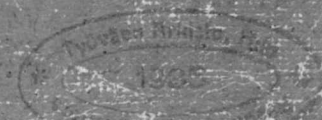
VII

MAAILMAN-
KONGRESSI

ERCOLI

KOMINTERNIN TEHTÄVÄT
IMPERIALISTIEN VALMISTELEMAN
UUDEN MAAILMANSODAN
JOHDOSTA

KIRJA • PETROSEOI 1925

58491

1 kommunistinen internationaal.
16. kerran kongressi
1 fin

327.327

k8

ERCOLI

KOMMUNISTISEN
INTERNATIONAALIN TEHTÄVÄT
IMPERIALISTIN VALMISTELEMÄN
UUDEN MAAILMANSODAN JOHDOSTA
SELOSTUS JA LOPPULAUSUNTO

**TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO**

933315 *

PETROSKOI 1935

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

38091

Эрколи

**О задачах коммунистического интернационала
в связи с подготовкой империалистами
новой мировой войны**

**KOMMUNISTISEN INTERNATIONAALIN
TEHTÄVÄT IMPERIALISTIN VALMISTELEMAN
UUDEN MAAILMANSODAN JOHDOSTA**

**(Tov. Ercolin selostus Kommunistisen Internationaalin
VII maailmankongressissa elokuun 13—14 pnä v. 1935)**

Tov. Ercolin ilmestymistä puhujakorokkeelle koko kongressi tervehtii myrskyisin suosionosoituksin. Kaikki nousivat seisomaan ja panevat toimeen kunnianosoituksen tov. Ercolille. Puheenjohtaja, tov. Thorez huudahtaa: "Eläköön Italian proletariaatin johtaja tov. Ercoli, yksi Kominternin parhaimmista johtajista!" (Suosionosoituksia.)

Toverit! Sodan ja sodanvastaisen taistelun probleemit ovat aina olleet Kommunistisen Internatsionaalen huomion keskipisteessä, meidän puolueittemme työn keskipisteessä. "Muistakaa imperialistista sotaa", — lausuttiin ensimmäisessä julistuksessa, jolla Internatsionaalemmme kääntyi koko maailman työtätekevien puoleen. Tätä sodanvastaista taistelukutsua korostettiin myöhemmin V maailmankongressissamme ja erikoisella ponnella se uudistettiin v. 1927 ja sitä seuraavina vuosina, kun kypsyivät kaikki objektiiviset ehdot uuden imperialistisen maailmansodan syntymiselle, kun alkoi kapitalistisen maailman luisuminen tähän sotaan. Tästä hetkestä alkaen me arvioimme uuden sodan vaaran välittömäksi vaaraksi, kehoitimme proletariaattia ja työtätekevien laajoja joukkoja taisteluun tätä vaaraa vastaan ja kaikin keinoin tuimme jokaista joukkoliikettä, joka oli kehittynyt tosi taistelun pohjalla imperialistista sotaa vastaan.

Tällä, kuten kaikilla muillakin aloilla, vahvasti tapahtumain kulku oikeaksi sen perspektiivin, joka oli esitetty kapitalistisessa maailmassa ilmenevien keskinäis-suhteitten marxilais-leniniläisen analyysin pohjalla. Kuka rohkenisi nyt epäillä sitä, että kun on onnistuttu lykkäämään sodan alku, kun on onnistuttu välttämään se hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan, mitä muutamat imperialistiset suurvallat valmistelivat v. 1930—1931 kansainvälisen sosialidemokratian eräiden johtajien suosiollisella avustuksella, että tätä lykkäystä selittää myös se seikka, että me panimme toi-

meen hälytyksen, ja että huomattava osa työväenluokasta kuuli meidän kutsumme ja vastasi siihen?

VI maailmankongressi muokkasi v. 1928 päälinjan taistelullemme sotaa vastaan. Tämä linja, joka on jo kestänyt "tulikokeen", jää meidän peruslinjaksemme. Mutta kansainvälisessä tilanteessa VI maailmankongressin jälkeen ja erikoisesti viimeisinä vuosina on tapahtunut suuria muutoksia. Kaukaisessa Idässä on alettu toteuttaa maailmanuutta uudestijakoa aseellisen voiman avulla. Neuvostoliiton ja kapitalistisen maailman keskinäiset suhteet ovat astuneet uuteen vaiheeseen sen voiton johdosta, minkä sosialismi sai täällä, proletariaatin diktatuurin maassa.

Neuvostoliiton rauhanpolitiikalle on avautunut uusia mahdollisuuksia. Neuvostoliiton rauhanpolitiikan ja työläisten sekä kaikkien työtätekevien rauhan puolesta käymän taistelun välinen yhteys käy silminnähtävämmäksi kuin milloinkaan aikaisemmin. Sen ohella on fasismi voitannut Saksassa ja sarjassa muita maita, ja sodanvaara on kärjistynyt siinä määrässä, että se vaatii kommunistiselta etujoukolta ja työväenluokalta mitä jännittyneimpiä ponnistuksia kaikkien niiden voimien tiivistämiseksi, mitkä voidaan mobilisoida taisteluun sodanlietsojia vastaan, rauhan ja Neuvostoliiton puolustamiseksi. Tästä johtuu vaatimus, että myös tällä alalla me tekisimme muutokset politiikkaamme, ottaen huomioon tilanteessa ja voimien keskinäissuhteissa tapahtuneet muutokset.

Tov. Lenin useasti varoitti meitä, kiinnittäen järkevästi huomiotamme ja kaikkien työläisten huomiota sodanvastaisen taistelun vaikeuteen. "Ei ole sotaa yleensä", vaan on konkreettisia sotia, joiden luonteen määrää asianomainen historiallinen kausi, luokkavoimien keskinäissuhteet koko maailmassa ja varsinkin sotaa käyvissä maissa. Juuri tämän takia katson, että kongressimme tehtävänä sodan ja sodanvastaisen taistelun probleemeja tutkittaessa ei ole sen toistaminen, mitä jo sanottiin ja tehtiin VI

maailmankongressissa, vaan kaikkien uusien aineksien huolellinen tutkiminen ja analysoiminen, jotka nyt ovat syntyneet kansainvälisessä tilanteessa niin luokkasuhteiden kuin valtiosuhteidenkin alalla ja vaikuttavat meitä uhkaavan sodan luonteen määrittelemiseen; on vedettävä tästä analyysistä kaikki johtopäätökset tehtävien ja perspektiivien määrittelyä varten.

I. KAPITALISMIN EPÄTASAINEN KEHITYS KRIISIN VUOSINA

Versaillesin ja Washingtonin systeemin loppu

Kapitalististen suurvaltojen keskinäissuhteissa ei ole ollut milloinkaan pysyväisyyttä eikä sitä voi ollakaan. Tämän määrää kapitalismin epätasaisen kehityksen laki.

Tov. Stalin KITpK:n VII täysistunnossa loppulausunnossaan tyhjentävästi määritteli, miten tämä kapitalismin epätasaisen kehityksen laki ilmenee. Hän sanoi:

"Juuri sen vuoksi, että takapajulle jääneet maat jouduttavat kehitystään ja tasoutuvat etumaisten maiden kanssa, — juuri tämän vuoksi kärjistyy taistelu edelleennättämisestä maiden kesken, juuri tämän vuoksi syntyy mahdollisuus toisille maille sivuuttaa toisia maita ja syrjäyttää ne markkinoilta, luoden siten edellytyksiä sotilaallisille yhteenotoille, syntyy kapitalismin maailmanrintaman heikentymismahdollisuus, syntyy eri kapitalistimaiden proletaareille tämän rintaman murta-
mismahdollisuus." ¹

Maailman talouskriisin ja erikoislaatuisen depression kausi on epätasaisen kehityksen erikoinen esimerkki, joka osoittaa meille tämän kapitalismin epätasaisen kehityksen seuraukset kaikilla aloilla.

Johtavat imperialistiset suurvallat, jotka maailmansodassa tulivat voittajiksi, kerskailivat, että niiden on onnistunut Versaillesin ja Washingtonin sopimuksien avulla

¹ KITpK:n VII laajennetun täysistunnon pikakirjoitusselostus, II nide, s. 318.

luoda pitempiaikainen vakavuus kansainvälisten suhteiden alalla, muuttumaton järjestys niin Europan kuin myös koko maailman mittakaavassa. Kaikki tämä osoittautui olevan toisin.

Versaillesin sopimuksen perustana olivat seuraavat kohdat:

1) voitettujen maiden, varsinkin Saksan, pitäminen poliittisessa vajaa-oikeudellisessa tilassa ja niiden ryövääminen voittajavaltioiden toimesta;

2) voittajavaltioiden välinen sopimus sotasaaliin jaosta, europalaisten rajojen määrittelystä, siirtomaiden ja siirtomaamandaattien jaosta tarkoituksella pystyttää voittajavaltioiden hegemonia koko maailmassa;

3) taloudellisen saarron ja vastavallankumouksellisen sotainterventsion valmistelu proletaarisen diktatuurin maata vastaan.

Washingtonin sopimus vuorostaan määritteli suurten merivaltojen välisten voimain suhteen, erikoisesti Tyynellä valtamerellä, katsoen Kiinan valtavaa aluetta suurten imperialististen petojen aluelaajennuksien välittömäksi kohteeksi, ja pyrki säännöstelemään niiden ankaraa kilpailua ja taistelua tämän alueen valloittamisen ja ryöväämisen yhteydessä.

Suurin osa näiden sopimuksien kohdista osottautui aivan alusta alkain sellaisiksi, ettei niitä voitu toteuttaa. Piiritys- ja hyökkäyssuunnitelmat Neuvostotasavaltaa vastaan lyötiin pirstoiksi neuvostomaan työläisten ja talonpoikain sankarillisella taistelulla, voitolla, jonka he saivat kansalaissodassa Leninin ja Stalinin johdolla sekä kansainvälisen proletariaatin aktiivisella tuella.

Kuitenkin on tärkeätä panna merkille, että itse suurvaltain kesken, jotka pakoittivat voitettut hyväksymään sodanjälkeiset sopimukset, kärjistyivät ristiriidat: ne kilpailivat keskenään ja tämän kilpailun täytyi johtaa sodanjälkeisten sopimusten systeemin rikkoutumiseen.

Kriisin alkamisesta lähtien kapitalismin kehityksen epätasaisuus yhä enemmän kärjistyy. Me tulemme jyrkkien repeytymien ja hyppäyksien todistajaksi. Maat, jotka kokivat nopeimman nousun ja suurimman kukoistuksen, syöksyivät ensimmäisinä kriisiin ja saivat kokea sen raskaimmat ilmaukset. Toisissa maissa, kuten tapahtui esimerkiksi Ranskassa kuluvana vuonna, tuotantotaso laskee, kun taas suurimmassa osassa kapitalistista maailmaa jo havaitaan sen kasvu. Tämä synnyttää yhä uusia poliittisen tasapainon rikkoutumisia ja antaa kansainvälisten suhteiden kehitykselle kuumeentapaisen luonteen, mikä suurenee kriisin kehityskulun aikana vuodesta vuoteen.

Kussakin maassa on kriisin seurauksilla ja niillä metoo-deilla, joita käyttävät hallitsevat luokat ulospääsyn löytämiseksi kriisistä ja kriisin kulunkien säilyttämiseksi työtätekevien kannettavaksi, sellainen luonne, että ne aiheuttavat imperialistisen porvariston hyökkäyshalun jatkuvan voimistumisen ja yhä suuremman jännityksen kansainvälisissä suhteissa. Työttömyyden valtava kasvu, työpalkan pieneneminen, työtätekevän talonpoikaiston köyhtyminen, kaikkien työtätekevien elintason aleneminen, sisämarkkinain äärimmäinen supistuminen joka maassa — kaikki tämä sysää taistelun voimistumiseen ulkomaisista markkinoista, kärjistää äärimmilleen kilpataistelun maailman markkinoilla. Pääomien ja monopoolien keskittymisen kasvu (mitä myös kriisi kaikissa maissa nopeuttaa) puolestaan edistää porvariston imperialistisen hyökkäyshalun voimistumista. Jokaisessa maassa porvariston taantumuksellisimmat ainekset orientoituvat sotaan. Nämä ainekset pitävät sotaa parhaimpana, ja visseinä hetkinä myös ainoana keinona kriisin luomien vaikeuksien voittamiseksi.

Muutama kuukausi sitten eräästä ruotsalaisesta aikakauslehdestä voitiin lukea avomielisyytensä ja kyynillisyytensä puolesta vertaistaan vailla oleva lausunto:

"Sota on nykyään sama kuin se oli aikaisemminkin. Sota lisää laivatonniston tarvetta, kohottaa kuljetusriskiä ja tavarain hintoja, uudistuu keinottelu... Päinvastoin, ellei sotaa tule, niin maailman tulee vielä kauan odottaa tilanteen luonnollista paranemista, sillä se on vielä sangen kaukana."

Tämä kyynillisuus, jossa me näemme järjestelmän peruuttamattoman tuomion, mikä järjestelmä panee toivonsa hävitykseen, kuolemaan, sotaan, on sangen kuvaava porvariston keskuudessa kriisin luomille mielialoille.

Kansainvälisten taloudellisten suhteiden alalla on kriisin luonteenomaisimpana kohtana vaihdon supistuminen, joka ei häviä, vaan päinvastoin kärjistyy depression vuosina. Tämä maailmankaupan supistuminen on huomattavassa määrässä seuraus tulliesteistä, joita jokainen valtio kohottaa rajoillensa suojellakseen omia supistuneita ja kuihtuneita sisämarkkinoitaan. Kriisi hautasi lopullisesti vapaan kaupan systeemin. Jokainen kapitalisti tietää nykyään vain yhden päämäärän: myödä mahdollisimman kalliista maansa työtätekeville, jotka ovat köyhtyneet kriisin johdosta, ja turvata itselleen lisävoittoa, myymällä ulkomaisilla markkinoilla mahdollisimman alhaisilla hinnoilla voittaakseen vastustajansa kilpailussa.

Tuotannon järjestämissuunnitelmat ns. autarkian perustalla eivät ole mitään muuta kuin valhenaamio, joka verhoaa jokaisen maan porvariston kasvavaa taloudellista hyökkäyshalua. Dumping tulee säännöksi kaikille suurille kapitalistisille maille.

Se johtaa kaikkien olemassaolevien kauppasopimusten purkautumiseen ja taistelu uusien sopimusten solmimisesta tapahtuu jännittyneisyyden ja todellisen taloussodan ilmakehässä. Välttääkseen vararikkoa ovat pienet maat pakoitettut hyväksymään voimakkaampien sanelemat ehdot. Suurimmat kapitalistiset maat — Englanti ja Yhdysvallat — ensimmäiseksi turvautuivat rahasysteeminsä devalvat-

sieniin¹ lujittaakseen asemaansa maailman markkinoilla ja lyödäkseen vastustajansa. Valuuttakaaos, jota voi verrata vain välittömästi sodanjälkeen seuranneihin huonoimpiin aikoihin, riistää kansainvälisiltä taloussuhteilta kaiken vakavuuden, muuttaa markkinain traditsiomaisten fysiologian, keinotekoisesti luo uusia suuntia kaupalle, hävittää kaikkein lujimmatkin asemat, saa aikaan mitä odottamattomimpia muutoksia. Täten koko maailmassa muodostuu todellisen taloudellisen sodan tilanne uuden aseellisen sodan johdannoksi ja valmisteluksi.

Haluan ottaa konkreettisen esimerkin Japanin taloudellisesta kehityksestä, mikä on tällä alalla kaikkein kuvaavin. Tempolla, jolla Japani on toteuttanut viime vuosina kauppalaajennuksensa, ei ole vertoja kapitalististen maiden kauppahistoriassa. Tyynen valtameren länsiosassa Japanin kaupan asemat ovat erikoisesti lujittuneet. Japanin vienti näihin maihin, mikä v. 1931 oli 367 milj. jeniä, oli v. 1933 — 684 milj. jeniä. Samaan aikaan Yhdysvaltain vienti samoille markkinoille supistui 341 milj. jenistä 262 milj. jeniin, ja Englannin vienti 30 milj. puntasterlingistä 24 milj. puntasterlingiin. Hollannin Intiassa on Japanin kauppa voittanut kaikki kilpailijat ja ottanut ensimmäisen tilan. Japanilaiset valloittivat Indonesian kutomotavaramarkkinat ennätyksellisissä ajoissa. Japanin tavarat tunkeutuivat nopeasti Läheisen Idän markkinoille syrjäyttäen Englannin, Italian ja muiden maiden tavarat. Vienti Japanista Kiinaan, kun väestö pani vallankumouksellisena nousukautena japanilaiset tavarat boikottiin, supistui boikotin johdosta, mutta on taas viime aikoina alkanut nopeasti kehittyä Nankingin hallituksen kannatuksen ansiosta. Erikoisesti pistää silmään Japanin viennin kasvu Keski- ja Etelä-Amerikkaan.

¹ Devalvatsioni (ransk.) — paperirahan nimelliskurssin alentaminen niiden markkinakurssin tasolle, jonka mukaan suoritetaan myös metallirahoihin vaihtaminen. — Suom.

Japanin viennissä siirto- ja riippuvien maiden osuus on suurempi kuin minkään muun maan viennissä. Sitä paitsi, ja tämä on erikoisen tärkeätä, Japanin viennissä paljon suurempaa osuutta kuin minkään muun maan viennissä näyttelee vienti toisille maille kuuluiin siirtomaihin. Täten Japani on syrjäyttänyt asemiltaan Englannin, joka on ollut maailman suurin kutomotavarain viejä, mikä sija sillä on ollut sangen kauan aikaa.

Tunkeutuen kaupallaan vieraisiin siirtomaihin ja vaikutuspiireihin saa Japani aikaan ristiriitojen kärjistymisen kaikkien muiden imperialististen maiden kanssa. Näiden maiden porvaristo on turvautunut erikoistoimenpiteisiin suojellakseen markkinoitaan ja siirtomaittensa markkinoita japanilaisilta tavaroilta. Japanin porvaristo vastaa näihin toimenpiteihin voimistuttamalla dumpingia ja salakuljetusta. Täten tapahtuu siirtyminen avoimeen taloudelliseen sotaan.

Tämän Japanin valtavan taloudellisen laajentumisen näemme todellisessa valossa vain siinä tapauksessa, että otamme huomioon Japanin dumpingin luokkaolemuksen. Sen perustana on Japanin työläisten ja työläisnaisten työstä maksettu mitättömän pieni palkka ja Japanin talonpoikaisjoukkojen ennenkuulumaton köyhtyminen. Japanin imperialismiin hyökkäyshalu ja Japanin sotilasklikin ajama sodanprovosoimispolitiikka objektiivisesti pohjautuu luokkapolitiikkaan, joka perustuu maan laajojen kansanjoukkojen kurjuuteen ja nälkään.

Kriisin painon alla tapahtunut hallitsevien imperialististen maiden välisten taloudellisten suhteiden jyrkkä muutos oli täten sodanjälkeisten sopimuksien rikkomisen ja hävittämisen välitön syy. Englannin imperialismiin painostuksesta, imperialismiin, joka määrättynä ajankohtana oli kiinnostettu Saksan taloudellisesta ja poliittisesta noususta, Ranska "tuli vakuutetuksi" siitä, että oli välttämätöntä luopua voimakeinojen käyttämisestä sotakorvaus-miljaar-

dien ottamiseksi Saksan kansalta. V. 1931, kriisin kärjistyessä, entiset liittolaiset katsoivat vielä kuitenkin mahdolliseksi vaatia Saksalta vuosimaksuna 62 vuoden aikana valtavaa summaa, 2 ½ miljaardia. Ainoastaan Yhdysvaltain asiaan puuttuminen, johonka sen pakotti kriisi, johti Versaillesin sopimuksen tämän osan täydelliseen lakkauttamiseen.

V. 1933 alussa, jolloin fasistit astuivat valtaan Saksassa, oli Versaillesin systeemi jo kolmelta neljännekseltään tehty mitättömäksi. Imperialististen suurvaltojen välisen äänettömän, mutta ankaran taistelun tulosta olivat myös niin sanotut yksipuoliset teot, jotka seurauksineen edelleen likvidoivat Versaillesia. Tähän kuuluu Hitlerin hallituksen kieltäytyminen niiden sitoumuksien suorituksesta, jotka johtuivat Youngin suunnitelmasta, pakollisen sotavelvollisuuden jälleenalauttaminen koko Saksan kansalle, uuden, suuren armeijan sekä meri- ja ilmalaivaston luominen Saksaan.

Tällä hetkellä Versaillesin systeemistä on jäänyt jällelle vain sodanjälkeiset Europan rajat sekä siirtomaiden ja siirtomaamandaattien jako, s.o. on jäänyt vain se, mikä voidaan lividoida vain aseiden avoimella käytöllä, vain väkivallan ja sodan keinoilla. Toiselta puolen ei ole mitään jäänyt jällelle myöskään Washingtonin sopimuksesta. Tämän sopimuksen ne kohdat, joilla säännösteltiin suurten merivaltojen voimien keskinäissuhteet, ovat puretut ja luovuttaneet paikkansa meriaseistuksen kiihkeälle kilpailulle. Japanin imperialistien armeijat, jotka valtasivat Mandshurian ja Pohjois-Kiinan vähääkään piittaamatta Geneven ja pasifistien vastalauseista, ja jotka jatkavat etenemistään tälläkin hetkellä pyrkien valtaamaan koko Kiinan alueen, ovat tallanneet maahan Washingtonin sopimuksen viimeisetkin jätteet.

Toverit, Kommunistinen Internatsionaale ja asianomaisten maiden kommunistiset puolueet ovat olleet etujou-

kossa taistelussa sodanjälkeisiä ryöväyssopimuksia vastaan. Meidän ei tarvitse vuodattaa kyyneleitä Versaillesissa perustetun vihatun sorto- ja ryöväyssysteemin romahtamisesta. V. 1919 toukokuun 13 päivän julistuksessaan koko maailman työtätekeville vastamuodostettu Kominternin Toimeenpaneva komitea tuomitsi Versaillesin rauhan rorsorauhana. Tämän ehdottoman tuomitsemisen me esitimme sellaisella hetkellä, jolloin kansainvälisen sosialidemokratian johtajat allekirjoittivat Versaillesin sopimuksen ja ylistivät sitä oikeudenmukaisuuden asiakirjana, kansainvälisen yhteistyön ja "koko maailman rauhan järjestämisen" uuden aikakauden alkuna.

Meidän ei tarvitse ottaa takaisin ainuttakaan sanaa Versaillesin sopimuksen tuomiostamme. Mutta nykyhetkellä, kun Versaillesin sopimuksen luhistuminen ja loppuminen on yhtenä pääaineksista, jotka luonnehtivat nykyistä tilannetta, on meidän velvollisuutemme katsoa suoraan uutta tilannetta, joka on kansainvälisen proletariaatin edessä ja määritellä tehtävämme ja proletariaatin tehtävät tämän uuden tilanteen huomioimisen perusteella. Tätä eivät vielä kaikki ymmärrä, varsinkin sitä eivät ymmärrä eräät pasifistiryhmät, joille taistelu Versaillesin sopimusta vastaan on välistä tekosyynä sulkeakseen silmät Saksan kansallis-sosialismin hyökkäyspolitiikalta ja sotaprovokatioilta, johdattaakseen työtätekevien huomion pois siitä, että on välttämätöntä keskittää ponnistukset taisteluun uuden imperialistisen sodan päälietsojia vastaan.

Me kommunistit olimme ainoat, jotka taistelimme johdonmukaisesti Versaillesin sopimuksen lividoinnin puolesta. Mutta me olemme aina sitä käyneet taisteluna joukkojen yhteiskunnallisten ja kansallisten vaatimuksien ja vallankumouksen puolesta.

"Taistelullamme Versaillesin systeemiä vastaan, — julisti toveri Thälmann Parisin historiallisessa joukko-

kokouksessa lokakuun 31 päivänä 1932, — ei ole mitään yhteistä imperialististen vaatimuksien kanssa, Saksan porvariston ja kansallissosialistien natsionalistisen propagandan kanssa... Me tahdomme samanaikaisesti likvidoida sekä Versaillesin asettaman kansallisen sorron että kapitalistisen nylkemissysteemin harjoittaman työtätekevien yhteiskunnallisen sorron... Meidän taistelumme Versaillesia vastaan on taistelua työpalkan ja leivän puolesta, taistelua vapauden puolesta, taistelua sosialismin puolesta."

Toverit! Olemme taistelleet sodanjälkeisten sopimusten hävittämisen puolesta yhteiskunnallisen ja kansallisen vapautuksen teillä. Sillä, mitä tapahtui, ei ole mitään yhteistä niiden päämäärien kanssa, joitten puolesta me taistelimme. Sodanjälkeiset sopimukset murskasi pirstaleiksi da imperialistien ankara kilpailu. Se tilanne, mikä tästä syntyi, on uuden maailmansodan aatto, mitä sotaa Saksan hi imperialismi aikoo käydä sitä varten, että saisi kansat pa ko koitetuksi sellaiseen "rauhaan", mitä preussilaiset kenraalit esittivät Brest-Litovskissa. Ja tästä uhkasta, joka on kaikkein vakavin nykyhetkellä, me lähdemme määritellesämme kantamme taistelussa imperialismia ja sotaa vastaan.

Versaillesin ja Washingtonin systeemien päättyminen merkitsee tekopyhän porvarillisen pasifismin vararikkoa, se merkitsee sitä, että kansainvälisten suhteitten epävakaisuus on noussut maksimimäärään, merkitsee siirtymistä voimakeinojen käyttöön kaikkien kärkevien kysymysten, kaikkien selkkausten, joita on kaikissa maanosissa, säännöstelemiseksi, merkitsee käännettä päätähuimaavaan aseistautumiskilpailuun. Uusi imperialistinen sota uudesta maailman uudelleenjaosta ei ole vain kiertämätön, sitä ei vain valmistella kaikkine yksityiskohtineen jokaisessa imperialistisessa valtiossa, vaan minä päivänä tahansa voi se puhjeta ja äkkiyllättää meidät.

II. NEUVOSTOLIITON MAHTI. JAPANIN HYÖKKÄYSSUUNNITELMAT JA FASISMIN RYNNISTYS

Toverit, kapitalistinen maailma kiittää rajusti uutta sotaa kohti. Me asetamme tehtäväksemme määritellä, mistä tänään konkreettisesti uhkaa sodan vaara, kutka ovat sodanlietsojia nykyhetkellä, minkälaisen sodan he tahtovat sytyttää ja jo valmistelevat. Vastauksen antamiseksi näihin kysymyksiin täytyy keskittää huomiomme seuraaviin kolmeen perustosasiaan:

1. Neuvostoliiton valtava nousu.
2. Japanin sotilasmahdin hyökkäys Kaukaisessa Idässä.
3. Fasismin ryntäys Europassa, ja erikoisesti Saksassa.

Neuvostoliiton mahtava nousu

Vallankumouksen voimien kehitys on aina ollut yksi niistä aineksista, jotka ovat enimmäkseen vaikuttaneet kansainvälisiin suhteisiin. Mutta Neuvostoliiton nykyinen nousu on sellainen uutta laatua oleva ilmiö, minkä historiallinen merkitys ulottuu kaiken sen rajojen yli, mitä tunemme koko aikaisemmasta historiasta. Se on tosiasia, joka jo särkee vanhan, kapitalistisen maailman puitteet, mullistaa kaikki nykyiset keskinäissuhteet, määrää uuden kehityslinjan koko kansainväliselle tilanteelle.

Neuvostoliitto, joka on kaikissa suhteissa vahvistunut niin sisäisten kuin myös ulkoisten suhteitten alalla, on tullut ainoaksi vankaksi, varmaksi ja pysyväksi voi-

maksi, joka voi olla rauhan säilyttämispolitiikan tuksuun
Neuvostoliiton kansainvälisen aseman tällainen vakiintu
minen on suora seuraus proletariaatin diktatuurin ja sosia
lismien asemien lujittumisesta maan kaikilla elämän aloilla

Vv. 1918—1920 Ententevaltojen neuvostomaahan heittä
mien interventsioarmeijain puolella olivat myös Venäjäluon
kapitalistien ja kartanonherrain voimat, kapitalistien ja
kartanonherrain, joilta Lokakuun vallankumous otti pois
vallan. Muutamissa tapauksissa interventtien imperialistis
set sotajoukot rajoittuivat ainoastaan kaaderien värvää
miseen ja niiden aseistamiseen ja myös hyökkäyksen johta
miseen, hyökkäyksen, jonka suorittivat nuorta neuvostota
savaltaa vastaan taantumukselliset luokat, joita ei oltu
vielä lyöty loppuun saakka. Vv. 1930—1932 Teollisuuspuo
luen oikeusjuttu paljasti sen tosiasian, että imperialistiset
suurvallat järjestäessään interventsiota SSSR:ää vastaan
huomioivat laskelmissaan tuen vastavallankumouksellisten
järjestöjen puolelta, mitkä käsittivät kaikki maan sisäiset
proletariaatin diktatuurille vihamieliset ainekset.

Voimien keskinäissuhteitten muuttuminen Neuvostoli
tossa viime vuosina, mikä ilmenee sosialismin lopullisena
ja peruuttamattomana voittona kapitalismista, on antanut
kuolemaniskun näille rikollisille hyökkäyssuunnitelmille
Neuvostoliittoa vastaan poistaen vastavallankumoukselli
sen intervensioon armeijoilta mahdollisuuden saada tukea
SSSR:n sisällä proletariaatin diktatuurille vihamielisten
luokkien puolelta.

Mutta meidän ei ole otettava huomioon vain tätä
SSSR:n väestön kasvanutta luokka-yhdenlaatuista.
Kysymys ei ole vain siitä, että Neuvostoliiton proletaarit
ja kolhoosilaiset ovat kapitalistisia maita vastaan uuden,
sosialistisen yhteiskunnan rakentajien tiiviinä joukkona,
jotka ovat valmiit kaikkiin keinoihin, elämänsä hinnalla puo
lustamaan vallankumouksen saavutuksia. Neuvostomaan
teknillinen kehitys, joka on tulos ensimmäisen 5-vuotis-

suunnitelman voittoisasta toteuttamisesta ja toisen 5-vuotis-
suunnitelman ensi puoliskon täyttämistä, tekee heille
mahdolliseksi suhtautua ~~täydellä voimiinsa~~ luottamuksella
imperialististen maiden mahdollisen hyökkäyksen perspek-
tiiviin. On riittävää kun esittää muutamia numeroita, jotka
luonnehtivat raskaan teollisuuden kehitystä SSSR:ssä.

Vanhan tsaristisen valtakunnan osuus maailman valu-
rautatuotannosta v. 1913 teki kaikkiaan vain 5,3 %, Neu-
vostoliiton osuus v. 1928 teki vain 3,7 %, mutta v. 1934
lopussa — jo 16,7 %. (Suosionosoituksia.) Neu-
vostoliitto v. 1934 loppuun mennessä eteni tällä alalla toi-
selle tilalle Yhdysvaltain jälkeen, sivuuttaen Saksan ja
Englannin. (Suosionosoituksia.)

Terästuotannossa vastaavat numerot tekivät 5,5 %
v. 1913, 3,9 % v. 1928 ja 11,7 % v. 1934. (Suosionosoit-
uksia.)

Nämä numerot ehkä kaikkein parhaiten korostavat
NKP(b):n politiikan valtavaa historiallista merkitystä,
mikä puolue on toveri Stalinin johdolla turvannut 5-vuo-
tissuunnitelman voittoisan toteuttamisen luoden täten pe-
rustan SSSR:n ja kapitalististen maiden välisten voimien
keskinäissuhteitten perinpohjaiselle muuttumiselle. SSSR:n
sotilaallisen mahdin ja puolustuskuntoisuuden alalla tämä
merkitsee sitä, että proletariaatin diktatuurin maa ei tänään
jää aseellisilta voimiltaan, puolustuskuntoisuudeltaan jäl-
keen ainoastakaan kapitalistisesta maasta. Työläis-talon-
poikaiset armeijat, jotka kansalaissodan sankarillisina vuo-
sina olivat vasta muodostumisprosessissa, voittaen siirty-
miskauden vaikeudet, kun siirryttiin punakaartilaisosas-
toista, jotka olivat täynnä innostusta, mutta vähän kurin-
alaisia ja huonosti aseistettuja, säännölliseen, keskitettyyn,
kurinalaiseen, nykyaikaisella tekniikalla varustettuun
armeijaan; nyt tämä on Työläis-talonpoikainen punainen
armeija, joka on täydellisesti rekonstruoitu uusimman tek-
niikan ja maan teollisen nousun pohjalla.

"Punainen armeija takapajuisesta armeijasta muuttanut nykyaikaiseksi, etumaiseksi armeijaksi. Teollisuudessa on luotu tuotannollinen pohja, joka voi tuottaa kaikki nykyaikaisia teknillisiä taisteluvälineitä." ¹

Kaukaisessa Idässä, missä imperialistisen hyökkäyksen välitön uhka on voimakkaampi, eivät Neuvostoliiton rajoja enää ole suojelemattomia rajoja. Niitä suojelee armeija, jolla on oma sotilas-taloudellinen perusta ja korkealle kehittynyt sotateollisuus. (Suosionosoituksia.)

Tätä Neuvostoliiton taloudellisen ja sotilaallisen mahdollistamien ihmeteltävää nousua on lakkaamatta seurannut kapitalistisen maailman proletariaatin ja laajojen kansanjoukkojen K. myötätunnon ja uskollisuuden kasvu työläisvaltiota kohtaan.

Se valtava auktoriteetti, jota Neuvostoliitto ei nauti ainoastaan kommunistisen etujoukon keskuudessa, vaan myös sosialidemokraattisten ja puolueettomien työläisten keskuudessa, pikkutalonpoikain, pikkuporvariston, intelligenssin ja nuorison keskuudessa, miljoonien ihmisten taistelunvalmeus SSSR:n puolustamiseksi voimiaan säästämättä, on mitä tärkeimpänä syynä, joka edistää sitä, että proletariaatin diktatuurin maa on niin voimakas kapitalistisiin maihin verraten.

Nämä kaikki seikat huomioiden täytyy tulla johtopäätökseen, että Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden väliset suhteet ovat astuneet uuteen vaiheeseen, jonka luonteenomaisena peruspiirteenä on proletariaatin diktatuurin maan kasvava auktoriteetti ja sen rauhanpolitiikka.

Tämän uuden ilmiön kaikua me tapaamme kansainvälisen politiikan kaikilla aloilla. Se on meidän huomioitava vakavimmalla tavalla, kun viitoitamme politiikkaamme.

¹ Voroshilov: Lenin, Stalin ja Punainen armeija, s. 90.

Japanin imperialismiin hyökkäys Kaukai- sessa Idässä

Katsokaamme nyt mitä tapahtuu kapitalistisessa maailmassa.

Japani on epäilemättä hyökkäyshaluisin suurvalta, joka kuumeisesti valmistaa sotaa ja jo käy sotaa. Vuodesta 1931 alkaen sotainen Japanin imperialismi on ryhtynyt maailman kartan muuttamiseen asevoimin. Mandshurian sotilaallisen valtauksen jälkeen Japanin imperialismi on ryhtynyt Pohjois-Kiinan miehittämiseen, tuoden avoimesti julki aikomuksensa saada käsiinsä suojelusherruuden koko Kiinan yli. Nyt Japanin imperialismi valmistelee seuraavaa sotaretkeä Keski-Kiinaan ja tukee sitä tässä sen gomindanilainen asioimisto, joka on pettänyt Kiinan kansan ja sen taistelun riippumattomuuden ja kansallisen vapautumisen puolesta.

Päämääränä, johon pyrkii imperialistinen Japani ja jonka avoimesti tunnustavat sen valtiomiehet, — on hegeemonian saanti ei vain Kaukaisessa Idässä, vaan myös koko Itä-Aasiassa ja Tyynen valtameren länsirannikolla. Tämän päämäärän saavuttamiseksi on Japanille välttämätöntä ennen kaikkea raaka-aineperustan luominen raskaalle teollisuudelleen. Japanin militaristien oli vallattava Mandshuria ja Pohjois-Kiina sitä varten, että olisi hyökkäysasemat hyökkäystä varten neuvostorajoja vastaan ja turvatakseen armeijoille, jotka lähtevät tähän hyökkäykseen, syvän selkäpuolen.

Kuten tunnettua, ovat Kaukaisessa Idässä voimasuhteet tällä hetkellä muodostuneet sellaisiksi, että sota SSSR:ää vastaan tulee Japanille sangen vaikeaksi, ja että sen lopputuloksesta ei ole läheskään varmuutta edes kaikilla japanilaisilla kenraaleilla. Mutta toisaalta Neuvostoliiton ja Punaisen armeijan kasvava mahti kiihoittaa Japanin kaikkein hyökkäyshaluisimpia militaristeja esiintymään

kaikkea sodan lykkäystä vastaan, mitä nopeammin käyrikin
tämään hyväksi kaikki mahdollisuudet ja etsimään Japanin
nille liittolaisia, joiden avulla voisi alkaa sodan jo tänäänkin
lykkäämättä sitä huomiseksi.

Kas tällaista me voimme lukea "kuuluisasta" kirjastest
"Valtion puolustamisesta", jonka on julkaissut Japanin
yleisesikunnan painoasiain byro lokakuussa v. 1934.

"Kaikki tämä (s.o. esitykset Neuvostoliiton kasvava
vasta sotilaallisesta mahdista) pakottaa meidät heikkou
keksi miettimään SSSR:n aikomuksien luonnetta. Jo
Japanin valtakunta ei aivan heti täydennä aseistustaan
niin voimakkaan Punaisen armeijan vastapainoksi, jolla
erikoisesti lujita sotilaallisia ilmailuvoimia, niin huole
menna on se enää sangen vaikeata tehdä.

Aivan samoin on tarpeellista korostaa Mandshou
Gohon keskitettyjen voimien lisäämisen välttämättö
myyttä."

Nämä Kaukaisen Idän tilannetta kärjistävät tendenssit
ovat hallitsevina Japanin kaikessa politiikassa: se tuli ilmi
siinä, että se kieltäytyi hyökkäämättömyyssopimuksesta
SSSR:n kanssa; juonissa, joiden kautta Japanin diplomatia
yhdistyy sodanlietsojiin ja SSSR:n vihollisiin Euroopassa;
voimistuvissa sotavalmisteluissa, joita parhaillaan suoritta-
vat Mandshuriassa japanilaiset kenraalit; uusien rautatie-
linjojen ja strategisten viertoteiden kuumeisessa rakenta-
misessa Mandshuriassa; ponnisteluissa, jotka ovat suun-
natut autonomisen teollisuusperustan luomiseen Japanin
armeijalle Aasian mantereelle, Mandshuriaan; alituisissa
provokatsioissa neuvostorajoilla japanilais-mandshurialais-
ten hyökkäyshaluisten piirien puolelta ja niiden alinomai-
sissa yrityksissä provosoida aseellinen selkkaus Mongolian
kansantasavallan kanssa.

Tämä hyökkäyspolitiikka on seurauksena Japanin impe-
rialismin koko sisäisestä ja ulkoisesta asemasta. Toverit,
ei saa unohtaa, että nykypäivien Japani on syvimmän ja

käyttyröimmän luokkadifferentsioitumisen maa. Nälkäänäke-
apavien talonpoikaisjoukkojen puolifeodaalinen sorto kietou-
ään tuu kapitalistisen riiston kaikkein inhoittavimpiin muotoi-
hin. Sodan valmistelu antaa leimansa koko maan elämälle.
esta Kun inflaatio ja sotatilaukset aiheuttavat tuotannon nou-
anin sua ja tykkitehtailijain voittojen kasvua, niin samanaikai-
sesti reaali-palkka laskee. Pelkästään inflaation seurauk-
sestä oli, että palkka laski 20 %. Maataloustyöläisiltä 66
va pros. Japanilaisen työläisen työpäivä kestää jopa 14—18
net- tuntia. Maaseudulla näkee nälkää vähintään kaksi miljoo-
Jos naa perhettä, s.o. 8—10 miljoonaa ihmistä. Onko mitään
aan llei ihmettelemistä siinä, että Japanin porvariston hyökkäys-
to- haluiset piirit pitävät haasteena itse sosialismin maan ole-
u- massaolon tosiasiaa, SSSR:n joukkojen alituisesti kasva-
ö- vaa hyvinvointia ja SSSR:n kansojen vapautta.

Kiinan neuvostotasavallan olemassaolo ja sen vallanku-
moukselliset voitot edistävät vielä enemmän japanilaisten
rosvojen hyökkäyshalun voimistumista. Sillä neuvostojär-
jestelmä, joka on pystytetty satamiljoonaisen väestön
maailmaan, se on valtava este, joka nousee japanilaisten
rosvojen ryöstösuunnitelmien toteuttamisen tielle. Japa-
nin imperialistit, japanilaiset kenraalit, jotka pitävät itseään
koko kapitalistisen maailman etujoukkona ja järjestävät
ja provosoivat sotaa Neuvostoliittoa vastaan, näkevät
Neuvosto-Kiinassa kuolemanvihollisen, jonka he tahtovat
hävittää hinnalla millä hyvänsä.

Japanin kenraalien toteuttama aluelaajennuspolitiikka on
taantumuksellista luokkapolitiikkaa. Ja japanilaisten pis-
tinten kärki on suunnattu ennen kaikkea ja pääasiallisesti
vallankumousta vastaan. Mutta vallankumouksen voimat
tiivistyvät ja tulevat taistelemaan mitä suurimmalla tar-
molla ja innostuksella näiden rikollisten aikeiden murtami-
seksi.

Toverit! Kun sota, joka jo neljän vuoden aikana (mikä päivä päivästä uhanut Neuvostoliiton rajoja Kaukasisessa Idässä, ei ole vielä puhjennut, niin siitä saamme olla kiittotollisia erikoisen kaukonäköiselle ja miehuulliselle rauhanuodpolitiikalle, jota on toteuttanut Neuvostoliitto. (Suosiosionosoituksia.) Me tervehdimme tätä politiikkaa. Jystysallittakoon meidän samalla lähettää kongressimme puhullejalavalta palava tervehdys mainehikkaalle Punaiselle armeijavijalle, joka vartioi sosialistisen isänmaamme rajoja Kaukasisessa Idässä. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosiosionosoituksia. Edustajat nousevat seisomaan.)

Toverit puna-armeijalaiset Kaukasisessa Idässä. Joitto japanilainen rosvo siirtyy hyökkäykseen ja te nousette muaisertavalla voimalla antamaan sille vastaiskun ja lyömääraa, ikiajoiksi kaikilta imperialistisilta rosvoilta halun tällaisiinhyökkäyksiin, niin tietäkää, että koko maailmassa miljoonienat työtätekevät kommunististen puolueiden johdolla kaitkin voimin tukevat teidän taisteluanne auttaakseen teitämurtamaan luokkavihollisemme selkärangan. Työläistalonpoikainen punainen armeija liitossa kansainvälisenproletariaatin kanssa on sellainen voima, jota ei voita kukaan eikä milloinkaan. (Suosiosionosoituksia.)

Sodan päälietsojan — fasismin — rynnistys

Toverit! Fasismin voitto Saksassa ja sarjassa muita Euroopan maita ja fasismin yleinen hyökkäys — sellainen on kolmas uusi tekijä, joka määrää muodostuneen kansainvälisen tilanteen ja johon minä haluan keskittää huomionne.

Fasismin rynnistys on mätänevän kapitalismin mitä taantumuksellisin vastaus proletariaatin diktatuurin maassa tapahtuneelle sosialismin voitolle. Tämä rynnistys kulkee jalka jalkaa äärimmäisesti kärjistyneen luokkataistelun kanssa ja siis myöskin sodan vaaran äärimmäisen voimis-

omisen kanssa. Toveri Stalin on moneen kertaan kiinnittänyt huomiotamme siihen tosiseikkaan, että fasistinen diktatuuri on yksi porvariston selkäpuolen järjestämishankkeista uutta sotaa varten. Fasistinen diktatuuri on välittömästi sidottu sotavalmisteluun. Fasistidiktatuurin pystyttäminen antaa uuden imperialistisen sodan valmisteluun erikoisen leiman ja vauhdin. Fasismin rynnistys on selvä ilmaisumuoto kapitalistisen maailman luisumisesta uuteen imperialistiseen sotaan. Saksan kansallissosialismin, joka on fasismin kaikkein hyökkäävin muunnos, voitto ei ole ainoastaan sellaisen puolueen voitto, joka nojautuu kaikkein hillittömimpään shovinismiin ja asettaa välittömäksi päämääräkseen sodan syöttämisen. Se on sellaisen puolueen voitto, joka ilman mitään kainostelua julistaa, että sen välittömänä päämääränä on ryhtyä vastavallankumoukselliseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan, työväenluokan vallankumouksellista liikettä ja sorrettujen kansojen kansallista vapautusliikettä vastaan koko maailmassa.

Saksan fasismi peittää sotaprovokationsa vaatimalla kaikkien Euroopassa asuvien saksalaisten vapauttamista ja yhdistämistä. Mutta todellisuudessa se tehtävä, jonka se asettaa itselleen, on sen hegemonian pystyttäminen Euroopan mantereella, ja se laskee saavuttavansa päämääränsä asettumalla taantumuksen Neuvostoliittoa vastaan suunnattaman ristiretken johtoon. Fasismin "Kolmannen valtakunnan" ulkopolitiikan päämäärät ovat sanotut niin selvästi ja suoraan, että tämän suhteen ei jää mitään epäilyksiä.

"Me, kansallissosialistit, — kirjoittaa Hitler, — vedämme tietoisesti viivan sodanedellisen Saksan ulkopolitiikan yli. Me alamme siitä, mihin Saksa päätti 600 vuotta sitten. Me teemme lopun germanien ainaisesta siirtymisestä Eu-

ropan etelä- ja länsiosiin ja suuntaa siinä me katseen idässä oleviin maihin. lopetamme, lopultakin, sotaa edeltäne ajan siirtomaa- ja kauppapolitiikan siirrymme tulevaisuuden politiikkaan — aluevaltausten politiikkaan.

Mutta kun me nykyaikana puhumme uusista maista Euroopassa, niin me voimme ensi tilassa tarkoittaa, ainoastaan Venäjää ja sen vallan alaisia rajamaa. Kohtalo itse ikäänkuin osoittaa tämän tien.”

Tätä kansallissosialismin ulkopoliitiikan perussuuntaa todistaa ”Kolmannen valtakunnan” johtajien koko toiminta kaikki heidän tekonsa heidän valtaan tulostaan alkaen. Itsepintainen kieltäytyminen Itä-Europan rajojen ja rajojen takaa-otuksesta, — tässä yksi eräs tämän toiminnan tärkeä ilmaus. Hitler viimeisessä Saksan ulkopoliittisessä puheessaan 21 pöytäkirja toukokuuta tänä vuonna, puheessa, joka on tekopyhyys ja demagogian huippu, vielä kerran vahvisti, että kansallissosialismin koko politiikka on suunnattu hyökkäykseen SSSR:ää vastaan. Tällä kertaa hän toi esille perusteluja, jotka on paljon vakuuttavampi kuin viittaukset keskiajan teutoonilaisritarien valloitusretkiin.

”Meidän moraaliset katsomuksemme, — sanoi hän, — ovat suoraan vastakkaiset Neuvosto-Venäjän katsomuksille... Saksa on pelastanut Europan kommunismilta. Kansallissosialismi ei voi kutsua isänmaansa saksalaisia kansallissosialismin kannattajia, kannattamaan järjestelmää, jota me pidämme suurimpana kuolemanvihollisena.”

Ja todellakaan ei ole olemassa suurempaa vastakohtaisuutta kuin se, mikä on Hitlerin fasismin diktatuurin maan ja proletariaatin diktatuurin maan välillä. Saksan fasismin on mitä villimmän kapitalistisen taantumuksen, työläisten työtätekevän talonpoikaiston, kansallisten vähemmistöjen koko Saksan kansan verisen sorron lietsoja. Neuvostovalta

siinä työväenluokan vapaus, kaikkien työtätekevien
 vapautus kaikista riiston ja sorron muodoista, itse-
 määräämisoikeus kaikille kansoille. Neuvostovalta taiste-
 lee koko ihmiskunnan vapautuksen puolesta. Fasistinen
 valta on pääoman ruhtinaitten ja feodaali-tilanomistajain
 valtakunta. Neuvostoliitto on vapautetun työn, tietoisien
 työväen, kehittyneimmän kulttuurin ja edistyneen maa. Sak-
 san fasismi on perikatoon sortuvan porvariston proleta-
 riaattia vastaan suuntaaman kansalaissodan lietsoja. Sak-
 san fasismi on myöskin proletariaatin diktatuurin maata
 vastaan suunnatun sodan lietsoja. Sotapropagandan poh-
 jana, jota suorittaa fasistinen lehdistö kutsuen "bolshevis-
 min poisraivaamiseen", on raivokkaan imperialistisen hyök-
 käyksen ohella raivokas luokkaviha proletariaattia koh-
 taan porvariston taantumuksellisimpain kerrosten taholta.
 Meidän huomiomme, meidän työmme keskiönä tulee
 tänä päivänä olla se tosiasia, että maassa, jonka väkiluku
 määrällisesti ylittää jokaisen Euroopassa olevan kapitalisti-
 maan väkiluvun, on vallassa puolue, joka tällaisella terä-
 vyydellä tuo esille sodan probleemin, tarkoituksella tuhota
 voitokkaan proletarisen vallankumouksen maan. Mikäli
 on totta, että yksi bolshevismin perusominaisuuksista, yksi
 vallankumouksellisen strategiamme peruserikoisuuksista
 on kyky määritellä kullakin hetkellä, kuka on päävihollinen,
 ja kyky keskittää kaikki voimat taisteluun tätä vihollista
 vastaan, — sikäli meidän tulee nykyhetkellä ja nykyisen
 tilanteen mukaisesti antaa todisteita tästä kyvystämme.
 Jokaisen vallankumouksellisen velvollisuus on keskittää
 taistelumme tuli Saksan fasismia vastaan, joka on sodan
 päälietsoja, Neuvostoliiton ja proletarisen vallankumouk-
 sen verivihollinen. (Suosionosoituksia.) Joka ei
 ymmärrä tätä velvollisuutta, se ei ymmärrä mitään niistä
 muodoista, joissa nykyhetkenä kehkeytyy Euroopassa tais-
 telu taantumuksen ja vallankumouksen välillä.

Jokainen myönnytyksensä fasismin hyökkäyspolitiikalle on
poittaa rauhan vihollisten työtä ja on askel eteenpäin so-
punomisen tiellä.

Fasistit eivät petä meitä pasifistisilla loruillaan, jona
he naamioivat sotapolitiikkaansa. Me emme anna itseämme osi-
pettää tekopyhällä agitatsiolla, jota fasistiset johtajat so-
rittavat saksalaisen väestön kansallisiin vaatimuksiin nka
den Europan eri maissa. Me olemme aina ymmärtänpun
ja kannattaneet näitä kansallisia vaatimuksia, me ymm fa-
rämme ja kannatamme niitä nytkin. Me emme ole Sak Ka-
piirittämisen kannalla tai saksaa puhuvien väestöjoukkonuk
sortamisen ja väkivaltaisen jakamisen kannalla. Me oika p
me Saksan kansan täydellisen, yhteiskunnallisen ja kans v
lisen, vapauttamisen kannalla. Me olemme kaikkien saksapu
puhuvien kansojen vapauden kannalla, heidän kansallivökl
yhdistymisoikeutensa kannalla. Mutta Saksan kansan ropä
pauttaminen alkaa ja tulee ehdottomasti alkaa fasistiside
järjestelmän kumoamisella. Kansallissosialistinen puolkra
joka on alistanut Saksan työläiset ja talonpojat keskitästa
leirien, vankiloiden, kidutusten raakalaisjärjestelmän alosv
seksi, ei voi taistella saksaa puhuvien kansojen kansallistä,
vapautuksen puolesta.

Europan eri maiden saksalaisen väestön kansallistauk
toiveet eivät ole fasistijohtajille muuta kuin vaihtorahost
jonka he kyynillisesti laskevat liikkeelle saadakseen ka
natusta valloitus suunnitelmilleen ja vastavallankumoukse
liselle sodalle.

Eikö tämän ole todistanut itse Hitler silloin kun ha
uhrasi etelä-Tyrolin saksalaisen väestön edut?

Saksan fasismi yrittää luoda valtasuunnitelmilleen ali
tettuja taantumuksellisia blokkeja kannattaen eri mais
kaikkein taantumuksellisimpia puolueita ja fasistikoplia.

Tämän politiikan ensimmäisenä konkreettisena tekono
oli sopimuksen solmiaminen Saksan kansallissosialismin jpu

Polun fasismien välillä v:n 1934 alussa. Tämä sopimus
roaa oleellisesti suurimmasta osasta niitä, jotka ovat tunne-
ut sodan jälkeisellä kaudella. Se on salainen sopimus, ja
joimä palaaminen salaisen diplomatian metoodeihin on
ämyöskin kansallissosialismin ansiota. Mitä sanovat tästä
suLabour-Party'n johtajat, jotka ovat vaalineet haavetta, että
nämuka salaisen diplomatian loppuminen merkitsee sotien
äneloppumista ja tänä päivänä välillisesti tosiasiasa helpoitta-
mävät fasistien politiikkaa Europassa?

Ks. Kaikki, mitä tunnetaan Puolan ja Saksan välisestä so-
tojopimuksesta, osoittaa, että puhe on hyökkäyssopimuksesta,
lenjoka palvelee sodan valmistelemista. Siitä puuttuu pienin-
asakin viittaus siitä, että sopimus menettäisi voimansa siinä
ksatapauksessa, jos jompikumpi sopimuspuolista itse olisi
isehyökkäävänä. Se pyrkii saamaan aikaan Puolan ja Saksan
vapropagandan toiminnan vussin yhdenmukaistuttamisen ja
isenäiden kahden maan toiminnan yhdenmukaistuttamisen
luukrainalaisten vastavallankumouksellisten emigranttien ja
ysvastavallankumouksellisen länsiukrainalaisen porvariston
lairosvojoukkien keskuudessa. Kaikki tämä merkitsee,
serettä, allekirjoittaessaan tämän sopimuksen Puolan fasismi
yhtyi Saksan suunnitelmaan Itään suunnatusta alueval-
tauksesta, yhtyi rikolliseen suunnitelmaan tunkeutua Neu-
vosto-Ukrainaan ja tehdä se siirtomaaksi.

Minä en pysähdy siihen tosiasiaan, että Puolan ja Sak-
san välinen sopimus on ristiriitoja täynnä oleva sopimus,
jotka ristiriidat erittäin selvästi ilmenevät viime päivinä
Danzigin kysymyksen yhteydessä. Solmiessaan sopimuk-
sen Puolassa vallassa olevien ryhmittymien kanssa ei Sak-
san kansallissosialismi hiuskarvankaan vertaa kieltäytynyt
Puolaa vastaan kohdistuvista vaatimuksistaan; se tahtoi
ainoastaan värvätä apureita rikollista neuvostovastaista
seikkailuaan varten. Suunnitelma, joka sisältää kansallis-
sosialismin laajentumispyrkimyksen uhkan poistamisen
Puolalta suuntaamalla tämän uhkan Neuvostoliittoa koh-

taan, on taantumuksellisten seikkailijain arvon mukainen suunnitelma, jotka seikkailijat ovat valmiit panemaan esteisiin jopa Puolan kansan riippumattomuudenkin. On aivan selvää, että jos Saksan fasismin onnistuisi Puolan fasismin avulla lujittautua Euroopassa ja toteuttaa vaikkapa osan aluevaltauspyrkimyksistään, niin ei Puolan kansan kohtaloinakaan olisi kadettava. Vähinkin määrä kaukonäköisyyttä on kylliksi sen ennakkolta näkemiseksi, että Saksan nykyiset isännät voivat vain vielä kerran asettaa kyseksi alaiseksi Puolan kansan kansallisen riippumattomuuden ja vielä kerran asettaa sen väkivaltaisen jaon uhkan alaiseksi. Tämä tulee yhä selvemmäksi Puolan yhteiskunnallisten mielenpitoille.

Puolan kanssa solmittu sopimus oli Saksan kansallissosialismille ponnahduslautana sen vehkeilyjen verkon laajentamiseksi. Sen välittömänä seurauksena oli uhkan toteutuminen Tshekkoslovakian rajoihin nähden, Tshekkoslovakian riippumattomuuteen nähden ja Saksan fasismin hyökkäyshaluisuuden voimistuminen sen taistelussa Itämerenmaitten riippumattomuuden hävittämiseksi. Sen seurauksena oli Itävallan probleemin äärimmäinen kärjistyminen. Ranskalais-puolalaisen liiton hajoamisen jälkeensä kansallissosialismi tahtoo saavuttaa Pikku-Ententen hajoamisen ja sen tilalle Keski-Euroopassa saada aikaan fasismin valtioiden uusi blokki, jotka vallat ryhmittäisivät keskeisen ympäri, jonka muodostaisivat Puola, Unkari ja Bulgaria. Lupaamalla Jugoslavialle osan Itävallan alueista fasismit yrittävät vetää sen tähän blokkiin aivan samoin kuin he yrittävät muuttaa Rumanian ulkopoliittisen suuntautuksen.

Se julkea avoin apu, jota hitleriläinen fasismi antaa fasismin liikkeen kehittämiseksi kaikissa maissa, on oleellinen osa tästä taantumuksellisesta suunnitelmasta. Käyttäen ulkoisia siteitä sotaissa hyökkäyksessään, Saksan fasismi mobilisoi ja yllyttää kaikkia puolueita, jotka ovat sodan

ainnalla, koko Europassa — Englannista Balkaniin, Suo-
nimesta Espanjaan, Hollannista Italiaan.

Täten yhä selvemmin muodostuu Euro-
passa ryhmä kapitalistisia valtioita, joita
hallitsevat ja ohjaavat kaikkein sotaism-
mat, kaikkein taantumuksellisimmat voi-
mat, jotka ovat välittömästi kiinnostu-
ksia sodan pikaisesta puhkeamisesta
yleensä ja erikoisesti Neuvostoliittoa
vastaan suunnatusta sodasta. Toisaalta muo-
dostuu ryhmä kapitalistisia maita, jotka suurimmaksi osaksi
ovat säilyttäneet parlamenttijärjestelmän, jotka enemmän
tai vähemmän ovat kiinnostettuja rauhan säilymisestä.

Onpa sellaisiakin taantumuksen profeettoja, jotka jul-
keasti väittävät, että taantumuksellisten ja fasististen puo-
lueiden voitto kaikissa maissa helpottaisi rauhan asiaa,
sillä nämä puolueet ovat läheisimpiä toisilleen ideologi-
sesti ja niille on muka helpompi sopia keskenään.

Mutta katsokaa, mitä tapahtuu fasistisen Saksan ja
fasistisen Italian välillä. Saksan asettama kysymys Itäval-
lan valtauksesta kärkevimpanä kysymyksenä Keski-Euro-
passa, kansallissosialistisen liikkeen kehitys ja fasistisen
kaappauksen toistuneet yritykset Itävallassa — muodosti-
vat suoranaisen uhkan Italian imperialismiin rajoilla. Sak-
san imperialismiin "itään tunkeutumisen" uudistuminen
fasistisessa painoksessa käy ristiin Italian fasismin impe-
rialistisen laajentumislinjan kanssa.

Täten muodostuu yhteentörmäyksien pesäke, joka rik-
koo suhteitten kaiken pysyväisyyden ja kaiken rauhallisuu-
den Keski-Europassa. Väite, että on mahdollista perustaa
rauha Europassa ja koko maailmassa fasististen diktatu-
rien, jotka ovat tuominneet työtätekevät täydelliseen or-
juuteen, välisten sopimusten pohjalle, merkitsee valehtele-
mistä mitä hävyttömimmällä tavalla.

Välittömästi sodanjälkeisinä vuosina totuttiin puhu-

maan, että Euroopassa on olemassa muutamia erikois-
 vaarallisia sodanpesäkkeitä, niin sanottuja balkanisoit-
 alueita, missä sotapalon kipinä voi leimahtaa liekkiin
 pommin kuin muualla. Tällä hetkellä ei Euroopassa ole
 tään vyöhykettä, joka ei olisi tässä mielessä balkaniso-
 ei ole yhtään kolkkaa tällä mantereella, — sen sillä osa-
 mikä vielä on kapitalistisen järjestelmän alainen, — mi-
 valtiot eivät varustautuisi toistaan vastaan ja olisi valm-
 muutamassa tunnissa siirtymään nykyisestä, hampais-
 asti aseistetusta ja epävarmasta, horjuvasta rauhantila-
 avoimeen sotatilaan.

Se on suoranaan seurauksena fasismin, ja erikoisesti Sa-
 san kansallissosialismin ryntäyksestä, voitoista ja ju-
 nista. Fasismin ja porvariston sota-puolueitten jokain-
 askel eteenpäin voi vain jouduttaa sitä hetkeä, jolloin ka-
 pitalistinen maailma tulee syöstyksi sodan pohjattoma-
 kuiluun.

Toverit, tässä vielä yksi perustelu, eikä suinkaan
 toisarvoinen, niille, jotka kysyvät meiltä, minkä takia
 yhteis- ja kansanrintamapolitiikkamme keskipisteeksi as-
 tamme demokraattisten vapauksien puolustamisen. Me
 emme voi jäädä välinpitämättömiksi, kun näemme ede-
 sämme syntyvän valtiojärjestelmän, jota johtavat porvari-
 ton sota-iskut ja shovinistisimmat ryhmät, kun samal-
 kasvavat äärimmäiset sotapuolueet koko maailmassa, ku-
 sarjalla fasisistisia maita on tendenssi blokin muodostam-
 seen sodan käymiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Tämä
 takia ei meidän tehtävänäme ole vain passiivisesti lue-
 teloida tapauksia, vaan harjoittaa politiikkaa, s.o. puuttu-
 näihin tapauksiin muuttaaksemme niiden suunnan tai aina-
 kin pidättääksemme sodan puhkeamista.

Eiköhän voidakin ennakolta nähdä, mitä merkitsisi Euro-
 palle Saksan fasismin voittoisa sota? Tällainen sota mer-
 kitsisi kansallisen riippumattomuuden loppua tshekkiläisille
 liettualaisille, Itämerenmaiden muille pienille kansallisuuksille.

koisille, puolalaisille, hollantilaisille, belgialaisille. Tämän ymmärtävät Euroopan kansat, minkä todistuksena on se innostus, millä kansat, joiden kansallista riippumattomuutta kansallissosialismi uhkaa, tervehtivät Neuvostoliiton yhä aktiivisempaa ja auktoriteettisempaa osallistumista Euroopan politiikkaan, sillä SSSR:n ulkopoliittinen aktiivisuus estää Saksan fasistien hyökkäystä.

Keskittämällä taistelumme tulen rauhan päävihollista, Saksan fasismia vastaan, — ei se estä meitä käymästä leppymätöntä taistelua "omaa" imperialismia ja Saksan fasismin kanssa yhteyttä pitäviä kapitalististen maiden äärimmäisiä sotapuolueita vastaan, — me täytämme tehtävämme työväenluokan ja työtätekevien kaikkien vapauksien ja valtauksien uskollisina puolustajina ja puolustamme kansallista vapautta.

III. IMPERIALISTISTEN SUURVALTAIN ASENTEET

Millainen on imperialististen suurvaltojen politiikseell Saksan fasismin ja Japanin militarismin sotaisuuden kaajan vaessa?

On välttämätöntä muistuttaa, että Saksan kansallissasem sialismille ja Japanin militarismille ei sota NeuvostoliittoNäm vastaan ole ainoa päämäärä. Ne taistelevat hegemonianstilaal puolesta. Niiden hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan on väimeri yksi oleellinen osa yleisestä laajentumis- ja valloitussuunlänssi nitelmasta. Nämä suunnitelmat, joiden tarkoituksena orton saada aikaan voimain uudelleen ryhmittyminen törmäävämen yhteen olemassaolevien etujen kokonaisuuden kanssa ja jotk vielä terävämmin kärjistävät imperialistien välisiä ristiriell toja ei ainoastaan Euroopassa, mutta myöskin koko maailmis massa.

Japanin suorittama Mandshurian valloitus ja sen hyök käävät toimet, jotka ovat suunnatut koko Kiinan valtaami ma seen, kärjistävät imperialistista kilpailua koko Tyynellä raj valtamerellä. Sekä Englantia että Amerikan Yhdysvaltoja der koskee välittömästi tämä Japanin hyökkäys Kiinaa vas lis taan. Englannin ja Yhdysvaltojen väliset ristiriidat ovat lat kaikista kapitalistista maailmaa raatelevista ristiriidoista jo syvimmät, siksi että ne ilmenevät maailman mittakaavassa, jä koska nämä molemmat maat tulevat vastakkain kaikissa ne maanosissa ja koska päämäärä, johon Amerikan imperia m läismi väistämättömästi pyrkii, on Englannin etutilan hävit

täminen siirtomaissa ja merillä. Mutta Amerikan Yhdysvaltain sotilaallinen voima ja sen strateginen asema Tyynellä valtamerellä, huolimatta sen aseistuksen valtavasta kasvusta viime vuosien aikana, ei vastaa vielä sen taloudellista voimaa ja kehitystä.

Meillä on näin ollen edessämme imperialistinen valtio, joka ei aseta itselleen heti toteutettavia valloituspäämääriä, korostan — heti toteutettavia valloituspäämääriä, joka on kiinnostettu ajan voittamisesta viivästyttääkseen mahdollisimman paljon aseellista yhteentörmäystä ja käyttääkseen täten voitetun ajan asemiansa lujittamiseksi. Me näemme Yhdysvaltain toteuttavan sarjan toimenpiteitä, jotka ovat suunnatut sen aseman vähittäin lujittamiseksi Tyynellä valtamerellä. Nämä toimenpiteet ovat jo olemassaolevien valtavien sotilaallisten meritukikohtien lujittaminen ja uusien niin meri- kuin lentotukikohtien luominen Tyynen valtameren länsiosaan, Aleuttien saarille, Alaskaan jne. Kaikki nämä toimenpiteet ovat vastauksena Japanin suorittamiin toimenpiteisiin, mikä (Japani) yrittää valloittaa ne asemat, jotka avaavat sille tien Etelä-Aasiaan ja Intian valtamerelle. Aseistuskilpailu ja taistelu sodan strategisen valmistamisen puolesta ovat täydessä käynnissä Kaukaisessa Idässä ja koko Tyynellä valtamerellä.

Suuresti eroaa Yhdysvaltain asenteesta Englannin otta-
ma asenne. Englannin politiikkaa ei voi ymmärtää, jos rajoittuu ainoastaan sen eron esilletuomiseen, joka on niiden maiden välillä, jotka ovat myöhään astuneet imperialistiseen kilpataisteluun, ja maiden, jotka ovat ehtineet val-
lata siirtomaa-alueita, ja jos tästä tekee sen hätiköivän johtopäätöksen, että ensinmainitut ovat sodan kannalla ja jälkimäiset rauhan kannalla. Asia ei ole niin yksinkertainen. Englanti, joka hallitsee kieltämättä suurinta siirto-
maavaltakuntaa, ei laisinkaan harjoita rauhanpolitiikkaa.

Ensinnäkin, valtakunnan, joka sijaitsee kaikissa maan-

osissa, puolustus vaatii, että Englanti reageeraa konflikteihin, jotka syttyvät tai kypsyvät jopa kaikkein kaukaisimmilla paikkakunnilla, mitä erilaisimmilla alueilla. Eudell politiikka on täynnä ristiriitoja. Nämä ristiriidat vuoralle, Ku taan muodostuvat sen aseman horjuvaisuuden lähteeksi. iin p syyksi uusiin konflikteihin.

Toiseksi, Englannin porvaristo on esitaistelijana siten tomaakansojen vapautustaistelun kukistamisessa samoaaajen kuin Saksan fasistit ovat esitaistelijoina työväenluokkhe va vastaan kohdistetun porvariston avoimen diktatuurin pmonitiittämisessä. esiin

Jo Marx v. 1848 määritteli Englannin roolin vallankallisäkmouksen kehitykseen nähden Europassa seuraavaymn tavalla: kall

"Kuten Napoleonin aikana, tulee Englanti johtamaan muu vastavallankumouksellisia armeijoita, mutta itse sota jota tuloksena on, että Englanti tulee vedetyksi vallankEng mouksellisen liikkeen riveihin, olemaan sen etunenä ton ja maksamaan velkansa XVIII vuosisadan vallanku ky mouksien suhteen" (Marx ja Engels, nide VI nä s. 104). he

Tarve taistella siirtomaahegemoniansa suojelemiseksi se vallankumousta vastaan, kansallisia vapautusliikkeitä vas nä taan, on tänäkin päivänä jäänyt Englannin politiikan perus M vipusimeksi. Tätä tarvitsevat varsinkin porvariston taan d tumuksellisimmat ryhmät. Muuten ei voi selittää Englan s nin imperialismiin asennetta Saksan kansallissosialismia r ja suhteen. Englanti on viime aikoina useasti kannattanut a Saksan kansallissosialismia niitä voimia vastaan, jotka t ovat yrittäneet ja yrittävät taistella sen sotapolitiikkaa t vastaan. Saaden avointa tai naamioitua kannatusta Eng- a lannin taholta, jopa saaden siltä rohkaisua, kansallissosia- t lismi uudelleen pystytti Saksan imperialistisen joukkoar- meijan. Englanti teki imperialistisen Saksan aseistumisen lailliseksi solmimalla sen kanssa äskettäin merisopimuksen,

jossa hyväksyttiin Versaillesin sopimuksen sotilaallisten kohtien poistaminen, ja joka oli merkinä merisotavoimien uudelle rakennuskiihkolle Europassa, ja samalla loi Itämerelle, Neuvostoliiton porttien luo, uuden hyökkäysaseen.

Kun ottaa huomioon, että vuosien 1914—1918 sotaa käytiin pääasiallisesti Englannin ja Saksan imperialismien välisen yhteentörmäyksen takia, että kansallissosialismin laajentumispyrkimykset tapahtuvat kaikkiin suuntiin, että se vaatii luodakseen uuden siirtomaavaltakunnan ja hegemonian Europassa, niin on selvää, että probleemi nousee esin vielä kerran, samoin kuin vuosina 1914—1918, ja lisäksi paljon kärkevämmässä muodossa. Ei ole vaikea ymmärtää, että kannatus, jota Englannin porvariston kovalloiset piirit antavat Saksan fasismille, ei ole mitään muuta kuin kannatusta — suoranaista tai epäsuoraa, — jota osoitetaan sodan valmistelulle Neuvostoliittoa vastaan. Englannin imperialismi, ja erittäinkin Englannin porvariston taantumuksellisin osa (meidän tulee tässäkin asettaa kysymys differensoidusti) pitää "historiallisena" tehtävänä kuoliniskun antamista sosialismin maalle tai ainakin heikontaa SSSR:ää pitkäksi aikaa Europassa ja Kaukaisessa Idässä käytävien sotien sarjan kautta.

Lopuksi, Puolan asenne, jossa Englannin imperialismi näyttelee epäilemättä huomattavaa osaa, todistaa tämän. Meillä on tässä klassillinen esimerkki imperialististen maiden jatkuvasta pyrkimyksestä ristiriitojensa ratkaisemiseen järjestämällä interventsio SSSR:ää vastaan. Englannin taantumuksellinen porvaristo pitää mahdollisena sen asenteita uhkaavan Saksan ja Japanin imperialismien puristuksen suuntaamisen neuvostovastaiseen uomaan. Mutta todellisuudessa on kansainvälinen tilanne nyt niin monimutkainen, erilaiset sodanahjot niin läheisesti toistensa kanssa yhteydessä, että jokainen yritys "paikallistuttaa" imperialistista sotaa tai rajoittaa Saksan fasismia ja Japanin imperialismien sota-aikeita on puhdasta utopiaa. Englannin por-

varisto myönnytyksillään ja sillä kannatuksella, jota se pitää, taa sodanlietsojille Europassa ja Kaukaisessa Idässä, lähauhan tää uutta maailmansotaa, johon tulee väistämättömästi tulla detyksi myöskin Britannian valtakunta.

Toisenlaista osaa näyttelee nyt Ranska. Ranskan porvaristo on vielä siksi järkevä, että ei unohda sitä, että henkerismin evankeliumissa Ranska kuvataan Saksan imperialismin vanhaksi viholliseksi Europassa. Se on vielä kyllä järkevä ymmärtääkseen, että jokainen Saksan kansallissosialismin askel tiellä hegemonian valtaamiseen Europpakiertämättä tulee asettamaan yhden kortin varaan Ranskan turvallisuuden, jopa Ranskan alueen ehjyyden. Tämäntakia erikoisesti Ranskan porvaristo tajuaa sen, että rauha on jakamaton nykyhetkenä, ja on Ranskan porvaristotietujen mukaista suojella status quo'ta, mikä voi vain merkitä rauhan suojelemista ja Saksan fasismin rajattomia hyökkäyssuunnitelmien vastustamista.

On selvää, ettei kukaan ala antautua liiallisiin harhakuvitelmiin Ranskan porvariston johdonmukaisuudesta tässä rauhanpolitiikassa. Ranskan imperialismin asenne on myöskin täynnä ristiriitoja, jotka ilmenevät sekä itse Ranskassa että kansainvälisellä areenalla. Huomattava osa Ranskan porvaristosta on jo kauan vaalinut suunnitelmia sopimuksen teosta Saksan imperialismin kanssa. Nämä aiheet ovat porvariston taantumuksellisimman osan, Tardieun, "Taisteluristien", kirkollisten ja taantumuksellisten ainesten, jotka yrittävät fasisoida armeijaa, aikeita. Todeksi tämän meidän tulee samanaikaisesti korostaa, että Ranskan porvariston nykyinen politiikka ei ole mitään muuta kuin maassa vallitsevien luokkasuhteiden ilmaus, etenkin ilmaus Ranskan kansanjoukkojen rynnäköstä, jotka kansanjoukot eivät tahdo sallia neuvostovastaisia sopimuksia Hitlerin kanssa, sillä ne vihaavat hitleriläistä komentoa ja asettavat toiveensa proletariaatin diktatuurin maahan. Juuri tämän takia yhteisrintaman ja kansanrintaman poli-

se a tiikka, jota toteuttaa Ranskan kommunistinen puolue, on
ähe rauhan takeena ei ainoastaan Ranskalle, mutta myöskin
ti ve koko maailman työtätekeville. (Suosionosoituks-
sia.)

por Teemme muutamia johtopäätöksiä tästä imperialistis-
hit ten suurvaltain keskinäissuhteitten pikaisesta analyysistä:
eria 1. Kapitalistisen maailman ja sosialismin maailman
yllin välinen vastakohtaisuus on edelleenkin nykyisen historial-
ssol lisen kauden syvin ristiriita.

assa 2. Ristiriita ilmenee nyt erittäin räikeästi siinä, että
ns- kahden mitä suurimman maan — Saksan ja Japanin —
npä imperialistit avoimesti kehoittavat sotaan Neuvostoliittoa
tha vastaan, yrittävät muodostaa blokin sarjasta taantumuk-
on sellisia ja fasistisia valtioita tämän sodan valmistamiseksi
er- ja suorittamiseksi; näitä ponnistuksia kannattavat ja kii-
en hoittavat tuon mitä suurimman imperialistisen maan, Eng-
lannin, porvariston taantumuksellisimmat kerrokset.

ä 3. Saksan fasismiin ja Japanin militarismin hyökkäys-
n politiikka kiertämättä johtaa kaikkien kansainvälisten ris-
tiiriitojen uuteen kärjistymiseen, mutta samalla myöskin
rajankäyntiin imperialististen suurvaltain politiikassa,
joista suurvalloista eräät ovat kiinnostetut status quo'n
puolustamisesta ja väliaikaisesta, ehdollisesta rauhan puo-
lustamisesta.

Kaikesta tästä, toverit, johtuu, että kansainvälinen
tilanne on erittäin kärkevä, erittäin jännittynyt, että sota
voi syttyä minä hetkenä tahansa, missä paikassa tahansa
ja että jokainen sota kiertämättömästi muodostuu maail-
mansodaksi. Tästä johtuu myöskin, että imperialististen
suurvaltain väliset ristiriidat kehittyvät siten, että määrät-
tynä hetkenä, määrättyjen ehtojen vallitessa ne voivat vis-
sissä määrin olla esteenä valtojen uuden blokin luomiselle
Neuvostoliittoa vastaan käytävää sotaa varten. Tämä avaa
huomattavat mahdollisuudet Neuvostovallan rauhanpoliti-
kalle.

Mikäli on totta, että on olemassa eroavaisuuksia paust
maiden asenteissa, — joita juuri kuvasin — niin me emenden
voi olla huomioimatta niitä määrittellessämme vallanaise
mouksellista strategiaamme ja taktiikkaamme taistelu Me
sotaa vastaan. Tämä on ehdottoman välttämätöntä. työs

Sallikaa minun muistuttaa teille, millä erinomaiseta
selvyydellä Lenin teoreettisesti perusteli tämän vallanlaan,
mouksellisen strategian välttämättömyyden. ella

"Voimakkaamman vastustajan voi voittaa ainoaavu
taan mitä suurimmalla voimain jännittämällä ja käyään,
tämällä hyväkseen mitä huolellisimmin, tarkimmin, väy
rovaisimmin ja järkevimmän ehdottomasti isent
kaista, vaikkapa pienintäkin "halkeamaa" vihollistvast
kesken, jokaista eri maiden porvariston, yksityisen ma
porvariston eri ryhmien tai lajien etujen vastakka
suutta, — kuin myöskin jokaista vaikkapa pienintäki
mahdollisuutta saada itselleen liittolainen, vaikkapa va
väliaikainen, horjuva, kestämatön, epävarma, ehdolline
Joka ei ole tätä ymmärtänyt, se ei ole ymmärtäny
hituistakaan marxismista eikä tieteellisestä, nykyisest
"sivistyneestä" sosialismista yleensä." ¹

Kuten näette, Lenin selittää suoraan, että on välttämä
töntä käyttää hyväksi kaikki etujen ristiriidat ei ainoas
taan porvariston eri ryhmien välillä yhdessä maassa, mutta
myöskin eri maiden porvariston etujen vastakohdat
Lenin puhui tässä nimenomaan proletariaatin asenteesta
kansainvälisen politiikan ja sodan probleemeihin nähden.
Ohje, jonka hän antaa, on meille ehdottoman velvoittava
ennen kaikkea proletariaatin diktatuurin valtion ulkopoli
tiikan linjan määrittelyssä. Mutta se on samalla ehdotto
man velvoittava myöskin kapitalisimaiden proletariaatille
ja kommunistisille puolueille, koska nämä puolueet voivat
ja niiden tulee muokata positiivinen kanta ratkaistessaan
kansainvälisen politiikan kysymyksiä, aktiivisesti puuttuen

¹ Lenin, nide XXV, ss. 211—212.

sia tapausten kulkuun, auttaen sodan puhkeamista ehkäiseviä
emendenssejä ja vastustaen kaikkea sitä, mikä uhkaa suora-
lankaisesti, välittömästi rauhaa.

eluss Meidän vallankumouksellisen strategiamme, ja siis
myöskin sotaa vastaan käymän taistelumme perustaksi
asetamme voimien keskittämisen Japanin militaristeja vas-
taan, jotka uhkaavat hyökätä Neuvostoliittoa vastaan itäi-
sellä rajalla ja yrittävät tuhota Kiinan vallankumouksen
saavutukset. Me keskitämme tulen Saksan fasismia vas-
taan, joka on sodan päälietsoja Euroopassa. Me pyrimme
käyttämään hyväksi kaikki eri imperialististen valtojen
jo asenteiden välillä olevat eroavaisuudet. Meidän tulee taita-
vasti käyttää niitä hyväksemme rauhan puolustamiseksi,
aan hetkeksikään unohtamatta sitä, että on välttämätöntä
kai suunnata pääisku vihollista vastaan omassa maassa, "omaa"
ain imperialismia vastaan. (Suosionosoituksia.)
en.
nyt
tä,

IV. FASISTISEN ITALIAN HYÖKKÄYS ABESSINIAAN JA SIIRTOMAAKYSYMYSTEN KÄRJISTYMINEN

Haluan pysähtyä fasistisen Italian politiikkaan, siirtomaa- ja sotilaalliseen laajentumispyrkimykseen Afrikassa, mikä pyrkimys suuntautuu ennen kaikkea Abessiniaan vastaan. Minä rajoitun tässä neljään huomautukseen.

Ensimmäinen huomautus. Me selvästi näemme Italian esimerkistä, että sen politiikan johdosta, tämän politiikan ristiriitojen johdosta fasistinen järjestelmä ki- tämättömästi luisuu sotaan.

Italian fasismi ei voi kerskua ulkopoliittikkansa johdoks mukaisuudella. V. 1923, aivan heti valtaantulonsa jälkeen Mussolini kannatti imperialistista Ranskaa Ruhrin sotilaisen miehittämisen toteuttamisessa. Seuraavina vuosina — vuoteen 1934 saakka — hänen politiikkansa peruslinja oli, päinvastoin, taistelu Ranskan imperialismiin hegemonian horjuttamiseksi Euroopassa järjestämällä "revisionistien" valtojen blokkia. Italian fasismi tänä kautena julisti "perinnäistä ystävyyttä" Englantia kohtaan, mutta juonitteli samaa Englantia vastaan Vähässä Aasiassa Punaisella merellä. Arabian rannikolla se yllytti arabilaista Jemenin kuningaskuntaa toista arabialaista kuningaskuntaa Hedshasia, Britannian valtakunnan vasallia vastaan.

Nyt se taistelee Englannin imperialismia vastaan Abessinian kysymyksessä. Fasistiset lehdet uhkaavat tuho

S
YS- puolen tunnin sisällä Englannin jättiläismäisen merituki-
kohdan Maltan saarelta. Tämä käänteiden sarja Italian
fasismin ulkopolitiikassa on selitettävissä yhdellä perus-
syyllä, nimittäin — fasistisen järjestelmän sisäisten ja
ulkoisten probleemien ja ristiriitojen aseellisen ratkaisun
etsiskelyillä. Pyrkimys sotaan diktatuurin perustan lujit-
tamiskeinona sotamenestyksillä, ei anna rauhaa fasistisen
järjestelmän johtajille. Kaikki käänteet kansainvälisessä
politiikassa ovat heille tekosyynä sitä varten. Vain Italian
sotilaallinen heikkous verrattuna muihin imperialistisiin
suurvaltoihin ja shovinismin puuttuminen kansassa on
pidättänyt Italian imperialismia sodasta. Italian kansa,
joka sankarillisesti taisteli barrikaadeilla kansalaissodan
vuosina, kansallisesta riippumattomuudesta käytyjen tais-
teluiden aikana, kun se tunsu, että taistelee oman vapau-
tensa ja oikeutensa puolesta, ei aio taistella vihattujen val-
lanpitäjien siirtomaaseikkailujen puolesta. (S u o s i o n -
o s o i t u k s i a.)

Toinen huomautus. Selkkaus Abessinian kans-
sa on myös fasismin natsionalistisen ja shovinistisen dema-
gogian kehityksen viimeinen vaihe, yhteenveto ns. kansan-
kampailuista, joitten avulla fasismi on pyrkinyt joukkoja
pettämään. Maan aseman jokaisen vaikeuden ja jokaisen
huonontumisen yhteydessä fasismi kehitti uusia demagoo-
gisia kampailuja. Mutta tulee hetki, jolloin ei mikään
demagogia enää auta, ja fasismi, joutuen oman hillittömän
shovinisminsa vangiksi, porvaristoryhmien painostuksesta,
jotka eniten ovat kiinnostettuja sodan alkamisesta, syök-
syy sotaan, jota se on saarnannut maailman parannuskei-
nona, kiertämättömänä välttämättömyytenä sen edessä
olevien probleemien ratkaisemiseksi. Sota on jokaisen
fasistisen järjestelmän viimeinen viisaus.

Kolmas huomautus. Italian sotahanke Itä-
Afrikassa on antanut tulokseksi kapitalististen suurvaltojen
keskinäisten suhteitten kärjistymisen ei yksistään siinä

ryhmässä, jota Italian hyökkäys koskee, vaan kaikissa muissakin ryhmissä. Tämä hanke jo nyt on synnyttänyt erikoisella voimalla vastakaikua Europassa; ja se tuntuu täällä vielä voimakkaammin, jos syntyy aseellinen selkkkaus. Itseasiassa ei ole ainoatakaan kapitalistista valtiota, jota ei suoranaisesti tai välillisesti koskisi tämä selkkkaus Englanti, joka esiintyy Italian sotapolitiikkaa vastaan mukana pasifistisista syistä, tosiasiallisesti pitää ohjeenaan omien hyötyisiä imperialistisia etujaan, sillä se pitää Italian aikomaa Abessinian miehittämistä ensimmäisenä konkreettisenä tekona Afrikan siirtomaakartan uudistamiseksi ja kysymyksen asettamiseksi käytännössä maailman uudesta uudestijaosta. Sellaisella hetkellä, jolloin siirtomaiden vaadinta on tullut valtavan joukkokamppailun esineeksi Saksassa ja niitä vaatii jopa... Puolakin, — on se sangen vaarallinen ennakkotapaus.

Ranska katsoisi parhaimmaksi antaa toimintavapauden Italialle, sillä se ei tahdo kadottaa sen tukea, joka on välttämätön sille ratkaisevalla hetkellä. Mutta toisaalta Ranska pelkää, että jos Italia sitoo kätensä Afrikaan, niin voi minä hekenä hyvänsä tilanne kärjistyä Europassa, missä Saksan fasismi odottaa vain tilaisuutta ryhtyäkseen toteuttamaan aikomuksiaan Itävallassa, Tonavan varsilla, Italian rajoilla.

Vieläpä Japani, joka on Itä-Afrikasta 12 tuh. kilometrin välimatkan päässä, eikä ole kiinnostettu Abessinian siinä määrin kuin se pyrkii näyttämään, suurella melulla sekaantuu selkkaukseen, nähden siinä mainion tekosyyin verhoitukseen omat imperialistiset pyyteensä värillisten kansojen puolustajan naamiolla.

Abessinian esimerkki selvästi osoittaa mahdolltomaksi imperialististen suurvaltain välisten hankauskohtien eroittamisen toisistaan, mahdolltomaksi paikallistuttaa joku niiden kesken puhjennut selkkkaus. Rauhalla on jakamatonta.

Viimeinen, mutta ei vähemmän tärkeä

huomautus. Fasistisen Italian hyökkäyksellä Abessiniaan tulee olemaan kiertämättömänä seurauksena imperialistisen maailman ja siirtomaakansojen välisten ristiriitojen ja avoimen taistelun uusi kärjistyminen. Keski- ja Itä-Afrikan neekerikansojen vuosikymmeniä kestänyt taistelu on hetkeksi keskeytynyt. Afrikan alkuasukkaat ovat olleet vuosikymmenien aikana ei vain riisto- ja orjuusjärjestelmän alaisena, vaan myös suoranaisten fyysillisen tuhoamisen alaisena. Kriisivuodet kaksinkertaistuttivat siirtomaajärjestelmän kauhuja, minkä järjestelmän euroopalaiset panivat toimeen laajalla mustalla mantereella. Toisaalta Italian fasistit osoittivat sodan aikana, jota he kävivät Libyassa vuodesta 1924 vuoteen 1929, kuinka fasismi toteuttaa siirtomaatoimintaansa. Ja tälläkin alalla esitti fasismi itsensä porvariston herruuden kaikkien raakalaisimmaksi muodoksi. Italian sotaa Libyassa käytiin alusta loppuun asti sotana, jonka tarkoituksena oli alkuasukasväestön tuhoaminen. Se päättyi 20 tuhannen alkuasukkaan — miesten, naisten ja lasten — tuhoamisella, mitkä ajettiin asevoimin maan autioimpaan seutuun, missä he kuolivat nälkään ja janoon, missä heitä ammuttiin lentokoneista.

Fasismin sota Afrikan viimeistä vapaata alkuasukasvaltiota vastaan saa vastavaikutuksen ja suuttumuksen aikaan koko mustassa Afrikassa, arabialaisissa maissa ja muhamettilaisten Intiassa. Jo nyt on huomattavissa ensi oireet tästä kuohunnasta.

Heinäkuun 26 p:nä tänä vuonna julkaisee "Temps" tästä seuraavan tiedoituksen:

"Täten nykyisin Somalissa, Keniassa, Ugandassa, englantilais-egyptiläisessä Sudanissa alkuasukkaat sekä toreilla että pensaikoissa nuotion ääressä, joka on sytetytty petojen karkoittamiseksi, keskustelevat sodasta, jota Abessinian sulttaanin täytyy ruveta käymään muukalaisia vastaan, — he eivät tee eroa italialaisten, rans-

kalaisten ja englantilaisten välillä, — valkoisia vastaan, jotka pitävät kukistamillaan alueilla yllä rauhaa ja monilukuisten lakien avulla, jotka ovat tykkänään riidassa mustaihoisten iänikuisten tapojen kanssa...

Toisin sanoen, Italian—Abessinian selkkaus on tämän kuukauden kuluessa tehnyt enemmän afrikan sen natsionalismin hengen syntymiseksi tai heräämiseksi, natsionalismin, joka joutui horrostilaan sen jälkeen kun lordi Kitchener v. 1898 valloitti Khartumin kuin mitä olisivat voineet tehdä vuosikaudet pan-afrikan laista ja pan-islamilaista muukalaisvastaista propagandaa, joka pysyy pystyssä samojen lähteiden varassa kuin eräät amerikalaiset neekerit ja arabialaiset europalaiset vastaiset komiteat, mitkä ovat hyvin tunnetut tiedusteluvirastollemme."

Nämä porvarillisten siirtomaapolitiikkojen havainnot on meidän muistettava, kun merkitsemme vallankumouksellisen tilanteen syntymisperspektiivin sotaperspektiivin yhteydessä.

Abessinia on taloudellisesti ja poliittisesti takapajuinen maa. Siellä ei ole vielä merkkiäkään vallankumouksellisesta kansallisuusliikkeestä, tai edes demokraattisesta liikkeestä. Se on maa, jossa melko hitaalla tempolla tapahtuu siirtyminen feodaalisesta järjestelmästä, joka perustuu puolivapaiden heimojen pohjalle, keskitettyyn monarkiaan. Mutta tämä ei ole meille ratkaiseva määrittellessämme kantamme Italian suunnitteleman sodan suhteen.

Italian kommunistinen puolueemme oli täysin oikeassa ottaessaan tappiokannan Italian fasismin imperialistiseen sotaan nähden ja esittäessään tunnuksen "kädet pois Abessinista". Ja minä voin vakuuttaa teille, että jos Abessinian negus¹, rikkomalla fasismin valloitus suunnitelmat, auttaa Italian proletariaattia iskun antamisessa mustapaitaisten järjestelmän sydämeen, ei kukaan tule soimaamaan häntä "takapajuisuudesta". Abessinian kansa on Ita-

¹ Negus = Abessinian kuningas.

lian proletariaatin liittolainen fasismia vastaan ja me tältä puhujakorokkeelta annamme vakuutuksemme Abessinian kansalle myötätunnostamme. Italian kansan vallankumoukselliset traditsiot, Garibaldin vapaaehtoisten legioonien traditsiot, joiden traditsioiden nimessä ensimmäiset italialaiset internatsionalistit tosi-innostuksella astuivat taistelijoiden riveihin Puolassa ja Unkarissa, Kreikassa ja Etelä-Amerikassa, kaikkialla, missä liehui kansallisen vapaustistelun lippu, nämä traditsiot saattavat Italian työtätekevät asettumaan Abessinian kansan puolelle fasistista porvaristoa vastaan.

Meidän II maailmankongressimme v. 1920 tervehti Aasian sorrettujen kansojen imperialismivastaista taistelua maailmanvallankumouksen elimellisenä osana. Kongressi velvoitti kaikkia vallankumouksellisia kaikin voimin ja kaikin keinoin tukemaan tätä taistelua. Nyt, kun perspektiivissämme on Afrikan laajan mantereen imperialismivastaisen vallankumouksen uusien reservien taisteluun vetäminen fasismiin hyökkäyksen tuloksena, Kominternin VII kongressi vielä kerran selittää, että kommunistit ovat etujoukko jokaisessa taistelussa imperialismia vastaan.

V. KESKEISIN TUNNUKSEMME: TAISTELU RAUHAN PUOLESTA JA NEUVOSTOLIITON PUOLUSTAMINEN

Sotaan kiitävän kapitalistisen maailman inhoittavan todellisuuden edessä monet miljoonat miehet, naiset, nuorisotilaat, levottomina kysyvät itseltään: tokkohan meidän osamme on ennakolta määrätty näin kohtalokkaaksi? Eikö voida torjua tätä meitä uhkaavaa kauheata onnettomuutta?

Me, kommunistit, työväenluokan etujoukko, voimme antaa vastauksen tähän kysymykseen. Me tiedämme, että sota on kapitalistisen järjestelmän kiertämätön seuralainen. Kapitalistinen yhteiskunta, joka perustuu ihmisen harjoittamaan ihmisen riistoon ja voiton tavoitteluun, voi synnyttää vain sotaa. Mutta me tiedämme myöskin, että kaikki ihmis-yhteiskunnan kehityskysymykset ratkaisee loppukädessä taistelu — joukkojen taistelu. Niiden laajojen joukkojen puoleen, jotka eivät halua sotaa, me käännymme kehoituksellamme: "Yhdistäkäämme voimamme! Taistelkaamme yhdessä rauhan puolesta! Järjestäkäämme kaikkien niiden yhteisrintama, jotka haluavat puolustaa ja säilyttää rauhaa!"

Taistelu rauhan puolesta kaikkein raskaimpina hetkinäkään ei ole toivotonta. Se ei ole toivotonta siksi, että taistelussamme rauhan puolesta me nojaamme nyt työväenluo-

kan voimaan, työväenluokan, jonka käsissä on valta SSSR:ssä. Katsokaa mitä Neuvostoliitto on saanut aikaan. Sota on jo useiden vuosien aikana uhannut sen rajoja. Mutta sitkeästi taistellen rauhan puolesta, uhraten rauhan asialle kaikki, mitä vain voi uhrata, nojaten mahtavaan voimaansa, on se tähän asti kyennyt välttämään sodan. Jos ei olisi ollut olemassa Neuvostoliittoa, kahden sotajakson välinen hengähdyskausi ei olisi ollut niin pitkäaikainen. Kansat olisi jo aikoja sitten heitetty uuteen verilöylyyn. Rauhantaistelussamme, jossa me nojaamme Neuvostoliiton mahtiin, on niinmuodoin kaikki menestymisen edellytykset. Jokaisella kuukaudella, jokaisella viikolla, jonka me voitamme, on valtava arvo ihmiskunnalle. Ottaen huomioon joukkojen salatuimmat pyrkimykset ja koko ihmiskunnan välttämättömmimmät edut, Kommunistinen Internatsionaale johtaa taisteluliikettä rauhan ja Neuvostoliiton puolesta. Rauhantunnuksemme muodostuu keskeiseksi tunnukseksemme taistelussa sotaa vastaan.

Väittely, jota Lenin kävi maailmansodan aikana trotskilaisia vastaan rauhan tunnuksen johdosta, oli väittelyä menshevististä tendenssiä vastaan, joka asetti vastakkain toiselta puolen rauhan tunnuksen ja toiselta puolen tunnuksen tappion toivomisesta omalle hallitukselle ja imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi porvaristoa vastaan. Itseasiassa imperialistisen sodan aikana ei voinut enää olla rauhansäilyttämistäistelun probleemia, vaan oli kysymys syvän kriisin ja kapitalistista maailmaa kohtaan sodan synnyttämän vihan aallon hyväksikäyttämisestä siten, että sytytettäisiin proletaarinen vallankumous ja kukistettaisiin porvariston luokkaherruus. Mutta imperialistiset hallitukset puhuivat kansalle "oikeudenmukaisesta", "demokraattisesta" rauhasta naamioidakseen so-

tansa imperialistiset tarkoitukset ja vetääkseen joukot isänmaan puolustamisen shovinistisen politiikan puolelle.

Toverit, me emme lainkaan salaa tunnusta imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi, joka sodan syttyessä jää bolsheviikkien perus- ja päätunnukseksi, mutta taistellessamme sitkeästi rauhan puolesta me tahdomme tämän taistelun kautta yhdistää vallankumouksellisen etujoukon ympärille työläisten, työtätekevien talonpoikain samoin myös pikkuporvariston joukot, jotka proletariaatin on johdettava imperialistisen sodan muuttamiseen kansalaissodaksi porvaristoa vastaan.

Mutta "imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttaminen merkitsee ennen kaikkea vallankumouksellisia joukkoesiintymisiä"¹. Nämä esiintymiset tulevat sitä enemmän mahdollisiksi, ne tulevat sitä uhkaavammiksi porvaristolle, mitä syvemmälle meidän onnistuu tunkeutua joukkoihin ja sitoutua yhteen niiden kanssa, käyden taistelua rauhan puolustamiseksi ennen sodan alkamista, käyden taistelua rauhan puolesta, johon työtätekevien syvimvät toiveet ovat kohdistetut.

Jos me aivan heti sodan jälkeen emme antaneet keskeistä sijaa agitatsiossamme rauhan tunnukselle, niin emme antaneet sitä siksi, että sinä aikana kaikki pitivät "rauhana" Versaillesin rauhaa, jonka me tuomitsimme ja jota vastaan me taistelimme. Emme tahtoneet edes välillisesti synnyttää sitä vaikutelmaa, että me muka kannatamme Versaillesin systeemiä. Nyt, kun Versaillesin systeemi on romahtanut, ja kun Saksan kansallissosialismi pyrkii sytyttämään uuden sodan, tahtoen pakoittaa Europan kansat vielä kauheamman sortosysteemin alaiseksi kuin Versaillesin systeemi, — niin nyt rauhan puolustus saa aivan toisen sisällön.

¹ Kominternin VI kongressin pikakirjoitusselostus, 6 vihko, s. 93, Giz. V. 1929.

Me emme puolusta rauhaa sen takia, että kuuluisimme pehmeäsisuisten tolstoilaisten joukkoon, vaan sen takia, että pyrimme turvaamaan vallankumouksen voiton ehdot. Jos huomenna puhkeisi sota, niin me alkaisimme taistelun mitä suurimmalla päättäväisyydellä ja taistelisimme kaikin voimin, tietäen, että se tulee olemaan meidän ja porvariston välistä taistelua elämästä ja kuolemasta.

Me tiedämme, että voimamme eivät ole vähäiset. Mutta ovatko nämä voimat jo niiden jättiläistehtävien tasolla, jotka nousevat eteemme nykyhetkellä? Työväenluokan yhteisrintamalla on ollut tähän saakka huomattavaa menestystä vain yhdessä suuressa kapitalistisessa maassa. Vasta nyt asetetaan konkreettiseksi tehtäväksi työväenluokan poliittisen yhtenäisyyden aikaansaaminen yhtenäisessä vallankumouksellisessa puolueessa. Kuitenkin me olemme vielä kaukana sen ratkaisusta.

"Pääoman etujen mukaista on lyödä vihollinen (vallankumouksellinen proletariaatti) eri osissa, niin kauan kun eivät ole vielä liittyneet yhteen (itse teossa, s.o. alkanee vallankumousta) kaikkien maiden työläiset, — kirjoitti Lenin. — Meidän etujemme mukaista on tehdä kaikki, mikä on mahdollista, vieläpä käyttää hyväksemme pieninkin mahdollisuus, lykätäksemme ratkaisevan taistelun siihen hetkeen, jolloin vallankumoukselliset joukko-osastot ovat täten yhteenliittyneet (tai juuri yhteenliittyneet ["do posle" momenta]) yhdeksi suureksi kansainväliseksi armeijaksi." ¹

Antaen rauhantaistelulle keskeisen sijan toiminnassamme, me mitä havainnollisimmin paljastamme kaikenlaatuisten parjaajien, alkaen porvaristosta ja päättyen vastavallankumouksellisiin trotskilaisiin, valheet, joilla parjaajilla riittää julkeutta väittää, että kommunistit muka kannattavat sotaa, että nämä muka panevat toivonsa sotaan, että nämä muka katsovat, että vain sota luo tilanteen,

¹ Lenin, XXII nide, s. 511.

jonka vallitessa voidaan taistella vallankumouksen puolesta, vallan valtaamisen puolesta.

Me tiedämme varsin hyvin, että kokonaisessa sarjassa maita, erikoisesti siellä, missä on fasistinen diktatuuri, on sellaisia työtätekeviä, jotka ovat taipuvaiset ajattelemaan, että vain sota voi antaa heidän luokalleen mahdollisuuden uudelleen alkaa vallankumouksellinen taistelu. Me panimme merkille tällaisia tendenssejä Italiassa, nyt me havaitsemme niitä Saksassa. Me tiedämme, että tällaisia tendenssejä ilmenee erikoisesti sellaisten ainesten keskuudessa, jotka ovat demoralisoituneet työväenluokan kärsimien tappioiden johdosta. Meidän riveissämme havaitaan niitä opportunististen ainesten keskuudessa, jotka kieltävät sen, että joukkotyö ja taistelu on mahdollista missä oloissa tahansa, ja että on käytettävä hyväkseen pienimmätkin legaaliset mahdollisuudet. Jokainen myönnitys tämänkaltaisille tendensseille kuin myös aineksille, jotka haluavat sodan alkamista, vaikkapa ne naamioisivatkin opportunisminsa vallankumouksellisilla fraaseilla, voi johtaa meidät vain irti joukoista. Enemmänkin, me olemme jo kokemuksesta tulleet vakuutetuiksi siitä, että kaikki ne, jotka työväenliikkeen riveissä ovat ylistäneet imperialistista sotaa keinona, joka raivaa tietä vallankumoukselle, ovat loppukädessä kiertämättömästi katkaisseet yhteytensä työväenluokkaan ja ovat nyt fasismin leirissä.

Taistelemalla rauhan puolesta me kaikkein parhaimmalla tavalla puolustamme Neuvostoliittoa. Kenelläkään ei voi olla epäilystä siitä, että tulevalla sodalla, vaikkapa se alkaisikin kahden imperialistisen suurvallan välisenä sotana tai jonkun suurvallan sotana pientä maata vastaan, kiertämättömästi tulee olemaan tendenssinä muuttua ja kiertämättömästi muuttuu sodaksi Neuvostoliittoa vastaan. Lykkäytymisen jokainen vuosi, jokainen kuukausi on meille takeena siitä, että Neuvostoliitto kykenee yhä

voimakkaammin torjumaan imperialistien hyökkäyksen. Täten välittömästi yhdistyy meidän rauhantaistelumme SSSR:n toteuttamaan rauhan politiikkaan.

Rauhanasia ja Neuvostoliiton puolustamisia muodostuvat samaksi asiaksi, eikä löydy ainoatakaan työläistä, joka kieltäytyisi taistelemasta sen puolesta.

~~XXXXXXXXXX~~

VI. NEUVOSTOLIITON RAUHANPOLITIikka

Minä luulen, että ei ole ainoatakaan työtätekevää, että ei ole ketään, joka epäilisi sitä, etteikö Neuvostoliiton politiikka ole rauhanpolitiikkaa. Ja se tosiasia, että Neuvostoliitto toteuttaa rauhanpolitiikkaa, ei ole mitään satunnaista, ei ole sidottu mihinkään ohimenevään konjunkturiin. Tämä politiikka on ilmiö, joka elimellisesti johtuu itse neuvostovallan luonteesta, sen koko kehityshistoriasta, kaikesta siitä, mitä se on, kaikesta siitä, mitä se tekee.

Eikö v. 1917 yhtenä tärkeimmistä tunnuksista, joilla bolsheviikit lähtivät vallan valtaamiseen, ollut rauhan tunnus? Olemassaolonsa ensi päivistä alkaen neuvostohallitus esiintyi joukkojen edessä hallituksena, joka taisteli imperialistisen sodan lopettamisen puolesta, rauhan puolesta. Dekreetti rauhasta oli ensimmäinen dekreetti, jonka työläis- ja talonpoikaisedustajain neuvostojen edustajakokous vahvisti Leninin selostuksen pohjalla marraskuun 8 pnä v. 1917, heti neuvostohallituksen muodostamisen jälkeen. Tätä dekreettiä, jossa esitettiin heti solmittavaksi todellinen demokraattinen rauha ja annuleerattiin kaikki sota-ajan sopimukset, ei seurannutkaan rauhan solmiaminen, koska kaikki imperialistiset valtiot sen hylkäsivät. Mutta tämä dekreetti turvasi neuvostovallalle mitä laajimpien työtätekevien joukkojen järkähtämättömän kannatuksen, auttaen sitä valtaamaan sen joukkopohjan, jota se siitä lähtien on yhä enemmän laajentanut ja lujittanut.

Tämä työläis-talonpoikaisen joukon järkähtämätön yh-

teys neuvostohallituksensa kanssa, mikä yhteys järjestyi rauhan politiikan pohjalla, tuli lujitetuksi Brest-Litovskin rauhan solmiamisella, joka rauha on esimerkki siitä, millaiset ehdot Saksan imperialistit olisivat sanelleet koko maailmalle, jos heidän olisi onnistunut toteuttaa aikeensa loppuun saakka.

Käyden päättävää taistelua "vasemmisto"-kommunistien pikkuporvarillista seikkailua vastaan, "vasemmisto"-kommunistien, jotka Brest-Litovskin aikoina haaveilivat "vallankumouksellisesta" sodasta, Lenin ja bolshevistinen puolue selittivät joukoille, että neuvostohallitus ei aja "presitiisi"-politiikkaa, vaan pitää ulkopolitiikassaan ohjeena yksinomaan sitä, mikä on edullista vallankumouksen asemien säilymiselle ja lujittumiselle.

"Meidän koko politiikkamme ja propagandamme on suunnattu sodan lopettamiseen, eikä suinkaan kansojen yllyttämiseksi sotaan. Ja kokemus on riittävästi osoittanut, että sosialistinen vallankumous on ainoa ulospääsy ikuisista sodista... Mutta jos me, jotka teemme kaiken, mikä on meidän voimillemme mahdollista, tämän vallankumouksen jouduttamiseksi, olemme heikon sosialistisen tasavallan, jota vastaan hyökkäävät imperialisti-rosvot, asemassa, niin onko oikeata se meidän politiikkamme, että käytämme hyväksemme niiden välistä eripuraisuutta, vaikeuttaaksemme niiden yhdistymistä meitä vastaan? Tietenkin tällainen politiikka on oikea. Me olemme sitä toteuttaneet neljän vuoden ajan. Ja tämän politiikan ilmenemisen päätosiasiana oli Brest-Litovskin sopimus. Niin kauan kun Saksan imperialismi teki vastarintaa, saatoimme me imperialistien keskinäisiä ristiriitoja hyväksi käyttämällä säilyä silloinkin, kun Punaista armeijaa ei vielä oltu luotu."

Miksi
suse-
h...?

Tämän rauhanpolitiikan ansiosta Neuvostoliiton on onnistunut tähän mennessä murskata kaikki eristämisen ja piirittämissuunnitelmat, joita imperialistit ovat sitä vas-

¹ Lenin, XXVI nide, s. 11.

taan punoneet. Kaikki vähänkin huomattavat imperialistiset valtiot ovat olleet pakotetut solmimaan diplomaattiset suhteet Neuvostoliiton kanssa. SSSR on solminut hyökkäämättömyyssopimuksia kaikkien siihen rajoittuvien maiden kanssa, lukuunottamatta Japania, joka kieltäytyi sellaisen sopimuksen solmimisesta. Alkaen Genuan konferenssista ja päättyen aseistariisumiskonferenssiin, SSSR on aina päättävästi asettanut kysymyksen täydellisestä aseistariisumisesta. Senjälkeen kun sen esitykset täydellisestä aseistariisumisesta tulivat hyljättyiksi, SSSR teki ehdotuksen osittaisesta aseistariisumisesta, taistellen loppuun saakka sodan vaaran vähentämisen puolesta.

Sodan jälkeen kokonaisessa sarjassa maita oli vallassa sosialidemokratia. Voidaanko mainita jokin sosialidemokraattinen hallitus, joka olisi tehnyt rauhan asian hyväksi edes sadannetta osaa siitä, mitä on tehnyt neuvostohallitus? Onko olemassa edes yhtä sosialidemokraattista hallitusta, joka olisi esiintynyt kaikkien salaisten sopimusten lakkauttamisen puolesta, sopimusten, joita porvaristo on solminut sodan valmistelutarkoituksessa, ja joka olisi juhlallisesti luopunut n.s. "historiallisista" oikeuksista, jotka käyvät ristiin toisen maan etujen kanssa, ristiin rauhan asian kanssa?

Neuvostohallitus antaa meille esimerkin taistelusta rauhan puolesta, osoittamalla kylmäverisyyttä ja kestävyyttä Japanin kenraalien provokatsioiden suhteen. Onko, tai onko ollut koskaan hallitusta, joka kykenisi rauhan puolustamisen tähden tekemään sen, mitä ovat Neuvostot tehneet, jotka suostuivat Itä-Kiinan rautatien myymiseen? SSSR näytti tässä tapauksessa, kuinka on toimittava, kun todella tahdotaan estää sota. Vain vallassaoleva työväenluokka voi toteuttaa tällaista kylmäveristä ja samalla rohkeata rauhanpolitiikkaa. Tällä rauhanpolitiikallaan Neuvostoliitto todisti, että vain sosialismi merkitsee rauhaa. Juuri sen vuoksi tämä politiikka on mobilisoinut ja mobili-

soi kaikkien maiden proletaarit taisteluun sosialismin puolesta, kokoaa työväenluokan ympärille miljoonia työtäte-keviä, talonpoikia, intelligenttejä, jotka vihaavat sotaa ja pyrkivät rauhan säilyttämiseen.

Mutta, toverit, Neuvostoliiton rauhanpolitiikka ei ole vihollisen edessä antautumisen politiikkaa, sellaista politiikkaa, joka pakoittaisi SSSR:n sulkemaan silmänsä reaaliselta todellisuudelta, kieltäytymään vallankumouksen saatuuksien puolustamisesta.

"Kapitalismin kehitys, — kirjoitti Lenin v. 1916, — tapahtuu eri maissa mitä epätasaisimmin. Eikä muuten tavaratuotannon vallitessa voi ollakaan. Tästä johtuu eittämätön johtopäätös: sosialismi ei voi samanaikaisesti voittaa kaikissa maissa. Se voittaa ensialuksi yhdessä tai muutamassa maassa, mutta muut maat jäävät joksikin aikaa porvarillisiksi tai esiporvarillisiksi. Tämän täytyy aiheuttaa, paitsi hankauksia, myöskin suoranaisen pyrkimyksen muiden maiden porvaristossa murskata sosialistisen valtion voittoisan proletariaatin. Tällaisissa tapauksissa olisi sota meidän puoleltamme luullinen ja oikeudenmukainen. Se olisi sotaa sosialismin puolesta, muitten kansojen vapauttamisen puolesta porvaristosta. Engels oli aivan oikeassa, kun hän kirjessään Kautskylle syyskuun 12 päivästä v. 1882 suoraan tunnusti mahdolliseksi jo voittaneen sosialismin "puolustussodan". Hän tarkoitti nimenomaan voittaneen proletariaatin puolustautumista muitten maitten porvaristoa vastaan." ¹

Juuri tästä historiallisesti edellytetystä imperialistien hyökkäyksen kiertämättömyydestä sosialistista valtiota vastaan, minkä Lenin osoitti jo v. 1916, johtuu se, että SSSR:n on välttämätöntä puolustautua, ja että sillä tulee tätä tarkoitusta varten välttämättä olla voimakas armeija. Mutta meidän täytyy korostaa tämän armeijan ja kaikkien muiden maiden armeijoiden välillä olevaa laadullista eroavaisuutta. Se sota, mitä tämä armeija on pakotettu

¹ Lenin, XIX nide, s. 325.

käymään, tulee aina olemaan oikeudenmukaista puolustus-sotaa.

"Vanha armeija, — sanotaan Punaisen armeijan perustamisdekreetin johdannossa, — oli työtätekevien luokkasorron ase porvariston käsissä. Kun valta siirtyi työtätekeville ja riistetyille luokille, niin tuli välttämättömäksi luoda uusi armeija, joka on neuvostovallan tukena nykyhetkellä, perustana vakituisen armeijan vaihtamiselle koko kansan aseistamiseen lähimmässä tulevaisuudessa, ja joka on tukena tulevalle sosialistiselle vallankumoukselle Euroopassa."

Ja todellakin, siitä saakka, kun on ollut olemassa Punainen armeija, on meillä ensi kertaa historiassa sellainen tilanne, jolloinka mahtava aseellinen voima on asetettu rauhan asian palvelukseen. Katsokaa millaisella tekopyhyydellä imperialistien edustajat Genevessä useiden vuosien aikana pohtivat mahdollisuutta asettaa aseellinen voima n.s. kansainvälisen rauhan järjestön palvelukseen. He pohtivat sitä vain siksi, että tulisivat sellaiseen johtopäätökseen, että se on toteutumaton haave. Imperialistien armeijat todellakaan eivät voi milloinkaan tulla rauhan aseeksi luokkaluonteensa vuoksi. Juuri Punaisen armeijan luokkaluonne tekee sen voimaksi, joka palvelee rauhan asiaa, voimaksi, joka herättää pelkoa fasisteissa, hyökkääjissä, sodanlietsojissa. Punainen armeija on rauhan armeija, sillä se on työväenluokan armeija. Tammikuun 1 p:nä v. 1930 oli Punaisessa armeijassa 31,2 % työläisiä. Tammikuun 1 p:nä v. 1934 teki työläisten prosenttimäärä 45,8; v. 1935 alussa 49,3 %. Mutta tämä prosenttimäärä kohoaa, kun me siirrymme puna-armeijalaisjoukoista keski- ja korkeampaan komentajistoon. Sitä ristiriitaa, joka jäytää porvarillisia armeijoita, joiden sotilaisjoukot muodostuvat työläisistä ja talonpojista, mutta pääläikkökunta kaikkein taantumuksellisimpain luokkien ja koplakuntien edustajista, — sitä ristiriitaa ei tunne Punainen

armeija. Rykmenttien komentajista työläiset muodostavat 72 %, divisiain komentajista 90 %, armeijakuntien komentajista työväenluokasta syntyperäisin olevien prosenttimäärä nousee 100. (Suosionosoituksia.) Tarvitaisiinko vielä konkreettisempia todistuksia siitä, että Punainen armeija on rauhan ase työväenluokan lujissa käsissä?

Työläiset ja kolhoosilaiset, jotka muodostavat puna-armeijalaisten valtavan enemmistön, — eivät ole enää ”sohilaita”. He ovat osa siitä mainiosta neuvostonuorisosta, jonka edustajia me tervehdimme kongressimme juhlallisissa avajaisissa, ja joka on ainoa esimerkki maailmassa uudesta, vapaasta, voimakkaasta, iloisesta sukupolvesta, joka on varma tulevaisuudestaan.

He ovat kansalaissodan sankarien poikia. Se on sellainen nuoriso, joka on omaksunut tehtaassa ja kollektiivitaloudessa sosialistisen työn tietoisien ja vapaaehtoisten kurin. Se on sellainen nuoriso, joka tietää, että se saa kiittää vallankumousta ja neuvostovaltaa vapautumisestaan kapitalistisen tehtaan helvetistä, työttömyydestä, aineellisesta ja henkisestä kurjuudesta. Tällä nuorisolla on luomistyön psykologia, sillä maa, jossa se on syntynyt, on ainoa maa, missä jättiläismäisissä mittasuhteissa rakennetaan tehtaita, kaupunkoja, sosialistista teollisuutta, kollektiivista maataloutta, uutta elämää, sillä Neuvostoliitto on uuden sivistyksen esiraivaajien maa, rauhan maa. Valloitushaaveilut, verenvuodatuksen ja ryöstösodan rappeutunut ylistely ainoana ”parantavana toimenpiteenä” ihmiskunnalle — kaikki se on mahdollista vain mätänevän kapitalismin maissa.

Proletaarit kapitalistisissa maissa tietävät, että Punaisen armeijan johdossa ovat vallankumouksen kaikkein uskollisimmat taistelijat. He tietävät, että Punaisen armeijan johtajana on meidän toveri Voroshilovimme, proletaarisen vallankumouksen taistelija, rautatietyöläisen ja päi-

väpalkkalaisnaisen poika, joka teki työtä kaivoksessa seitsemenvuotiaana kymmenkopeekkaisesta päivässä, seppä ammatiltaan, bolsheviikkipuolueen jäsen jo ennen vuoden 1905 vallankumousta, jonka koko elämä on yhdistynyt Venäjän työläisten etujoukon taisteluihin Leninin-Stalinin johdolla, ja joka on yksi kaikkein kurinalaisimpia bolsheviikkeja, yksi Leninin ja Stalinin parhaimmista oppilaista. (Edustajat nousevat seisomaan ja järjestävät myrskyisen kunnianosoituksen тов. Voroshiloville.)

Kuinka eivät Ruhrin ja Pohjois-Ranskan vuorityöläiset, kuinka eivät Japanin kutomotehtaiden onnettomat työläiset tuntisi toveri Voroshilovia ja Punaisen armeijan muita johtajia omina luokka- ja taisteluveljinään? .

Koko maailman vallankumoukselliset työläiset tietävät, että Punaisen armeijan riveissä järkkymättä kasvaa bolshevistisen puolueen ja kommunistisen nuorisoliiton jäsenten prosenttimäärä. He tietävät, että Leninin luoma Työläis-talonpoikainen punainen armeija, joka on karaistunut kansalaissodassa Leninin välittömällä johdolla, ja joka on meidän suuren Stalinimme voittoon johtama, on NKP(b):n johdon alainen, joka on ainoa puolue, joka tähän asti on näyttänyt esimerkkiä johdonmukaisesta ja voittoisasta taistelusta imperialistista sotaa vastaan.

Työläis-talonpoikaisen punaisen armeijan voimistumisen jokaista askelta tervehtivät sen vuoksi syvällä riemulla kaikki riistetyt, kaikki rauhan ystävät kaikissa kapitalistisissa maissa.

Kansainvälinen proletariaatti tietää ja ymmärtää, että jos ei olisi Punaista armeijaa — olisi ihmiskunta jo aikoja sitten vedetty sodan pohjattomuuteen; se ymmärtää, että tämän mahtavan voiman olemassaolo on rauhan ja työväenluokan voiton tae.

Olen vakuutettu, että lausun julki kaikkien tässä kongressissa läsnäolevien tahdon, koko maailman työtäteke-

vien tahdon, lähettäessäni meidän rimmukkaan tervehdysemme Punaiselle armeijalle.

Eläköön Työläis-talonpoikainen punainen armeija, rauhan tuki, sosialismin ja vallankumouksen armeija, koko maailman työtätekevien toivo! (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

VII. SOPIMUKSET KESKINÄISESTÄ AVUSTA JA KANSAINVÄLINEN PROLETARIAATTI

Toverit, koska Neuvostoliiton rauhanpolitiikka edellyttää sitä, että proletaarinen valtio huomioi kapitalistimaiden väliset ristiriidat, niin tämän rauhanpolitiikan rajat siinä tai tässä määrässä määrää näiden ristiriitojen voimakkuus, kärkevyys ja luonne; sen konkreettiset muodot eivät voi olla muuttumatta riippuen muutoksista koko kansainvälisessä tilanteessa.

Juuri sitäpä eivät ymmärtäneet ne, jotka lausuivat ihmettelynsä SSSR:n kannan muuttumisesta Kansainliiton suhteen. Kansainliitto oli muodostettu Ententen suurvaltojen johdonalaiseksi kansainväliseksi järjestöksi sodanjälkeisten sopimuksien määrittelemän n.s. "järjestyksen" ylläpitämiseksi. Syntymisensä ensimmäisistä päivistä alkaen ovat sitä jäytäneet sisäiset ristiriidat ja eripuraisuus. Mutta kun kysymys uudesta maailman uudelleenjaosta sai erikoisen kärkevyyden, kun eräät imperialistiset suurvallat, jotka arvelivat, että on tullut aika siirtyä tämän kysymyksen asevoimalla ratkaisemiseen, kiihdyttivät sotaista rynnistystään, — alkaa Kansainliiton hajoaminen.

Joukot näkevät, että Kansainliitto osottautui voimattomaksi Japanin toimeenpaneman Mandshurian valtauksen edessä, Yhdysvaltain ja Englannin vasallien Etelä-Amerikassa käymien sotien edessä, fasistisen Italian hyökkäyksen edessä Abessiniaan vastaan. Mutta tätä voimattomuutta seuraa horjunta ja vastarinta niiden valtioiden puolelta,

joiden etujen mukaista ei sota tällä hetkellä välittömästi ole. Kaikkein hyökkäyshaluisimmat maat poistuvat Kansainliitosta: Japani v. 1932, Saksa v. 1934, ja Kansainliitto, muodollisesti muuttamatta järjestöään ja sääntöjään, on kuitenkin vissi este näiden suurvaltojen suunnitelmien toteuttamiselle, ja voidaan sitä käyttää sodan alkamisen viivästyttämiseksi. Ottaen huomioon tämän uuden tilanteen, SSSR muuttaa suhdettaan Kansainliittoon. Neuvostoliiton liittyminen Kansainliittoon osoitti joukoille, että Neuvostoliiton johtajat eivät ole doktrinärejä, vaan marxilaisia, jotka oikein arvioivat voimien keskinäissuhteet kapitalistisessa maailmassa ja osaavat käyttää hyväksi jokaista, vieläpä pienintäkin mahdollisuutta, laajentaakseen rauhan puolustamiseksi suunnattua toimintaansa vallankumouksen etujen nimessä.

Kansainliittoon liittymisen jälkeen seurasivat myöhemmät, entistä päättävämmät askeleet Neuvostoliiton rauhanpolitiikan laajentamiseksi sen mukaan kuin lisääntyi sodanvaara ja kärjistyivät ristiriidat toiselta puolen sotaa lietsovain maiden ja niiden maiden välillä, joiden etujen mukaista on rauhan säilyttäminen tällä hetkellä. Tätä ristiriitaa voitiin käyttää hyväksi vielä laajemmin kuin kaikkia edellisiä, sillä sen johdosta kävi ilmi Neuvostoliiton rauhanpolitiikan vakituisten pyrkimysten ja eräiden kapitalististen maiden hetkellisten pyrkimysten väliaikainen yhteensattuminen.

SSSR on tehnyt huomattavan askeleen lähentyäkseen eräitä pieniä, heikkoja valtioita, joiden riippumattomuutta, kuten olemme jo maininneet, uhkaavat Saksan fasismin sotasuunnitelmat. Lähentyminen näihin valtioihin, joille kansallissosialismin hyökkäyshalu on sangen konkreettinen ja vakava vaara, on johtanut, kuten tiedätte, hyökkäävän puolen määrittelyn laatimiseen. Tämä määrittely ei kiinnosta meitä tässä kohden diplomaattiselta näkökannalta, vaan siksi, että se on selvä ilmaus siitä todellisesta

yhteydestä, joka rakentuu toisaalta proletaarisen vallankumouksen valloituksia puolustavien Neuvostoliiton työtekevien ja toisaalta pienten kansojen, pienten kansakuntien, jotka puolustavat vapauttaan ja kansallista kokonaisuuttaan, sekä kaikkien rauhan ystävien välille.

Tietäen sen, mitä osaa näyttelee kansallisuuskysymys kansojen elämässä, me voimme pitää täysin todenmukaisena, että Saksan fasismin provosoiman sodan syttyessä eräät Euroopan kansat, jotka ovat valloittaneet riippumattomuutensa niin monien kärsimyksien hinnalla, pitävät parempana sen säilyttämiseksi käydä taistelua SSSR:n puolella, joka on ainoa maa maailmassa, missä kansallisuuskysymys on ratkaistu kansojen toiveitten mukaan, tunnustaen jokaiselle kansallisuudelle itsemääräysoikeuden. Joka tapauksessa me tiedämme, että tämä on niiden kansain etujen mukaista, jotka asuvat Tshekko-Slovakiassa, Liettuassa ja sarjassa muita pikkumaita, ja että työväenluokan vallankumouksellisen etujoukon velvollisuutena on estää näiden maiden porvaristoa ajamasta politiikkaa, joka on ristiriidassa näiden kansojen etujen kanssa.

Ehdotus itäisen sopimuksen solmimisesta tehtiin sen jälkeen, kun oli määritelty hyökkäävä puoli. Tällä ehdotuksella, joka perustui rauhan jakamattomuuden tunnustamiseen, siihen, että on mahdotonta eristää toisistaan Euroopan itäosassa ja Lännessä uhkaavaa sodan vaaraa, tuli olla tuloksena kaikkien sodanlietsojain ahdistaminen ja se, että tiivistyvät yhteen kaikki rauhan ystävät, olivatpa ne ketä hyvänsä.

Kuten tunnettua, sodanlietsojat hylkäsivät itäisen sopimuksen luonnoksen, ja sen täytyi aiheuttaa erikoisen kiinteän yhteyden Neuvostoliiton ja niiden valtioiden välille, joita kiinnosti aktiivinen vastatoiminta nykyisiä hyökkääjiä vastaan, mikä myös johti keskinäisen avun sopimuksen solmimiseen Neuvostoliiton, Ranskan ja Tshekkoslovakian kesken.

Kysymys näistä sopimuksista kuuluu niiden kysymysten joukkoon, jotka enimmin kiinnostavat tällä hetkellä kansainvälisen proletariaatin yhteiskunnallista mielipidettä. Tähän probleemiin meidän täytyy pysähtyä seikkaperäisemmin. Neuvostoliiton solmimat keskinäisen avun sopimukset ovat yhtäpitäviä Neuvostoliiton rauhan politiikan kehittämislinjan kanssa, jonka perusteet määritteli Lenin. Ne ovat julkisesti solmittuja, kaikille silminnäkettäviä, rauhan sopimuksia, eikä sellaisia salaisia sotilaallisia sopimuksia, mitä tsaarin diplomatia solmi, tai sen sopimuksen kaltaisia, jollaisen solmi Saksan fasismi Puolan fasismin kanssa. Samalla sopimukset keskinäisestä avusta eroavat perinpohjin kaikista platoonisista esiintymisistä ja deklaratioista, joilla ei ole minkäänlaista todellista poliittista sisältöä ja ovat läpeensä tekopyhiä. Tällaiset deklaratsiot me hyvin tunnemme sodanjälkeisestä diplomatiasta, alkaen Kelloggin sopimuksesta aina aseistariisumiskonferenssin päättymisdeklaratsioon saakka.

Neuvostoliiton solmimat sopimukset keskinäisestä avusta ovat vakavia asiakirjoja positiivisesta politiikasta, joka on suunnattu kaikkien voimien, millaisia vain voidaan mukaan vetää tällä hetkellä rauhan aktiiviseen puolustamiseen, yhteentiivistämiseksi. Tämän takia me ihmettelemme, kuinka tällöin saattoi eräistä näyttää kummalliselta se seikka, että Ranskan kanssa tehdyn keskinäisen avun sopimuksen solmiamisen yhteydessä toveri Stalin teki ilmoituksen, missä hän lausui "täysin ymmärtävänsä ja hyväksyvänsä sen valtionpuolustuspolitiikan, jota Ranska toteuttaa pitääkseen aseelliset voimansa sillä tasolla, mikä vastaa sen turvallisuustarpeita". Mielestäni olisi pikemminkin kummallista, jos ei olisi ollut tämänlaatuista ilmoitusta, sillä tällaisen selvän kannan puuttuminen olisi poistanut keskinäisen avun sopimukselta sen koko tehokkuuden positiivisen rauhanpolitiikan aseena.

Teoreettiselta kannalta katsoen ei voi olla epäilystä-

kään, etteikö määrättyissä olosuhteissa olisi mahdollista sopimukset, jotka edellyttävät jopa sotilaallista yhteistyökentelyä proletaarisen valtion ja jonkun kapitalistisen valtion välillä. Lenin kirjoitti tästä useasti.

Toukokuussa v. 1918, kun englantilais-ranskalainen liittoutuma teki Neuvostotasavallalle ehdotuksen sotilaallisesta sopimuksesta, bolsheviikkipuolueen KK hylkäsi tämän ehdotuksen ei periaatteellista luonnetta olevista syistä, vaan poliittisen tarkoituksen mukaisuuden kannalta, sillä tällaista sopimusta ei pidetty hyödyllisenä silloin vallinneessa tilanteessa.

”Kieltäytymättä lainkaan, — kirjoitti Lenin silloin, — yleensä sotilaallisista sopimuksista toisen imperialistisen liittoutuman kanssa toista vastaan sellaisissa tapauksissa, kun tämä sopimus, rikkomatta neuvostovallan perusteita, voi lujittaa sen asemaa ja paralysoida jonkun imperialistisen suurvallan sitä vastaan suuntaaman rynnäkön, — me tällä hetkellä emme voi tehdä sotilaallista sopimusta englantilais-ranskalaisen liittoutuman kanssa.”¹

Bolsheviikkien kanta tähän kysymykseen, toverit, on täten täysin selvä. Rikkomatta neuvostovallan perusteita, vaan, päinvastoin, lujittaen näitä perusteita, he tekevät kaiken, mikä on tarpeen, ettei heitä vastassa olisi kapitalististen maiden yhteentiivistynyttä blokkia. He katsovat, ja tietysti aivan oikein, että Saksan fasismin jalkaväki, ratsuväki, tykit, tankit ja pommituslentokoneet ovat jotakin sangen konkreettista, ja he pyrkivät asettamaan niitä vastaan jotakin yhtä konkreettista. Neuvostoliiton proletariaatti ja bolshevistinen puolue, joka on vallassa Neuvostoliitossa, eivät ole voineet, eikä niiden olisi pitänyt ottaa muunlaista kantaa!

Entä meidän puolueemme kapitalistisissa maissa? Juuri niitä vastaan ovat yrittäneet keskittää hyökkäyksensä kai-

¹ Lenin, XXX nide, s. 384.

kenvivahteiset ja -väriset vihollisemme: he alkoivat haeskella mitä ristiriitoja tahansa, joita muka on olemassa toveri Stalinin ilmoituksen ja kommunististen puolueiden, erikoisesti Ranskan kompuolueen ja Tshekkoslovakian kompuolueen, politiikan välillä, mitkä puolueet taistelevat kotimaista porvaristoansa vastaan, kieltäytyvät äänestämästä sotamäärärahojen puolesta, ovat äänestäneet Ranskassa kaksivuotisen sotapalvelusajan määräävää lakia vastaan, j.n.e. Tämän hyökkäyksen pani alulle porvaristo, sitä seurasivat sosialistit, mutta vastavallankumoukselliset trotskilaiset ja kaikenlaatuiset luopiot ylittivät pian kaiken valheparjauksessaan.

Puolueemme yleensä osasivat oikein arvioida tilanteen. Oli eräitä horjumisia, löytyi eräitä tovereita, jotka saattoivat jopa ajatella, että keskinäisen avun sopimuksien solmiaminen merkitsee vallankumouksen perspektiivien häviämistä Euroopassa. Mutta käytännöllinen kokemus nopeasti sai nämä toverit vakuutetuksi siitä, että he suuresti erehtyivät, että uusi sopimus, jolla Neuvostoliitto vahvisti rauhanpolitiikkaansa, edisti proletaarisen valtion arvovallan kasvua, eikä laskua, kaikkien maiden työtätekevien silmissä, koko maailman silmissä, ja siis myös sosialismin ja proletaarisen vallankumouksen mainetta. Porvarit, jotka luulivat, että voivat saada aikaan hämmennyksen kommunistisessa liikkeessä sellaisilla jutuillaan, että nyt muka he ovat samaa mieltä kommunistien kanssa, bolsheviikkien kanssa, Neuvostoliiton kanssa, aikalailla laskivat väärin. Jos on totta, että Neuvostot tekivät oikein, — vastasivat joukot Ranskassa, Tshekkoslovakiassa, — silloin me tulemme äänestämään kommunistien puolesta, tietenkin juuri todellisten kommunistien puolesta.

Löytyi tovereita, jotka vertasivat keskinäisen avun sopimuksien solmiamista vihollisen painostuksesta pakoitettuun perääntymiseen. Mutta nämä harvat toverit toivat vain ilmi sen, että he eivät kykene erottamaan peräänty-

mistä etenemisestä. Voiko kuvitella suurempaa menestystä kuin on se, että suuri kapitalistinen maa on pakoitettu allekirjoittamaan sopimuksen keskinäisestä avusta Neuvostoliiton kanssa — sopimuksen, jonka sisältönä on puolustautuminen hyökkääjää vastaan, rauhan ja proletariaatin diktatuurin maan rajojen suojeleminen?

Näistä muutamista osoitetuista horjumisista huolimatta, kaikki sektsiomme, erikoisesti kompuolueet niissä maissa, jotka ovat välittömästi kiinnostetut tästä kysymyksestä, osoittivat poliittisen kypsyyden korkeata tasoa. Ne ymmärsivät, että niille ei ole tärkeitä vain asiakirjan oikea arviointi ja hyväksyminen, joka asiakirja korostaa Neuvostoliiton rauhanpolitiikkaa, vaan on välttämätöntä määrittellä oma poliittinen linja, ottaen huomioon sen tilanteen, jossa ovat, — tilanteen, joka perinjuurin eroaa bolshevikien ja SSSR:n työväenluokan asemasta.

Meille on täysin kiistatonta, että Neuvostoliiton rauhanpolitiikan päämäärät ja kapitalististen maiden työväenluokan ja kommunististen puolueiden politiikan päämäärät ovat täysin samat. Minkäänlaisia epäilyjä tässä suhteessa riveissämme ei ole eikä voi olla. Emmekä me puolusta Neuvostoliittoa vain yleensä, vaan puolustamme konkreettisesti koko sen politiikkaa ja sen jokaista tekoa. Mutta tämä päämäärien samaisuus ei suinkaan merkitse, että jokaisella asianomaisella hetkellä, kaikessa toiminnassa ja kaikissa kysymyksissä täytyy ilmetä vallan puolesta vielä taistelevien proletariaatin ja kompuolueiden taktiikan täydellinen samaisuus Neuvostoliitossa jo valtaa toteuttavien neuvostoproletariaatin ja NKP(b):n konkreettisten taktiilisten toimenpiteiden välillä.

Voidaan esittää lukuisia esimerkkejä siitä, että prolettaaristen puolueiden asenteet eivät käy yhteen eri maissa jonkin konkreettisen kysymyksen suhteen.

Ottakaamme esimerkiksi bolshevikkipuolueen politiikka v. 1917 Helmikuun vallankumouksen jälkeen. Sinä kau-

tena koko kapitalistisen maailman työväenluokan ja sen vallankumouksellisen etujoukon tehtävänä oli taistella imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen puolesta porvaristoa vastaan, s.o. kapitalistisen järjestelmän vallankumouksellisen kukistamisen puolesta. Mutta Helmikuun vallankumouksen jälkeen Venäjällä työväenluokan asema oli toinen kuin muissa maissa, sillä Venäjällä ensimmäinen askel imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi oli jo tehty. Kaikissa muissa maissa työväenluokka saattoi päästä imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamiseen vain taistelemalla silloin vallassa olleiden kansallisblokin hallitusten kukistamiseksi. Venäjällä taas, päinvastoin, Leninin asettamana päämääränä työväenluokan etujoukolle Helmikuun jälkeisenä kautena ei ollut välittömästi Väliaikaisen hallituksen viipymätön kukistaminen.

"Nyt ei enää voitu mennä suoraan hallituksen kukistamiseen, sillä se oli yhteydessä Neuvostojen kanssa, jotka olivat puolustuslaisten vaikutuksen alaisena, ja puolueen olisi pitänyt käydä ylivoimaista sotaa sekä hallitusta vastaan että Neuvostoja vastaan." ¹

Ennen kaikkea tuli vallata joukot bolshevismin puolelle ja saada aikaan hallituksen muodostaminen neuvostojen pohjalla, joissa mensheviikeille ja sosialisti-vallankumouksellisille vielä kuului enemmistö; se teki mahdolliseksi paljastaa näiden pikkuporvarillisten puolueiden vastavallankumouksellisen politiikan ja eristää ne joukoista. Oli siis kukistettava Väliaikainen hallitus, mutta "ei heti, eikä tavallisin keinoin".

Oliko päämäärä, jonka puolesta bolsheviikit taistelivat Venäjällä ja vallankumoukselliset sosialidemokraatit muissa maissa, sama? Kyllä, päämäärä oli sama. Mutta kävi-
vätkö sinä konkreettisenä hetkenä bolsheviikkien asenne

¹ Stalin, kokoelma "Lokakuun vallankumouksesta" s. 58, Partizdat, v. 1932.

Venäjällä ja vallankumouksellisten sosialidemokraattien asenne muissa maissa täydellisesti yhteen tässä peruskysymyksessä suhteesta hallitukseen? Ei, tällaista yhteenkäämistä ei ilmennyt, ja sen puuttumisen selittää vallankumouksellisen taistelun kehityksen eriaisteisuus ja luokkavoi-
mien erilainen keskinäissuhde eri maissa.

Samasta syystä Lenin kirjoittaa, että bolsheviikit eivät enää Tseretelin ja Kerenskin hallituksen aikana olleet sodanhäviämisen kannalla, vaikka heidän politiikkansa peruspäämääräksi edelleen jäikin imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi. Ja tällä alalla työväenluokan samankaltainen vallankumouksellinen politiikka kaikissa maissa vaati Helmikuun vallankumouksen jälkeen, Kerenskin-Tseretelin hallituksen aikana, taktiikkaa, joka erosi proletariaatin taktiikasta niissä kapitalistisissa maissa, joissa vallankumous ei vielä ollut edistynyt niin pitkälle.

Klassillisen esimerkin henkilöstä, joka ei ymmärtänyt, ettei proletaaristen puolueitten taktillisten asenteiden aivan samasta konkreettisesta kysymyksestä tarvitse ehdottomasti olla samanlaiset, toi Lenin esiin v. 1916 väittelyssä Kijevskin kanssa kansojen itsemääräysvapauden kysymyksestä. Kijevski syytti silloin Leniniä kansojen itsemääräyksen "vaatimuksen dualistisesta tulkitsemisesta".

"Hän, — kirjoitti Lenin, — näkee meissä "dualismia", ensiksi siinä, että sortajakansojen työläisiltä me emme vaadi ennen kaikkea sitä, — puhe on vain kansallisuuskysymyksestä — mitä me vaadimme sorrettujen kansojen työläisiltä.

Tarkastaaksemme, eikö tässä P. Kijevskin "monismi" ole Dühringin "monismia", on katsottava, kuinka on asia objektiivisessa todellisuudessa.

Onko sortajakansojen ja sorrettujen kansojen työläisten todellinen asema yhtäläinen kansallisuuskysymyksen näkökannalta?

Ei, se ei ole yhtäläinen."¹

¹ Lenin, XIX nide, s. 217.

Osoitettuaan edelleen, että Kijevskin sanat "Internatsionaalen monistisesta toiminnasta" ovat tyhjä, helisevä fraasi, Lenin jatkaa:

"Sitä varten, että Internatsionaalen toiminta, Internatsionaalen, jonka todellisuudessa muodostavat sellaiset työläiset, mitkä jakautuvat sortaviin kansoihin kuuluviin ja sorrettuihin kansoihin kuuluviin, olisi yhtenäinen, sitä varten on välttämätöntä, että kummassakin tapauksessa tehdään propagandaa eri tavalla: kas näin on pääteltävä todellisen (mutta ei dühringiläisen) "monismin" näkökannalta, Marxin materialismin näkökannalta!

Esimerkkejäkö? Esimerkin me jo esitimme... Norjaa koskevan, eikä kukaan ole yrittänyt kumota meitä. Norjan ja Ruotsin työläisten toiminta oli tässä konkreettisesti ja elämästä otetussa tapauksessa "monistinen", yhtenäinen, internatsionalistinen vain siksi ja sikäli, mikäli Ruotsin työläiset ehdottomasti puolustivat Norjan eroamisvapautta, ja Norjan työläiset ehdollisesti asettivat kysymyksen tästä eroamisesta. Jos Ruotsin työläiset eivät olisi ehdottomasti kannattaneet norjalaisten eroamisvapautta, niin he olisivat olleet shovinisteja, Ruotsin kartanonherrain shovinismin asiamiehiä, kartanonherrain, jotka tahtoivat väkivallalla, sodalla "pitää" Norjan. Jos Norjan työläiset eivät olisi asettaneet eroamiskysymystä ehdollisesti, s.o. siten, että eroamista vastaan voivat äänestää ja propagoida myös sosialidemokraattisen puolueen jäsenet, niin Norjan työläiset olisivat rikkoneet internatsionalistien velvollisuuden ja langenneet altaaseen, porvarilliseen norjalaiseen natsionalismiin. Minkä takia? Sen takia, että eroamisen suoritti porvaristo, eikä proletariaatti! Sen vuoksi, että Norjan (kuin myös kaikkien maitten) porvaristo aina pyrkii pirstomaan erilleen oman maansa ja "vieraan" maan työläiset! Sen vuoksi, että jokainen demokraattinen vaatimus (lukien siihen myös itsemääräyksen) on tietoisilla työläisillä alistettu sosialismin korkeampien etujen alaiseksi... Ellei ymmärretä tätä eroavaisuutta, joka on Internatsionaalen "monistisen toiminnan" ehto, merkitsee se samaa kuin olla ymmärtämättä

sitä, minkä vuoksi "monistista toimintaa" varten tsaarin armeijaa vastaan, sanokaamme vaikkapa Moskovan lähittyvillä, täytyy vallankumouksellisen sotajoukon Nishni-Novgorodista kulkea länteenpäin, mutta Smolenskista itäänpäin." ¹

Meidän toverimme Ranskan kompuolueessa ja Tshekkoslovakian kompuolueessa ovat ymmärtäneet, että heidän politiikkaansa tulee määrätä sama marxilais-leniniläinen metodi, joka vaatii konkreettisen tilanteen huomioimista. Sen takia he, kääntyessään omien maittensa porvariston puoleen, saattoivat ja heidän tulikin sanoa sille seuraavaa:

"Te herrat, olette allekirjoittaneet sopimuksen — rajoitetun sopimuksen — Neuvostoliiton työväenluokan kanssa, jolla on valta käsissään. Mutta meidän maamme työväenluokan kanssa, meidän kanssamme, te ette ole mitään sopimusta solmineet. Meillä ei ole mitään takeita siitä, ettettekö te käyttäisi armeijaanne, joka edelleen jää luokka-armeijaksi, maamme työväenluokkaa vastaan ja siirtomaakansoja vastaan, jotka ovat liittolaisiamme taistelussa imperialismia vastaan. Meillä ei ole mitään takeita siitä, ettettekö te tulisi entiseen tapaan pakottamaan köyhiä, eikä rikkaita, maksamaan kaikki välttämättömät menot tämän armeijan järjestämiseksi. Me emme voi kontrolloida, kuinka teidän luokkahallituksenne ja teidän taantumuksellinen ja fasistinen pääesikuntanne tulevat käyttämään rahat, jotka te riistätte köyhiltä armeijan järjestämiseen liittyvien menojen maksamiseksi. Meillä ei ole edes mitään takeita siitä, että te ratkaisevalla hetkellä olisitte uskollisia sopimukselle, jonka tänään allekirjoitatte.

Kaikista näistä syistä, herrat, me emme voi äänestää teidän sotilasbudjettienne puolesta, emmekä lopettaa taistelua teidän hallitustanne vastaan. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, — ottakaa huomioon, — että meitä ei kiinnostaisi sopimus, jonka te olette solminneet Neuvostoli-

¹ Lenin, XIX, n., ss. 218—219.

ton kanssa, ja että meille olisi samantekevää, kuinka te tulette tätä sopimusta toteuttamaan. Me tiedämme, että teidän joukossanne on tämän sopimuksen vastustajia, että osa porvaristoa tahtois sen repiä rikki. Me taas tulemme puolustamaan tätä sopimusta kaikin voimin sen vuoksi, että se on ase taistelussa rauhan puolesta ja Neuvostoliiton suojelemisen puolesta. Me tulemme parlamentissa äänestämään tämän sopimuksen solmiamisen puolesta, ja me tulemme paljastamaan kaikki yritykset toteuttaa sellaista politiikkaa, joka eroaa tai on ristiriidassa tästä sopimuksesta johtuvien sitoumuksien kanssa.”

Ne, jotka eivät ymmärrä tämän kannan syvää sisäistä ehjyyttä, kannan, jolla ovat toverimme Ranskassa ja Tshekkoslovakiassa, eivät milloinkaan mitään ymmärrä tapahtumien todellisesta dialektiikasta ja vallankumouksellisesta dialektiikasta, vaikkapa luulisivatkin itseään korkeasti sivistyneiksi, loogillisesti ajatteleviksi ihmisiksi, jollaiseksi luulee itseään esimerkiksi Leon Blum. Mutta joukot ovat ymmärtäneet meidän vallankumouksellisen dialektiikkamme, — kuten puheissaan toivat ilmi toverit Ranskan kompuolueesta ja Tshekkoslovakian kompuolueesta, — ja se meille täysin riittääkin. (Suosionosoituksia.)

VIII. YHTEISRINTAMA TAISTELUSSA RAUHAN PUOLESTA JA NEUVOSTOLIITON PUOLUSTAMISEKSI

Toverit, meidän lähimpänä poliittisena perustehtävänämmä taistelussa rauhan puolesta, imperialistista sotaa vastaan, Neuvostoliiton puolustamiseksi, on työläis- ja talonpoikaisjoukkojen, pikkuporvariston ja intelligenssin mitä laajimman yhteisrintaman muodostaminen. Juuri tällä alalla, toverit, taistelun alalla rauhan puolesta, yhteisrintamapolitiikallamme voi olla mitä suurin menestys.

Ei ole sattuma se, että viime vuosina ensimmäisen vakavan askeleen sosialidemokraattisten puolueitten yhteisrintamaa vastaan harjoittaman vastustuksen voittamiseksi teki sodanvastainen liike, jonka tunnuksen ensimmäisinä julistivat Amsterdamin sodanvastaisessa kongressissa sellaiset innokkaat taistelijat imperialistista sotaa vastaan kuin Romain Rolland ja Henri Barbusse. Kommunistit edistävät ja tulevat edistämään kaikin voimin tämän liikkeen kehitystä. Mutta me emme voi katsoa riittäväksi tällä alalla jo olevia saavutuksia, emmekä yhteisrintaman saavutuksia sodanvastaisessa taistelussa yleensä. Yhteisrintamaliikkeen laajuus sotaa vastaan ei vielä vastaa kapitalistien toteuttamaa voimakasta sotavalmistelua, eikä vielä vastaa sodanuhkan kärjistyneisyyden ja vakavuuden astetta. Kaikkien seksioittemme edessä on se, että teemme kaiken, mikä on välttämätöntä, kaikkien niiden mukaanvetämiseksi taisteluun rauhan puolesta, jotka eivät tahdo sotaa, kaikkien, jotka vihaavat sotaa, kaikkien, jotka ovat

valmiit taistelemaan rauhan puolesta: sosialidemokraattiset työläiset, mielialaltaan pasifistiset joukot, naiset, lapset, kansalliset vähemmistöt, joita sota uhkaa.

Sosialidemokratian kanta

Se hämminki ja sisäinen hajoamistila, jossa on sosialidemokratia, erikoisesti ilmenee sosialidemokraattisten puolueitten suhtautumisessa sotakysymykseen. Sosialidemokraattiset puolueet, joista osa muutama vuosi sitten esiintyi — vaikkakin varsin epämääräisesti — isänmaan puolustusta vastaan ja puhui eräistä joukkotoiminnoista sodan syttyessä, alkoivat sittemmin julkisemmin luisua yhteistyöhön imperialistisen porvariston kanssa porvarillisen isänmaan puolustusasiassa.

Näin menettelivät Sveitsin, Hollannin ja Suomen sosialidemokraattiset puolueet. Samoin menettelivät myös Labour Party ja ammattiliittojen kongressi Englannissa. Samanaikaisesti sosialidemokraattisissa työläisissä voimistuu tahto taistella sotaa vastaan, Neuvostoliiton puolustamisen ja rauhan puolesta, ja sosialidemokraattisissa puolueissa ja järjestöissä on käynnissä differentsioprosessi sotaprobleemin yhteydessä. Ranskassa sosialistisen puolueen vasemmostosivustassa kehittyy, vaikkakin suurin horjumisin, virtauksia vallankumouksellisen taistelun suuntaan sotaa vastaan, erikoisesti kieltäytyminen isänmaan puolustuksesta porvarillisen järjestelmän vallitessa. Emigratsiossa, fasismin karkoittamien sosialidemokraattisten puolueitten keskuudessa myöskin ilmenee — toistaiseksi vielä arastelevia — tendenssejä sodanvastaisen taistelun yhdistämiseen fasismin kukistamistaisteluun. Me voimme vain tervehtiä ja kaikin tavoin helpoittaa eräitten sosialidemokratian vasemman sivustan ryhmien lähentymistä vallankumouksellisiin asenteihin. Ja me pääsemme tähän menemällä yhteisrintamaan sosialidemokraattisten työläisten

kanssa, samalla koskaan luopumatta kaikkien tässä kysymyksessä ilmenevien horjumisten ja teoreettisten epäselvyyksien järjestelmällisestä paljastamisesta, kysymyksessä, mikä on yksi vaikeimmista, yksi tärkeimmistä marxilais-leniniläisen opin kysymyksistä.

II Internatsionaalen Toimeenpanevan komitean viimeisessä täysistunnossa hyväksyttiin päätöslauselma taistelusta sotaa vastaan, josta päätöslauselmasta me löydämme lausunnon siitä, että on välttämätöntä keskittää tuli Saksan kansallissosialismia vastaan, että on välttämätöntä puolustaa SSSR:ää. Mainitessaan työväenluokan asenteesta sodan sattuessa, tämä II Internatsionaalen päätöslauselma viittaa Stuttgartin kongressin päätökseen.

Me olemme oikeutettuja kysymään sosialidemokratian johtajilta: mikä arvo on viittauksella Stuttgartin päätöslauselmaan, jossa puhutaan sodan aiheuttaman kriisin hyväksikäyttämisestä kapitalistiluokan herruuden kukistamisen jouduttamiseksi, jos ei mitään tehdä tämän direktiivin toteuttamiseksi? Sillä jos tahdotaan toteuttaa Stuttgartin päätöslauselman direktiivi, niin on välttämätöntä jo tänään muodostaa työväenluokan toimintayhtenäisyys rauhantais- telussa.

Jos te tulette edelleenkin esiintymään yhteisrintamaa vastaan ja estämään sen toteuttamista, niin viittauksella Stuttgartin kongressin päätöksiin ei voi olla minkäänlaista arvoa, eikä se tule olemaan takeena teidän asenteestanne tulevaisuudessa aivan samoin kuin Stuttgartin kongressissa v. 1907 hyväksytty päätöslauselma ei voinut turvata II Internatsionaalea romahdukselta elokuun 4 pnä v. 1914

Pasifistinen liike

Pasifistisessa liikkeessä havaitsimme myös sangen mielenkiintoisen differenttion. Kapitalistien, fasistien valmisteleman sodan kauhujen tietoisuus synnyttää sodanvas-

tustamista pasifistiselta näkökannalta yhä huomattavampien kerroksien puolelta. Kirkkaana esimerkkinä joukoissa olevien pasifististen mielialojen valtavasta laajuudesta voi olla rauhan äänestys, jonka järjesti Englannissa Kansainliiton ystävien seura. Tähän äänestykseen osallistui 11 milj. henkilöä, s.o. yli puolet maan täysi-ikäisestä väestöstä. Kansanäänestykseen osallistuvien huomattava enemmistö toi ilmi ei ainoastaan vihansa sotaa kohtaan, vaan myöskin toivomuksen, että sodan sytyttäjille ja hyökkääjille tehtäisiin tehokasta vastarintaa. Me, vallankumoukselliset työläiset, ymmärrämme ja oikein arvioimme tämän pasifistisissa mielialoissa olevan joukon pyrkimyksen, vaikkakin nämä pyrkimykset esiintyvät toisinaan yhä vielä naivisa ja poliittisesti väärässä muodossa.

Meidän paikkamme on näiden joukkojen keskuudessa, joille meidän tulee selittää se, mitä ne eivät vielä ymmärrä, samanaikaisesti auttaa heitä taistelemaan kaiken sen toteuttamiseksi, mikä perusteeltaan on oikeudenmukaista ja humanista niiden rauhanpyrkimyksissä. Tämä on sitäkin välttämättömämpää, koska me emme lainkaan ole varmat siitä, minkä tien valitsevat itselleen tulevaisuudessa mielialoiltaan pasifistiset joukot. Jos ne asettuvat yhteyteen työväenluokan ja sen etujoukon kanssa, niin ne voivat tulla voimakkaaksi esteeksi sotaa vastaan ja voimakkaaksi esteeksi sodanlietsojia vastaan. Päinvastaisessa tapauksessa pasifistiset harhaluulot, joiden vallassa nämä joukot vielä ovat, voivat sysätä niitä asenteihin, jotka eivät ainoastaan ole estämättä sotaa, vaan joita vielä uuden imperialistisen sodan lietsojat voivat käyttää hyväkseen omissa tarkoituksissaan. Eivätkö Saksan kansallissosialismin johtajat käytä vimmatuissa sotakamppailussaan valheellista "rauhan"-demagogiaa? Eikö pasifismin leirissä ole virtausta, jota osaksi muonittavat pasifististen harhaluulojen vallassa olevat ihmiset, osaksi vastavallankumoukselliset ainekset ja kommunismin luopiot, jotka sillä tekosyyllä,

että he muka haluavat "oikeudenmukaisuutta" myöskin Saksalle, tosiasiallisesti antavat apua Saksan fasismin sota-propagandalle?

Meidän täytyy niinmuodoin tunkeutua mielialaltaan pasifistisiin joukkoihin ja tehdä niiden keskuudessa laajaa selitystyötä, käyttäen sellaisia järjestö- ja toimintamuotoja, jotka on mukautettu näiden joukkojen tietoisuuden tasolle ja antavat niille mahdollisuuden ottaa ensimmäisen askeleen todelliseen taisteluun sotaa vastaan ja kapitalismia vastaan. Meidän täytyy aina huomioida kaksi seikkaa: ensiksikin, pasifististen joukkojen järjestö ei voi eikä saa olla kommunistinen järjestö, ja toiseksi, kommunistit työskennellessään tässä järjestössä eivät saa milloinkaan vältellä mitä malttavaisinta ja sitkeintä omien katsantokantojensa selittämistä kaikkiin sodanvastaisen taistelun probleemeihin nähden.

Täten onnistutaan vapauttamaan tunnolliset pasifistit harhaluulojen ja virheellisten katsantokantojen vaikutuksen alaisuudesta ja paljastamaan ne tekopyhät pasifistit, jotka politiikallaan naamioivat sodan valmistamista. Täytyy tunnustaa, että valitettavasti, useassa tapauksessa toverimme noudattavat päinvastaista linjaa. Yhtäältä he pyrkivät antamaan pasifististen joukkojen järjestöille kommunististen järjestöjen luonteen ja tuovat niihin sopimattomia puoluejohtometoodeja. Toisaalta he ylenkatsovat velvollisuutensa propagoida meidän oikeita leniniläisiä asenteitamme sodanvastaisen taistelun kysymyksissä. On poistettava nämä molemmat virheet.

Taistelu joukkojen välittömien vaatimusten puolesta

Taistelun työväenluokan, työtätekevän talonpoikaiston ja työtätekevän väestön kaikkien kerrosten välittömien taloudellisten ja poliittisten vaatimusten puolesta tulee

näytellä ensiarvoista osaa yhteisrintaman järjestämisessä rauhantaistelussa. Sodan valmistelu, jota porvaristo toteuttaa työtätekevien kustannuksella, jo sinänsä sysää joukkoja tähän taisteluun välittömien vaatimuksiensa puolesta.

Silmäilkäpä, minkälaisiin ennätysnumeroihin ovat nousseet sotabudjetit viime vuosina. Se merkitsee sitä, että jatkuvasti kasvaa verotaakka, joka lankeaa työläisten, talonpoikaiston, käsityöläisten, pikkukauppiaitten harteille. Sotateollisuuden voitot myös nousevat ennätysnumeroihin, mutta työpalkkaa yhä enemmän alennetaan, ja työpalkan alentaminen on erikoisen tuntuva maissa, joissa kaikkein voimaperäisimmin valmistellaan sotaa.

Sodan valmistelun yhteydessä, erikoisesti fasistisissa maissa, suoritetuilla toimenpiteillä järjestetään koko sotatarveteollisuus ja mukautetaan koko maan talous sodan tarpeisiin, ja tämä välittömästi heijastuu työläisten niin taloudellisessa kuin myös poliittisessä asemassa. Saksassa jo toteutetaan sotatarkoituksissa koko teollisuuden uudelleenjärjestelysuunnitelmaa. Samaa tapahtuu Japanissa. Italiassa korporatsioiden käytäntöönotto ei ole mitään muuta kuin yksi teollisuuden keskittämismuodoista sodan varalta.

Sotatarveteollisuuden tuotantolaitoksissa työläiset jo nyt ovat alistetut sotilaskomennon alaiseksi, ja tämä korostaa sitä, että on välttämätöntä kehittää erittäin tehokas työ tällä teollisuusalalla.

Valitettavasti meidän täytyy lausua, että tässä suhteessa on havaittavissa mitä vakavin aukko rauhantaistelumme järjestämisessä.

Taistelu työläisten, talonpoikien ja yleensä työtätekevien joukkojen välittömien vaatimusten puolesta on meille kaikkein tehokkain keino fasismin shovinistisen demagogian paljastamista varten, sen levittämien tekojuttujen

koko valheellisuuden osoittamista varten: valhe roduista, "sodasta kaikkien hyväksi", "luokkien yläpuolisesta valtiosta", "proletaarisesta kansasta, joka taistelee kapitalistisia kansoja vastaan", "välttämättömyydestä valloittaa itsellen paikka auringon alla" jne.

Taistelussa proletariaatin ja työtätekevien joukkojen reaalisten etujen puolesta riistäjiä ja sortajia vastaan tapahtuu työläisten ja kaikkien työtätekevien joukkojen kasvattaminen proletaarisen internatsionalismin hengessä. Tässä taotaan se ase, joka antaa meille viime kädessä mahdollisuuden repiä rikki shovinistisen propagandan. Mutta sitä varten, että tämä ase olisi todella terävä, meidän täytyy ottaa velvollisuudeksemme paitsi joukkojen välittömien taloudellisten etujen, myöskin niiden poliittisten vaatimusten ja tarkoitusten puolustaminen. Meidän täytyy osata tulkita heidän kaikki etunsa, täytyy osoittaa, että juuri työväenluokan ja sen etujoukon tehtäväksi lankeaa kaikkien niiden probleemien ratkaiseminen, jotka käsittävät asianomaisen maan työtätekevien kaikki kerrokset.

Minä en tule toistamaan tässä yhteydessä sitä mitä jo sanoi toveri Dimitrov siitä, että on välttämätöntä huomioida ja kunnioittaa kansan vallankumouksellisia traditioita, ymmärtää ja puolustaa sen kansallisia vaatimuksia. Taistelussamme imperialistista sotaa vastaan toveri Dimitrovin ohje, jonka hän antoi historiallisessa selostuksessaan kaikille vallankumouksellisille työläisille, saa sitäkin suuremman merkityksen nykyhetkellä, jolloin me puhumme työväenluokan ja kommunistien tehtävistä taistelussa kansallisen vapautumisen puolesta ja kansallisten vapautusotien kannattamiseksi, jolloin meillä on edessämme siirtomaakansojen imperialismia vastaan kohdistuvan uuden vallankumouksellisen liikkeen nousun perspektiivi.

Naiset taistelussa rauhan puolesta

Toisena vakavana puutteena on riittämättömästi kehitetty työ naisten keskuudessa. On avoimesti tunnustettava, että työhön naisten keskuudessa me, lukuunottamatta harvojen maitten kompuolueita, kiinnitämme nykyään vähemmän huomiota kuin aikaisemmin. Sodanvastaisen taistelun näkökannalta tämä on yksi vakavimmista puutteista. Kansallissosialismi asetti naiset sellaiseen asemaan, jossa he olivat sata vuotta sitten. Niin Saksassa kuin kaikissa muissakin maissa sodan kuumeinen valmistelu koskee heitä välittömästi. Elämän kallistuminen, verojen kohoaaminen, militarisatsiotoimenpiteet ulottuvat kipeästi naisiin kaikilla heidän elämänsä aloilla: ne koskevat heitä niin työläisnaisina, kuin äiteinä ja vaimoina. Kokonaisessa sarjassa maita naiset ovat jo välittömästi vedetyt sodan valmisteluun. Saksassa ja Japanissa tätä valmistelua käydään voimistetuin tempoin. Naisten aktiivinen osallistuminen sotaan — ei ainoastaan tehtaissa, vaan myös sotapalveluksessa — on säännöllisesti edellytetty kaikkialla. Sotatarveteollisuudessa jo tällä hetkellä käytetään naistyötä suuressa määrässä, sillä siitä maksetaan pienempi palkka, ja se alistetaan häikäilemättömämmän riiston alaiseksi. Saksassa, jossa vuonna 1933 esim. eroitettiin tehtaista, fasisin hallituksen ohjeitten mukaan 150 tuh. työläistä, ei erotettu yhtään työläisnaista sotatarvetehtaista, vaan päinvastoin tuhansia uusia työläisnaisia otettiin työhön tehtaisiin, jotka jo toimivat sotaa varten.

Todetessamme tämän meidän ei tule sulkea silmiämme siltä valtavalta huomiolta, jota porvaristo ja ensi kädessä porvariston kaikkein taantumuksellisimmat puolueet kiinnittävät naisten järjestämiseen mitä erilaisimmissa muodoissa. Olisi typerää ajatella, ettei koko tämä työ anna porvaristolle minkäänlaisia tuloksia. Pasifistiset mielialat ovat naisjoukkojen keskuudessa tietenkin sangen voimak-

kaat. Me tiedämme, että sodanvastaisissa mielenosoituksissa, eri maissa alinomaan pidetyissä vastalause-esiintymisissä sotaa vastaan, esim. kaasumanöövereita vastaan, ovat naiset näytelleet ensisijaista osaa. Mutta tämä ei saa riittää meille. Porvariston, varsinkin fasistien käyttämien naisjoukkojen järjestämisuotojen ja -metoodien vastapainoksi me emme tee riittävän vaikuttavaa työtä. Me poljemme paikallamme, meidän työmme tällä alalla ei ole puolueittemme tehtävien tasolla, mitkä puolueet ovat ainoat, jotka tahtovat saada aikaan naisten täydellisen vapautumisen, ja johdonmukaisesti taistelevat rauhan puolesta.

Ranskassa on mitä mielenkiintoisin esimerkki naisten joukkoliikkeen kehittämisestä sotaa ja fasismia vastaan. Tähän liikkeeseen liittyvät laajat pasifistiset järjestöt, jotka käsittävät satoja tuhansia naisia erilaisista poliittisista virtauksista ja puolueettomia. Kommunistien osallistuminen tähän liikkeeseen oli erikoisen onnistunutta, ja täytyy valittaa, että Ranskan esimerkkiä eivät seuranneet muut maat. Aktiivisen osallistumisen kautta tähän liikkeeseen löysivät toverimme tien yhteyden luomiseksi niiden naisjoukkojen kanssa, jotka tähän asti olivat kaukana kaikesta poliittisesta toiminnasta. Mutta Ranskassakaan eivät kaikki toverit oikein ymmärtäneet, kuinka kommunistin täytyy suhtautua tällaiseen liikkeeseen. Toverimme eivät aina ymmärrä, että suhtautumisessa naisjoukkoihin, jotka eivät vielä ole vaikutuksemme alaisia, aivan samoin kuin etenemisessä pasifististen mielialojen vallassa olevien joukkojen keskuuteen yleensä, täytyy ottaa huomioon sen järjestön luonne, johon ne kuuluvat.

Ei suinkaan ole pyrittävä sellaisen järjestön hävittämiseen, vaan meidän täytyy päinvastoin löytää mitä moninaisimpia muotoja yhteistyötä varten sen kanssa, tunkeutuaksemme sen riveihin. Eräissä tapauksissa toverimme sen sijasta, että olisivat ymmärtäneet ja toteuttaneet tätä

oikeata organisatoorista ja poliittista linjaa, vaihtoivat laajan joukkotyön jo olemassa olevissa järjestöissä suppeitten ja lahkolaismaisten kommunististen naisjärjestöjen luomiseen. Sellainen vaikeuttaa meitä todellisen naisten joukko-liikkeen luomisessa rauhan puolesta ja sotaa vastaan.

Taistelu rauhan puolesta ja nuoriso

Samanlaista jälkeenjääneisyyttä on havaittavissa myös nuorison yhteisrintaman järjestämisessä taistelussa sotaa vastaan. Kuitenkin juuri nuoriso on kaikkein voimakkaimmin vaikuttaa uuden imperialistisen sodan valmistelu; juuri nuorison keskuudessa porvaristo erittäin tarmokkaasti suorittaa valmistautumista sotaan. Fasismi vetää mukaan ensi kädessä nuorisoa shovinistisella ja sotalaisella propagandallaan. Toisaalta nuoriso on melkein kaikissa maissa jo vedetty sodan hirveään mekanismiin suoritettujen militarisointitoimenpiteitten kautta.

Nämä toimenpiteet ovat tällä hetkellä yhteisiä kaikille fasistisille maille, mutta ne leviävät myös enemmän tai vähemmän avoimessa muodossa demokraattisiinkin maihin. Saksassa nuorison kaikki järjestämisemuodot ovat tavalla tai toisella sidotut sodan valmisteluun. Italiassa sotilaallinen valmennus aloitetaan 8-vuotisesta ja aivan viime aikana siellä on muodostettu uusi lastenjärjestö, joka käsittää lapset 6-vuotisesta lähtien, ja joka asettaa tarkoituksiperäkseen sotilaallisen ja shovinistisen propagandan.

Porvariston näin laajaksi kehittämän nuorison militarisatsoituminnan vastapainoksi meidän täytyy myös kehittää laajaksi oma työmme kiskaistaksemme nuoren polven pois porvariston ja fasismin vaikutusvallasta. Vaikka viimeimpänä aikana onkin saatu muutamia menestyksiä tähän suuntaan, on kuitenkin, toverit, tunnustettava, että meillä ei ole ollenkaan tai on sangen vähän aktiivisuutta tässä suhteessa.

Ei voida kieltää sitä tosiasiaa, että silloin kun monien porvarillisten puolueiden ja virtauksien, alkaen fasistisista ja päättyen katolilaisiin, onnistui luoda laajaksi järjestetty nuorisoliike, me emme vielä ole päässeet riittävässä määrässä tähän päämäärään. Siinä on yksi sodanvastaisen työmme perusheikkouksia. Ja pienintä osaa tässä suhteessa ei tietenkään näyttele se tosiasia, että me olemme aliarvioineet porvariston vaikutuksen nuoreen polveen.

Keskuudessamme tyydyttiin vakuutukseen, joka sinänsä on aivan oikea, että ei voida pitkäksi ajaksi nukuttaa joukkojen luokkatietoisuutta ja hämätä luokkataistelua. Se on tietysti oikein. Kokemus, jonka saa nuori polvi tuotantolaitoksissa, kokemus, jonka se saa sodan aikana, kiertämättä johtaa porvariston ja fasismin vaikutuksen rikkoutumiseen nuorison keskuudessa. Mutta me emme voi, emmekä saa odottaa. Meidän täytyy pelastaa nuoriso, joka on fasistisissa joukkojärjestöissä, traagillisesta kokemuksesta, jonka meidän sukupolvemme sai kokea maailmansodan aikana. Me tahdomme, että tämä nuoriso jo nyt rinta rinnan meidän kanssamme taistelisi rauhan puolesta. Sen takia meidän täytyy ohjata, jouduttaa porvariston vaikutuksen rikkoutumisprosessia nuorison keskuudessa. Meidän täytyy löytää lähestymistapa nuoreen polveen, ymmärtää sen ajatuksia ja sen mielialoja. Ja jos sitä varten, jotta voisimme lähestyä uutta polvea, on puhuttava uudella tapaa, heitettävä pois tyhjät kaavat, rikottava vanhat kaavat, muutettava työmetoodimme, muutettava järjestöjemme muotoja, — niin, me teemme tämän ilman vähäisintäkään horjuntaa. Tätä varten vaaditaan ennen kaikkea sitä, että vakavasti, tarkkaavaisesti ja perusteellisesti tutkitaan, mitä tapahtuu uuden polven keskuudessa. Minä tahtoisin sanoa tovereillemme, jotka johtavat nuorisoliikettämme kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa, että heidän pitää useammin palauttaa mieliin ne viimeiset sanat, joilla Lenin kääntyi kirjeessään Kommunistisen nuo-

riso-internatsionaalen kolmannen maailmankongressin, puoleen:

"Toivon, — sanotaan tässä kirjeessä, — että korkeasta nimestänne huolimatta te ette unohda tärkeintä: — välttämättömyyttä toimekkaasti viedä eteenpäin nuorison valmentamista ja opetusta."¹

Ette saa, toverit, tyytyä korkeaan nimeenne. Vain kaiken sen tutkiminen ja siihen perehtyminen, mitä tapahtuu uudessa polvessa, tekee teille mahdolliseksi täyttää tehtävänne. (Suosionosoituksia.)

Meidän ei tule arkailla, vaan meidän täytyy mennä sinne, missä on nuori polvi. Se merkitsee sitä, että nuorison taisteluyhteisrintaman järjestämisuotojen rauhan puolesta sotaa vastaan tulee olla sangen joustavia, hyvin oloihin sovelletut eri maissa ja asianhaaroista riippuen. Porvarillisen demokratian maissa täytyy seurata sitä esimerkkiä, jonka meille antoivat ranskalaiset toverit, jotka ovat lopultakin löytäneet lähestymistavan nuorisoön. Sel-laista aloitetta kuin ylioppilaskongressin koollekutsuminen, mikä on kansainvälisen nuorisokomitean sangen laajan aktiivisuuden viimeinen ilmaus taistelussa sotaa ja fasis-mia vastaan, voidaan vain tervehtiä ja kaikin tavoin tukea. Osallistumalla näihin liikkeisiin, meidän on toteutettava johtava roolimme, ei toittottamalla sitä, vaan valtaamalla nuorison luottamuksen, nuorison, joka tulee näkemään meissä mitä innokkaimmat taistelijat sen tärkeimpien etu-jen puolesta, sen kaikkien pyrkimysten vakaumuksellisim-mat puolustajat.

Fasistisissa maissa on ehdottoman välttämätöntä täyt-tää se kuilu, mikä joskus on jo olemassa tai muodostu-massa vallankumouksellisten työläisten ja kommunistien vanhan polven ja työtätekevien nuoren polven välillä.

¹ Lenin, XXVII, nide, siv. 371. Harvennus kaikkialla minun. — Ercoli.

On kerta kaikkiaan päästävä pois sellaisesta tilanteesta, jollaisen havaitsemme Italiassa, missä esim. suuressa teollisuuskaupungissa muutamien satojen tovereittemme joukossa ei ole ainoatakaan kahtakymmentä vuotta nuorempaa nuorukaista, samalla kun fasistisissa järjestöissä on kymmeniätuhansia nuorukaisia, sitäkin enemmän, kuten kokemus osoittaa, kun fasistisiin järjestöihin vedetty nuoriso, kun siihen järjestetään yhteys, nopeasti kykenee vastalausetoimintaan, joutuu pian kuohunnan valtaan, taisteluun fasisteja vastaan. Tämän vanhan polven ja nuorison eristymisen voittamiseksi on meillä vain yksi mahdollisuus: tunkeutua fasistisiin järjestöihin, työskennellä näissä järjestöissä, saada aikaan yhteisrintama ja luoda solujamme itse fasistisiin järjestöihin niissä muodoissa kuin tilanne vaatii. Meidän täytyy saada aikaan se, että fasististen nuorisojärjestöjen kokonaiset osat muuttuvat sodanvastaisen työmme tukikohdiksi.

Me emme tahdo antaa nuorisoa fasismille. Me emme tahdo että nuoriso muutetaan sodanlietsojien iskujoukoksi. Me tahdomme tehdä nuorison iskujoukoksi taistelussamme rauhan puolesta. (Suosionosoituksia.)

IX. ARMEIJA JA MEIDÄN TEHTÄVÄMME

Toverit, ensimmäinen seikka, joka määrittelee meidän työme armeijassa tällä hetkellä, on se, että kapitalistiset armeijat šaavat yhä enemmän joukkoluonteen. Ensimmäisinä sodanjälkeisinä vuosina aseistautumiskilpailu kulki pääasiassa armeijan laadullisen parantamisen, eikä sen lukumäärällisen lisäämisen linjaa. Sinä kautena eräät porvarilliset sotateoreetikot laativat teorioita siitä, että sotia eivät tule enää käymään joukkoarmeijat, vaan pienet, voimakkaasti aseistetut ja mekanisoidut ammattilaisarmeijat. Mutta itse imperialistisen kilpailun kehitys teki lopun näistä porvariston yrityksistä tulla toimeen ilman joukkoarmeijaa.

Jo ennen v. 1935 Saksan salainen aseistautuminen muutti sotavoimien suhdetta antaen sysäyksen uudelle aseistautumiskilpailulle. Vuoden 1935 alusta lähtien, sen jälkeen kun Saksan kansallissosialismi palautti ennalleen Saksan armeijan pakollisen asevelvollisuuden pohjalla, voimien keskinäissuhteet Europassa osoittautuivat kumotuiksi. Jättiläisarmeijan muodostuminen Keski-Euroopan, armeijan, joka on voimakkaasti aseistettu ja mekanisoitu, yhdessä Saksan fasismin vimmatun hyökkäyshalun kanssa voimistutti aseistautumiskilpailua ennenkuulumattomassa laajuudessa. Fasistinen Italia, joka katsoo välittömäksi uhkaksi itseään vastaan Itävallan valtaamissuunnitelmat, on pannut toimeen sarjan toisensa jälkeen osittaisia mobilisatioita, joitten johdosta nyt on aseissa melkein miljoona

miestä. Englanti, jonka johtavat piirit tukevat Saksan aseistautumista, Ranska ja kaikki muut Euroopan maat ovat vastanneet Saksan provokatooriseen aseistautumiseen lisäämällä omia aseellisia voimiaan. Toisaalta teknillinen edistys jo sinänsä antaa armeijalle joukkoluonteen, sillä mitä monimutkaisemmaksi tulee aseistus, sitä suurempi määrä ihmisiä tarvitaan armeijan palvelukseen. Ja lopuksi v.v. 1914—1918 sodan kokemus osoitti, että armeijan etevämyys riippuu ratkaisevina hetkinä huomattavassa määrässä sen reservien määrästä. Nykyaikaiset valtavat armeijat tarvitsevat myös valtavia reservejä.

Tämä pyrkimys armeijoiden joukkoluonteisuuteen, mikä niin selvästi käy ilmi porvariston viimeisistä sotalaista, jotka ovat suunnatut poikkeuksetta koko väestön sotilasopetukseen ja mobilisatsioon, syventää sitä ristiriitaa, mikä on porvarillisten armeijojen joukkoluonteen ja niiden taantumuksellisten päämäärien välillä, joita varten porvaristo käyttää näitä armeijoita. Fasismien kasvaessa kasvaa myös tämä ristiriita. Pitäen lähtökohtanaan juuri tämän seikan huomioimista, porvaristo, joka ei kykene heikentämään armeijansa joukkoluonnetta, pyrkii sen fasistisoimiseen välttääkseen sotilaskapinoiden vaaraa.

Armeijojen fasistisoiminen ilmenee sarjassa organisaatioluonteisia toimenpiteitä, varsinkin erikoispropagandan järjestämisessä itse armeijassa.

Milloinkaan ei vielä shovinistista propagandaa ole tehty sotilaiden keskuudessa niin voimaperäisesti ja niin moninaisin keinoin. Harjoittaessaan propagandaansa sotilaitten keskuudessa, fasismi pyrkii muuttamaan armeijan politiikkansa tukikohdaksi. Samalla tapahtuu kussakin armeijassa niiden aineiden määrän suureneminen, jotka porvaristo katsoo erikoisen luotettaviksi joko niille annettujen etuoikeuksien johdosta taikka niiden vakituisten yhteyden johdosta sotilasjärjestöjen kanssa (ammattilaisarmeija).

Saksan armeijassa oli 1914 (sodan aattona) vakituksia kaadereita 145 064 henkeä, s.o. 18 % koko armeijasta. Nykyisessä Saksan armeijassa tällaisten vakituisten sotilashenkilöiden määrä kohoaa 397 tuhanteen, s.o. 30,3 % koko armeijasta.

Italiassa ja muissa fasistisissa maissa sotilasfasistiset joukko-osastot, jotka ovat muodostetut kansalaissodan käymistä varten, ovat eri muodoissa armeijan fasistisoimisen tukikohtia. Korkein päällystö, korkeat upseeriviranomaiset, instruktorit, määrätty sotilasteknilliset osastot muodostuvat fasismin tukikohdaksi kaikkien maiden armeijoissa.

Porvarillisen demokratian maissa meidän täytyy paljastaa tämä armeijan fasistisointi yhtenä sodan konkreettisen valmistelun vaarallisimmista muodoista. Tämän fasistisoimisen vastapainoksi me olemme velvollisia johdonmukaisessa ja ehdottomassa taistelussamme rauhan puolesta laajentamaan armeijassa fasismivastaista työtämme. Me emme anna fasisteille sotilasjoukkoja. Fasismin kaikenlainen tunkeutuminen armeijaan on uhkana rauhalle. Jokainen todellinen toimenpide, joka on suunnattu tätä tunkeutumista vastaan, edistää rauhanasian puolustamista.

Fasistit juurruttavat armeijaan proletaarivastaista, militaristista, shovinistista politiikkaansa. Sitä enemmän työväenluokalla on syytä vaatia porvarillisen demokratian maissa armeijan demokratisoimista antamalla sotilaille kaikki poliittiset oikeudet. Me vaadimme, että jokainen sotilas saisi oikeuden vapaasti sanoa mielipiteensä sotilaspropagandasta, jota armeijassa fasistit suorittavat, että hänellä olisi mahdollisuus niin armeijassa kuin sen ulkopuolella tuoda ilmi rauhan tahtonsa. Me vaadimme annettavaksi sotilaille kaikki poliittiset oikeudet, sillä meidän vakaumuksemme mukaan sotilaitten vapaa tahdonilmaus voi vaikeuttaa porvariston ja fasismin sotahankkeita.

Samasta syystä me vaadimme fasististen upseerien kar-

koittamista armeijain riveistä, taantumuksellisten yleisesikuntien alistamista demokraattisen kontrollin alaiseksi, joka tulee toteuttaa työläisjärjestöjen osanotolla.

Me esitämme nämä vaatimukset siksi, että kaikin keinoin estäisimme fasismin etenemistä siellä, missä se ei vielä ole vallassa. Tätä vaatii meidän proletaarisen yhteisrintaman ja kansanrintaman politiikkamme kehitys.

”Vallankumouksellinen armeija ja vallankumouksellinen hallitus, ne ovat saman mitallin kaksi puolta. Ne ovat kaksi laitosta, jotka yhtäläisesti ovat välttämättömiä kapinan menestymiselle ja sen saavutuksien lujittamiselle. Ne ovat kaksi tunnusta, jotka on välttämättä esitettävä ja selitettävä ainoina johdonmukaisina vallankumouksellisina tunnuksina.”¹

Ei voida vakavasti puhua yhteisrintama- ja kansanrintamahallituksen muodostamisesta tien katkaisemiseksi fasismita, ellei samaan aikaan aseteta kysymystä nykyisen porvarillisen armeijan muuttamisesta kansanarmeijaksi, joka nojautuu mitä kiinteimpään yhteyteen kansan kanssa, sotapalvelusajan lyhentämiseen, toimenpiteisiin, jotka antavat kaikki aselajit kansan määrättäväksi ja lopullisesti poisjuurittavat taantumukselliset kaaderit armeijasta ja erikoisesti korkeammasta päällystöstä. Kaikilla näillä toimenpiteillä me tahdomme vain rikkoa yhden fasismin tukikohdista ja jarruttaa sen sotavalmisteluja.

Täten nämä toimenpiteet ovat tällä hetkellä sangen hyödyllisiä ja välttämättömiä niissä Europan maissa, joita uhkaa Saksan kansallissosialismin hyökkäys, ja joissa kansallisen vapaussodan perspektiivi on reaalinen. Tällaisessa tilanteessa tulee täysin välttämättömäksi mitä rohkeimmat toimenpiteet armeijan demokratisoimiseksi. Jokaisen pienen maan kansallinen vapaussota Saksan kansallissosialismia vastaan voi päättyä voitolla vain siinä tapauksessa,

¹ Lenin, VII nide, s. 386.

jos tämän maan armeija on vallankumouksellisen hengen läpitunkema.

Niinmuodoin päätehtävänä on yhteyden järjestäminen armeijan ja kansan välillä. Ja me taistelemme sotilaitten kaikkien osittaisvaatimusten puolesta, vaatimusten, jotka ovat olleet sotilasjoukkojen kaikkien esiintymisten lähtökohtana porvarillisissa armeijoissa viime aikana.

Fasistisissa maissa on suunnattava kaikki ponnistukset siihen, että käytetään hyväksi pienimmätkin legaaliset ja puolilegaaliset mahdollisuudet, jotka yhdistävät kansan ja erikoisesti työväenluokan sotilasjoukon kanssa. Meidän täytyy tunkeutua kaikkiin joukkojärjestöihin, jotka suorittavat nuorison militarisointia, ja työskennellä niissä.

Tämän yhteydessä on välttämätöntä antaa laajentava selitys niihin VI kongressin teesien kohtiin, joissa sanotaan, että kommunistien ei tule kehoittaa työläisnuorisoa liittymään sellaisiin vapaaehtoisin järjestöihin, jotka harjoittavat sotilaallista valmennusta. Nykyisessä tilanteessa olisi virheellistä olla menemättä tällaisiin järjestöihin kaikissa niissä maissa, missä ne ovat saaneet joukkoluonteen. Meidän täytyy mennä näihin järjestöihin, meidän täytyy työskennellä niissä.

Samanlainen yleinen ohje on meidän annettava ilmapuolustuksen järjestämisen suhteen ja korjata eräitten kompuolueiden virhe, jotka tekivät päätöksiä ilmapuolustuksen boikoteerauksesta. Meidän on pidettävä kaasunaamaria samanlaisena aseena kuin kaikkia muitakin. Työläisten täytyy oppia käyttämään myös tätä asetta ja tässä kysymyksessä on meidän esitettävä sarja välittömiä vaatimuksia joukkoja varten. Meidän on esim. vaadittava, ettei olisi minkäänlaista eroa niiden kaasunaamarien laadussa, joita ostavat rikkaat ja niiden kaasunaamarien, jotka hintansa puolesta ovat mahdollisia työläisille. Meidän on vaadittava, että työtätekeväälle väestölle jaetaan ilmaiseksi parhaita kaasunaamareita. Meidän on pantava vastalau-

seemme sitä vastaan, että vain rikkaitten taloihin rakennetaan kaasusuoja jne. Koko työmme tällä alalla on meidän yhdistettävä propagandaan ja taisteluun sotaa vastaan ja rauhan puolesta.

Tämä uusi suhtautuminen työhömmme armeijassa joukkotyönä määrättyine myönteisine sisältöineen, tarkoituksella muodostaa armeijassa vastapaino fasismille, on parhaimpina edellytyksenä bolshevistisen linjan käytännölliselle toteuttamiselle sinä hetkenä, kun puhkeaa sota; kommunistien ei tule kehoittaa joukkoja sotapalveluksen boikottiin tai siitä kieltäytymiseen, vaan täytyy mennä armeijaan ja siirtää sinne työnsä pääpaino. Sodan reaalisen uhan edessä, muutamien virheiden valossa, joita on tehnyt esim. Italian kompuolue, meidän täytyy toistaa ja tässä korostaa tätä bolshevistista näkökantaa. Me emme ole anarkisteja. Mobilisatsioon boikoteeraus, armeijan boikoteeraus, sabotaashi tuotantolaitoksissa, kieltäytyminen sotapalveluksesta jne. — mitkään ne eivät ole meidän sodanvastaisen taistelumme muotoja, sillä ne irroittavat meidät joukoista ja voivat vain auttaa porvaristoa vielä julkemmin käymään kommunistisen etujoukon kimppuun.

X. TAISTELU RAUHAN PUOLESTA JA TAISTELU VALLANKUMOUKSEN PUOLESTA

Toverit, minä siirryn selostukseni loppuosaan.

Vuonna 1907 sodanedellisen II Internatsionaalen Stuttgartin kongressissa hyväksyttiin päätöslauselma taistelusta sotaa vastaan: se hyväksyttiin Leninin ja Rosa Luxemburgin korjauksella, jonka sanamuoto oli seuraava:

”Jos sota kuitenkin tulee julistetuksi, on niiden (sosialististen puolueiden. — E.) velvollisuutena olla sen nopean loppumisen kannalla ja pyrkiä kaikkiin voimin käyttämään hyväkseen sodan synnyttämää taloudellista ja poliittista kriisiä, herättääkseen kansanjoukkojen poliittisen tietoisuuden ja jouduttaakseen kapitalistiluokan herruuden kukistamista.”

Ollen kaiken sen jatkajana, mikä oli marxilaista ja vallankumouksellista vanhassa, sodanedellisessä II Internatsionaalissa, me esitämme tämän korjauksen tekstin päätöslauselmassa taistelusta sotaa vastaan, minkä päätöslauselman esitämme Kommunistisen Internatsionaalen VII kongressille.

Kuitenkin on välttämätöntä, että olisi selvä se oleellinen ero, mikä on työväenliikkeen nykyisen aseman ja Stuttgartin kongressin aikaisen aseman välillä, jolloin tämä korjaus hyväksyttiin. Riittää kun viittaamme siihen, että v. 1907 reformismi ja keskustalaisuus olivat jo hallitsevina voimina vanhassa, sodanedellisessä Internatsionaalissa, minkä täytyi johtaa romahdukseen elokuun 4 pnä,

jolloin sosialidemokratian johtajat melkein poikkeuksetta astuivat porvarillisen isänmaan puolustamisen kannalle.

Ainoastaan yksi puolue — bolshevistinen puolue — pyrki käyttämään hyväksi sodan synnyttämää taloudellista ja poliittista kriisiä, jouduttaakseen kapitalistiluokan heruuden kukistamista; se esitti tunnuksen imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi porvaristoa vastaan ja kävi johdonmukaista taistelua tämän tunnuksen toteuttamiseksi. Tätä bolshevistisen puolueen esimerkkiä me tulemme itse seuraamaan ja kehoitamme työväenluokan sitä seuraamaan.

Mutta minkälainen on nykyinen tilanne? Bolshevistinen puolue, joka v. 1914 oli vähälukuinen, on muuttunut suureksi, mainehikkaaksi puolueeksi, joka on vallassa SSSR:ssä, tullut Kommunistisen Internatsionaalen johtavaksi sektsioksi. Bolshevistisen puolueen — Leninin-Stalinin puolueen — voittoisan toiminnan ansiosta kasvoi ja lujittui Sosialististen Neuvostotasavaltain liitto, missä sosialismi on peruuttamattomasti voittanut. Kommunistisella Internatsionaalella on sektsionsa kaikissa suurissa kapitalistisissa maissa ja enemmistössä siirtomaita. Kommunistisen Internatsionaalen sektsioitten joukossa on Kiinan kommunistinen puolue, joka on vallassa alueella, jolla asuu 60 milj. kiinalaista. Kommunistisen Internatsionaalen kaikki sektsiot ovat karaistuneet 16 vuoden taistelun aikana porvaristoa vastaan, sosialidemokratiaa vastaan, oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistia vastaan. VII kongressi osoittaa havainnollisesti Internatsionaalemme erikoisen ideologisen tiivistyneisyyden. Eräissä maissa sektsiomme jo ovat muuttumassa todellisiksi bolshevistiksi joukko puolueiksi.

Leninin-Stalinin oppia taistelusta imperialistista sotaa vastaan ei vain mitä syvimmin tutkita koko kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä, vaan on se jo muuttaman kerran tullut sovelletuksi käytäntöön sodanjälkeisellä kaudella. Tällä kaudella käytyjen sotien aikana useat puo-

lueemme ovat kestäneet taistelukokeen. Taistelu, jota kävivät ranskalaiset ja saksalaiset toverimme Ruhrin miehittämisen aikana. Japanin puolueemme sankarillinen toiminta Japanin toimeenpaneman Mandshurian valtauksen aikana, Shanghaihin tehdyn hyökkäyksen aikana, ovat esikuvia, joita me ylpeydellä voimme näyttää työväenluokalle. Lopuksi Kiinan puolueemme on osoittanut kykynsä, paitsi taistella sotaa vastaan, myöskin järjestää ja käydä vallankumouksellista sotaa mitä vaikeimmissa oloissa. (Suosionosoituksia.)

Voimmeko me tämän kokemuksen perusteella väittää, että sodan puhjettua ei meidän riveissämme tule olemaan minkäänlaisia horjumisia, minkäänlaisia virheitä? Olisi varomatonta tehdä tällaista johtopäätöstä, sillä me tiedämme, että sinä hetkenä kun sota syttyy, porvaristo pyrkii kaikin voimin vaikuttamaan työväenluokkaan, ja kommunistinen etujoukko kohtaa sarjan mitä suurimpia vaikeuksia. Mutta mitä me todella voimme väittää — on se, että eroitukseksi vuodesta 1914, kaikissa maissa jo on, paitsi yksityisiä tovereita, myöskin luja ja kurinalainen etujoukko, joka jää uskolliseksi marxismin-leninin vallankumoukselliselle opille ja panee kaikki voimansa tämän opin käytännössä soveltamiseen Venäjän bolsheviikkien esimerkkiä seuraten. Tämä on ensimmäinen tosiasia, jonka koko tärkeiden porvaristo käsittää sängen pian.

Mutta itse porvariston asema nyt, vallankumouksen ja sotien toisen jakson kynnyksellä, eroaa syvästi vuoden 1914 tilanteesta. Silloin hallitsevien luokkien valta oli vielä niin luja, että porvaristo saattoi hallita kaikkialla parlamentaarisen demokratian metoodeilla. Nyt ovat kapitalistista maailmaa siinä määrin järkyttäneet yleiskriisin vuosikymmenet ja maailman taloudellisen kriisin vuodet, että kaikissa kapitalistisissa valtioissa vallitsee mitä suurin epävakaisuus. Fasistinen diktatuuri, johon porvaristo turvautuu

valtansa lujittamiseksi, kärjistää kapitalismin kaikki ristiriidat ja saattaa luokkataistelun kärkevyyden korkeimpaan pisteeseen kaikissa maissa. Sota voi puhjeta juuri sillä hetkellä, jolloin joukkojen tyytymättömyys kapitalistiseen järjestelmään tulee yleiseksi ja laajasti leviää keski-kerroksiin, hetkellä, jolloin "rynnäkköaatos kypsyy joukkojen tietoisuudessa", hetkellä, jolloin SSSR:n esimerkki kohottaa sosialismin yhä kasvavan maineen ennen näkemättömän laajaksi. Aasiassa, Afrikassa, Etelä-Amerikassa kajahtelee jo siirtomaakansojen kapinain jyrinä.

Minkälainen tulee olemaan uusi sota? Sotapäälliköt, oppineet ja kirjailijat ovat yrittäneet kuvata mekanisoidun sodan, kemiallisen ja bakteriologisen sodan kaikki kauhut. Me kieltäydymme ennusteluista, sillä sensatsiomaisimmat keksinnöt pidetään salassa ja sen vuoksi on vaikea kuvitella, mihin määrään asti tulee menemään kapitalistien raakalaisuus. "Pikku"-sodat, joita on viime vuosina Etelä-Amerikassa käyty Englannin ja Amerikan vasallivaltioiden kesken, antoivat tässä suhteessa kauhean esimerkin. Paraguaylla, jossa on 1 miljoona asukasta, oli 50 tuh. kaatunutta, Bolivialla, jossa on 3,5 milj. asukasta, oli 70 tuhatta kaatunutta, mitkä ovat pelottavat numerot verrattuna kapitalistisien suurvaltioiden vastaaviin menetyksiin maailmansodan aikana. Sota näissä pikkumaissa päättyi sen vuoksi, että sen kauhut olivat niin suuret, että koko väestö kapinoi lopettaakseen sen. Ja puhehan on vain yhdestä "pikku"-sodasta.

Me emme voi ennakolta nähdä sitä, mitä tapahtuu, kun pannaan käyntiin kaikkein täydellisemmät hävitysaseet joukkomitassa. Me tiedämme ainoastaan sen, että lähin sota tulee olemaan kaikkien maiden yleinen sota, jossa katoaa rintaman ja selkäpuolen välinen raja, että se tulee olemaan sota, joka murskaa kaiken sen, mikä tekee mahdolliseksi nykyisten kulttuurikansain elämän. Lähin sota

tulee olemaan sotaa työläisiä vastaan, naisia ja lapsia vastaan, se tulee olemaan tuhoamissotaa. Se tulee olemaan fasistista sotaa.

Vasta 2—3 vuoden kuluttua viimeisen maailmansodan alkamisesta alkoivat sotilaitten joukkokapinat rintamalla ja väestön kapinat selkäpuolella. Älkööt herrat porvarit syyttäkö meitä, jos tällä kerralla nämä määrääjat tulevat huomattavasti lyhemmiksi, ja me ymmärrämme, että teemme mitä suurimman palveluksen koko ihmiskunnalle, jos teemme ne vielä lyhemmiksi. Kansainvälisen tilanteen ja joukkoliikkeen kaikkein objektiivisin analyysi ja niiden perspektiivi kiertämättömästi johtaa meidät siihen johtopäätökseen, että sodan alku tulee merkitsemään kaikille kapitalistisille maille vallankumouksellisen kriisin alkua; tämän kriisin aikana me tulemme kaikin voimin taistelemaan joukkojen johdossa imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi, me tulemme taistelemaan vallankumouksen puolesta ja vallan valtaamisen puolesta. (Suosioitoituksia.)

Mutta toverit, tällainen perspektiivi ei vielä merkitse, että meidän edessämme on helpon tehtävän ratkaisu.

”Vallankumouksen voitto ei milloinkaan tule itsestään. Se on valmistettava ja valloitettava. Ja sen voi valmistaa ja valloittaa vain voimakas proletaarinen vallankumouksellinen puolue.”¹

Nämä kansainvälisen proletariaatin johtajan tov. Stalinin sanat saavat erikoisesti nyt, kun me puhumme tehtävistämme uuden maailmansodan syntymisen varalta, syvän merkityksen.

Ne vaikeudet, joita me tällä hetkellä kohtaamme työssämme, ovat vähäiset verrattuna niihin, mitä tulemme kohtaamaan silloin, kun meidän täytyy käydä taistelua porvaristoa vastaan sodan olosuhteissa.

¹ Stalin. Leninismin kysymyksiä, s. 548, 10 painos.

—”Sodan täytyy kiertämättömästi herättää joukoissa mitä kiihkeimpiä tunteita, jotka saavat ihmiset pois tavallisesta välinpitämättömästä tilasta. Jos ei tule olemaan yhdenmukaisuutta näiden uusien kärkevien, ankarien tunteitten kesken, niin vallankumouksellinen taktiikka on mahdotonta”, — näin kirjoitti Lenin v. 1915. Kaikki vallankumoukselliset puolueet, bolshevistista lukuunottamatta, kärsivät vararikon joukkojen johtamistehtävässä sillä hetkellä, kun kaikki tunteet ja kaikki luokkasuhteet ylenmäärin jännittyivät.

Mihin päättyi Ranskan sotilaitten valtava kapina Chemin des Damesin verilöylyn jälkeen? Mihin päättyi Italian armeijan tappio ja hajaannus Caporetton luona v. 1917? Porvariston tappio, jopa porvarillisen armeijan hajaannus ei vielä merkitse vallankumouksen voittoa. Bolsheviikit osasivat porvariston tappion ja tsaarin armeijan hajaannuksen muuttaa vallankumouksen voitoksi vain sen tähden, että he olivat yhteydessä sotilas- ja kansanjoukkoihin, sen tähden, että heidän poliittinen linjansa ilmaisi näiden joukkojen kaikkein syvimmit pyrkimykset.

Ainoastaan bolsheviikit osoittautuivat kykeneviksi täyttämään joukkojen johtamistehtävän kaikkien luokkaristiriitojen tavattoman jännittyneisyyden hetkellä.

Ja tässä minä tahtoisin palata kysymykseen, mistä aloin. Viime vuosisadalla, noin 90-luvulle asti, jolloin työväenliikettä välittömästi johtivat Marx ja Engels, työväenluokan täytyi muokata kantansa sotakysymyksen suhteen oloissa, jolloin porvaristo sarjassa maita näytteli vielä edistyksellistä osaa, joka liittyi porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kehitykseen. Juuri huomioiden nämä ehdot, Marx ja Engels jokaisessa erikoistapauksessa määrittelivät suhteensa kuhunkin asianomaiseen sotaan.

Imperialismin kauden alkaessa tämä porvariston edistyksellinen rooli häviää ja porvariston sodat muuttavat

luonnettaan muuttuen imperialistisiksi sodiksi. Ne, jotka eivät ole ymmärtäneet tätä vaihdosta ja tätä muuttumista, ovat tehneet mitä vakavimpia virheitä ja rikoksia työväenluokkaa kohtaan.

Neuvostoliiton olemassaolo on maailmanhistoriallisen merkityksen omaava uusi tekijä, joka perinjuurin muuttaa koko nykyisen kehityskauden luonteen. Meidän koko taktiikkamme sodan syttyessä täytyy määritellä ottamalla huomioon tämä tekijä. Jo Kominternin VI kongressin teesit määrittelivät, että sodan syttyessä Neuvostoliittoa vastaan, täytyy veljeilytunnuksen tilalle tulla tunnus siirtymisestä Punaisen armeijan puolelle. VI maailmankongressin teeseissä sanotaan, että imperialistisen sodan syttyessä Neuvostoliittoa vastaan

”...taktiikan ja taistelukeinojen valinnan määräävät, paitsi luokkataistelun edut omassa maassa, myöskin tämän sodan edut rintamalla, sodan, joka on porvariston luokkasotaa proletaarista valtiota vastaan”¹.

Päätöslauselmassa, jonka me ehdotamme VII kongressille, me vielä enemmän täsmällistytämme tätä ohjetta, osoittaen, että vastavallankumouksellisen sodan syttyessä Neuvostoliittoa vastaan täytyy kommunistien kehoittaa kaikkia työtätekeviä kaikin keinoin ja millä hinnalla tahansa edistämään Punaisen armeijan voittoa imperialistisista armeijoista. (Suosionosoituksia.)

Ajattelen, että tämä ohje on riittävän selvä: se vastaa miljoonien työtätekevien mielialaa. Ja jos joku meiltä kysyy, mitä merkitsee tämä ohje, ja kuinka me tulemme menettelemään sodan erilaisissa konkreettisissa tapauksissa, me voimme antaa yhden vastauksen: jokaisessa

¹ VI Kominternin kongressin pikakirjoitusselostus. 6 vihko, s. 99, v. 1929.

asianomaisessa tapauksessa me tulemme toimimaan marxilaisina, bolsheviikkeina, — toisin sanoen, me alatamme konkreettisen tilanteen, alkavan sodan luonteen, kullakin määrättyllä hetkellä ilmenevien luokkavoimien keskinäis-suhteiden, omien ja vihollisen voimien täsmällisestä arvioinnista, ja tilanteen tarkan arvioinnin perusteella me määrittelemme välittömän perspektiivimme ja työmme konkreettiset muodot. Me emme milloinkaan ole ottamatta huomioon sitä, että yhtenä bolsheviikin pääominaisuutena on suurimman periaatteita kohtaan osoitetun uskollisuuden yhdistäminen suurimpaan manöveerauskykyyn ja joustavuuteen.

Katsokaa toveriemme esimerkkiä Kiinan Punaisessa armeijassa. Jouduttuaan taantumuksellisten sotajoukkojen hyökkäyksen johdosta tilanteeseen, joka näytti ulospääsemättömältä, he osasivat, jättämällä väliaikaisesti ne maakunnat, joita he eivät enää voineet pitää hallussaan, siirtää taistelun muihin piireihin ja valloittivat tämän johdosta vielä laajemmat ja lujemmat asemat kuin mitä oli aikaisemmat. Tässä Kiinan Punaisen armeijan sankarillisessa 3000 km:n retkessä Keski-Kiinan maakunnissa on huomattava ei ainoastaan siihen osallistujien uhrautuvaisuus, vaan myös erinomainen poliittinen kypsyys ja manööverijoustavuus. (Suosionosoituksia.) Ainoastaan puolue, joka on kasvanut bolshevismien hengessä, saattoi suunnitella ja toteuttaa tällaisen todella leniniläisen manööverin. Osoittakoot puolueemme sodan aikana samantaisia bolshevistisia ominaisuuksia. Työskennelköt puolueemme tästä lähtien niin, että saavat itselleen nämä ominaisuudet. Juuri tältä näkökannalta niitten täytyy analysoida kokonaan heikkoutensa ja alistaa ne arvostelun alaiseksi.

Minä tahtoisin esim. sanoa tovereillemme Saksan kompuolueessa: oletteko te riittävässä määrin yhteydessä työ-

tätekevään nuorisojoukkojen kanssa, jotka Saksan fasismi pyrkii muuttamaan tykinruuaksi? Ei, te ette vielä ole riittävässä määrässä yhdistyneet näihin nuorisojoukkoihin, ette sotatarvetehtäittenne työläisiin, ette kylienne talonpoikiin; te ette voi olla vakuutettuja siitä, että kun sota syttyy, niin joukot lähtevät Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin tietä, johon te kehoitate. Teidän on suoritettava suuri ja vaikea, todella bolshevistinen työ, voidaksenne temmata nämä joukot pois shovinismin vaikutuksen alaisuudesta.

Minä tahtoisin sanoa espanjalaisille tovereillemme: me osoitimme suosiotaamme teille sen vuoksi, että me tiedämme, että teidän taistelijanne miehuullisesti taistelivat barrikaadeilla. Mutta te ehkä tekisitte parhaimman palveluksen Kominternin kaikille puolueille ja kongressillemme, te jotka vasta hiljattain seisotte kansalaissodan tullessa, jos te alistaisitte ankaran kritiikin alaiseksi järjestöjenne menettelyn katutaistelun päivinä. Te ehkä silloin tulisitte siihen johtopäätökseen, että teidän järjestönne eivät olleet Marxin ja Leninin kapinaopin tasolla, kun eivät ymmärtäneet, että puhe ei ole ainoastaan siitä, että on kuoltava sankareina barrikaadeilla, vaan siitä, että on kokonaisuudessaan johdettava joukkojen taistelua, milloinkaan lyömättä laimin aloitetta, ja on kiskaistava johto pois horjuvien ainesten käsistä, jotka osaavat vain antautua ensimmäisten vaikeuksien sattuessa. Jos te alistaisitte ankaran kritiikin alaiseksi toimintanne taistelujen aikana, te monessa suhteessa voisitte auttaa muitten maitten tovereita ymmärtämään, kuinka suuria ovat vaikeudet imperialistisen sodan muuttamisessa kansalaissodaksi porvaristoa vastaan, kuinka suuria ovat vaikeudet niiden tehtävien täyttämässä, jotka ovat kommunististen puolueiden edessä kansalaissodan aikana. (Suosionosoituksia.)

Minä tahtoisin sanoa myös tovereillemme Ranskan kompuolueessa: rohkealla käännteellä taktiikassa te osasitte

nostaa korkealle maassanne meidän lippumme. Se asettaa teille suuren vastuunalaisuuden niin meidän edessämme kuin myöskin joukkojen edessä. Luokkataistelu menee eteenpäin; täytyy olla tehtävien tasolla, jotka asettaa meille historia. Sodan syttyessä nämä tehtävät tulevat olemaan teille kaikkein vaikeimmat, kaikkein monimutkaisemmat. Teillä on sellaisia vallankumouksellisia traditsioita kuin jakobiniien esimerkki v. 1793, Robespierre, ja Carnot, jotka kykenivät samanaikaisesti käymään kansalaisotaa maassa ja torjumaan taantumuksen hyökkäykset Ranskan rajoja vastaan. Teillä on Parisin Kommuunin vallankumoukselliset traditsiot, Kommuunin, mikä osasi korkealle kohottaa maanpuolustuslipun, muuttaen sen vallankumouksen puolustamisen lipuksi. Mutta kulkiessamme Kommuunin tietä me emme enää halua tappiota, me tahdomme voittaa! Ja sitä varten me tarvitsemme työläis-, talonpoikais- ja pikkuporvariston joukkojen, koko Ranskan kansan kannatuk- sen. Me tarvitsemme rautaisen johdon, tarvitsemme todellisen leniniläis-stalinilaisen puolueen, joka on suurten historiallisten tehtäviensä tasalla.

Minä tahtoisin sanoa kaikille tovereille täällä edustettuina olevissa kompuolueissa:

— Sota tulee olemaan poliittisesti mitä monimutkaisin asia, mutta samanaikaisesti se tulee olemaan yksinkertainen ja konkreettinen asia, katsoen siihen tilanteeseen, jossa meidän täytyy taistella ja tapella. Yksistään innostus ei riitä. Ehkä ei tule olemaan edes kirjoitettuja päätöslauselmia. Tulee olemaan tehdas, tulee olemaan juoksuhautoja, joissa täytyy ilman horjumista ratkaista mitä vaikeimpia problemeja, sillä kaikkalainen horjunta tulee meille liian kalliiksi. Siis meidän täytyy jo nyt kasvattaa kaikki puolueemme, kaikki järjestömme, kaikki kaaderimme, jokainen puolueen jäsen mitä suurimman alote- kyvyn ja henkilökohtaisen vastuunalaisuuden hengessä. Ja

tämä voidaan saada aikaan vain tuloksena mitä laajimmasta ideologisesta valmennuksesta ja mitä kiinteimpien siteitten solmiamisesta joukkojen kanssa.

Tänään me olemme suuri armeija, joka taistelee rauhan puolesta. Kuinka kauan meidän onnistuu jatkaa taistelumme rauhan puolesta, emme me eikä kukaan muu osaa ennakolta nähdä. Ehkä vielä vuosi, ehkä enemmän, ehkä muutama kuukausi. Täytyy olla joka minuutti valmiina.

Kongressimme on viitoittanut leniniläisen toimintalinjan: se on jo voiton ensimmäinen tae. Meillä on suuri voima — bolsheviikkipuolue. Meillä on johtaja — toveri Stalin (suosionosoituksia), ja me tiedämme, että hän aina mitä vaikeimpinakin hetkinä on löytänyt linjan, joka on vienyt voittoon, meidän johtajamme on toveri Stalin, jonka kansalaissodan vuosina Lenin lähetti kaikille rintamille, missä voitto näytti luisuvan pois SSSR:n työtätekevien käsistä. Ja kaikkialla, Permistä Tsaritsyniin saakka, Pietarista etelärintamalle, Stalin paransi aseman, löi vihollisen, turvasi voiton. (Suosionosoituksia.)

Bolsheviikkien maailmanpuolue ja Stalin turvaavat meille voiton koko maailman mitassa. Tiivistäkäämme rivimme, toverit, taistelussa imperialistista sotaa vastaan, rauhan puolesta, Neuvostoliiton puolustamiseksi!

Korkeammalle proletaarisen internatsionalismin lippu, Marxin, Engelsin, Leninin, Stalinin lippu!

Eläköön vallankumouksen ja sosialismin voitto koko maailmassa!

(Myrskyisiä ja kauankestäviä suosionosoituksia. Edustajat seisoaltaan tervehdivät toveri Ercolia. Kajahtavat "Internatsionaalen" sanat. Kaikkien edustajistojen tervehdyshuudahduksia. Hurraahuutoja, kauankestäviä kunnianosoituksia.)

TOVERI ERCOLIN LOPPULAUSUNTO

(Edustajat ottavat seisoallaan vastaan toveri Ercolin hänen ilmestyessään puhujalavalle, ja panevat hänelle toimeen kunnianosoituksen, laulaen Internatsionaalien.)

Toverit! Jo itse keskustelujen luonne, keskusteltaessa uuden imperialistisen sodan vaarasta ja Kommunistisen Internatsionaalen taistelusta tätä vaaraa vastaan, tekee minulle mahdolliseksi suuresti rajoittaa loppulausuntoa.

Itseasiassa kaikki keskusteluissa esiintyneet, koko kapitalistisen maailman ja siirtomaiden vallankumouksellisen liikkeen edustajat selittivät, että he ovat täysin minun selostukseni linjan kannalla ja sen analyysin kannalla, miten kypsyy uuden imperialistisen sodan vaara, miten porvaristo ja varsinkin porvariston taantumukselliset puolueet — Saksan kansallissosialismi, Japanin militaristit, Italian fasismi, porvariston äärimmäiset sotapuolueet koko maailmassa — valmistavat uutta imperialistista sotaa.

Puheissaan osoittivat kaikki toverit, että he ovat täysin samalla kannalla minun selostukseni peruskohdan kanssa: tarkoitan sitä kiinteätä yhteyttä, mikä nyt on meidän rauhantaistelumme, imperialistista sotaa vastaan käymän taistelumme sekä fasismia vastaan käymän taistelumme välillä.

Konkreettisesti uhkaa sodan vaara tällä hetkellä kolmelta taholta: Saksan kansallissosialismin, imperialistisen

Japanin ja Italian fasismin taholta. Nämä ovat kaikkein taantumuksellisimmat valtiot; ne ovat valtioita, jotka joko ovat hävittäneet porvarillisen demokratian komennon, tai sitte sitä ei niissä koskaan ole ollutkaan, valtioita, jotka pyrkivät sotaan, tahtovat sota, jo käyvät sota.

Kapitalistinen taantumus — se on sota; fasismi — se on sota. Kas sitä osoittaa meille nyt reaalin todellisuus.

Keskittämällä työväenluokan kommunistisen etujoukon voimat fasismia vastaan, me luomme välttämättömät voiton ehdot taistelullemme sota vastaan ja rauhan puolesta.

Siinä loistavassa historiallisessa selostuksessa, jonka kongressissamme teki tov. Dimitrov, on Kommunistiselle Internatsionaalelle ja maailman proletariaatille viitoitettu todellisen taistelun linja fasismia vastaan samoin kuin myös taistelumme peruslinja sota vastaan ja rauhan puolesta.

Yksi keskustelun puutteellisuuksista oli se, että kaikkien puhujien esityksillä oli ehkä liian yleinen luonne, että puheissa ei osoitettu, millaisen tulee konkreettisesti olla taistelun sota vastaan nykyaikana.

Nyt me jo katselemme sota kasvoista kasvoihin. Japani käy sota Kiinaa vastaan; kuitenkin vielä enemmistö kommunistisista puolueista suhtautuu yliolkaisesti siihen tehtävään, että meidän on taisteltava Kiinan vallankumouksen puolustamiseksi.

Eräät toverit mm. esittivät keskusteluissa erään taktillista luonnetta olevan osakysymyksen. Se on kysymys meidän suhteestamme kaasutorjunnan opetukseen, jota nyt harjoitetaan kaikissa kapitalistimaissa. Siihen täytyy pakollisessa järjestyksessä osallistua sekä työläisten että yleensä koko kansalaisväestön.

Tämän kysymyksen tulee meidän ratkaista yhdenmukaisesti sen yleisen linjamme kanssa, mikä koskee sodanvastaista taistelua. Minä sanoin, ja toistan sen, että meidän ei tule olla boikoteerauksen kannalla kaasutorjunnan

opetukseen nähden yleensä. Sehän olisi kallistumista ahtaan, lahkolaismaisen, jopa anarkistisen antimilitarismin kannalle, joka voi vain ehkäistä meiltä tien yhteyksien solmimiseen laajojen joukkojen kanssa.

Kaasunaamari on samanlainen ase kuin mikä muu tahansa. Kaasunaamari on puolustusluontoinen ase; sitä voidaan käyttää kansalaissodan aikana, sillä kaasua kuuluu niihin aselajeihin, joita porvaristo käyttää taistelussa työväenluokkaa vastaan mielenosoitusten hajoittamiseksi lakkojen aikana, ja meidän on osattava puolustautua tätä porvariston raakalaisasetta vastaan.

Väärin on myöskin perustella meidän kantaamme ainoastaan sillä, että kaasunaamarit eivät kelpaa mihinkään. Tällainen väite vain edistää sen valheellisen käsityksen leviämistä, että sotilas-teknillisten välineiden kehitys olisi muka nyt saavuttanut sellaisen tason, että se tekee sodan mahdottomaksi. Löytyy pasifisteja, jotka ovat tällä virheellisellä kannalla, mutta meidän on lujasti pidettävä kiinni omasta kannastamme.

Työläiset, joita kaasuhyökkäys uhkaa missä sodassa tahansa, myöskin kansalaissodassa, ovat oikeutetut sanomaan meille: miksi ei meidän pitäisi olla valmiit tähänkin sotaan?

Käyttäen hyväksemme kysymystä porvariston suorittamasta kaasutorjuntaopetuksesta, on meidän esitettävä sarja välittömiä vaatimuksia, jotka yhdistävät meidät joukkoihin ja kehittävät joukkotaistelua rauhan puolesta, sotaa vastaan.

De Leovin puheessa otettiin esille tärkeämpi ja yleisempi kysymys, nim. kysymys kansallisen puolustussodan perspektiivistä Europassa ja proletariaatin kannasta tässä tapauksessa. Kansallisen vapaussodan perspektiivi ei koske vain Hollannin puoluetta, mutta myös sarjaa muita puolueita, ja meidän on poliittisen kypsyyden merkinä tervehdittävä sitä tosiasiaa, että kaikkien tästä asiasta kiin-

nostettujen puolueiden edustajat olivat keskusteluissa oikealla, marxilaisesti oikealla kannalla.

Kansallisten sotien mahdollisuuden perspektiivin Euroopassa vieläpä imperialismiin kaudella esitti Lenin jo 1916 polemiikissaan Rosa Luxemburgia vastaan tämän kirjasen johdosta, joka julkaistiin Juniuksen nimellä. Rosa Luxemburg kielsi kansallisten sotien mahdollisuuden, koska maailma on jaettu muutamien imperialististen "suur"-valtain kesken; sen vuoksi, väitti hän, tulee jokainen sota, vaikkapa sillä alussa olisi ollutkin kansallinen luonne, imperialistiseksi sodaksi, koska se kiertämättä koskee jonkun imperialistisen vallan tai imperialististen kokoomusten etuja. Vastatessaan Rosa Luxemburgille Lenin osoitti, että puhtaasti teoreettiselta näkökannalta ei voida kieltää sitä hypoteesia, että jopa maailmansota v. 1914 voi muuttua kansalliseksi sodaksi. Käsitellessään sitten Europan kansallisten sotien konkreettisen mahdollisuuden probleemia, Lenin osoitti, että nämä sodat ovat mahdollisia, varsinkin vallankumouksen voittaessa Venäjällä ja suurvaltain voimien äärimmilleen nääntyessä sodassa v. 1914, ja että kansalliset sodat imperialistisia valtoja vastaan eivät siis ole ainoastaan mahdollisia ja todennäköisiä, vaan että ne ovat kiertämättömiä, ja että niillä tulee olemaan edistyksellinen, vallankumouksellinen luonne.

Siinä tilanteessa, missä me nykyään elämme, on paljon yhteistä sen kanssa, minkä Lenin näki ennakolta jo vuonna 1916.

Vallankumouksen voitto Venäjällä on tosiasia; imperialististen suurvaltain äärimmäinen heikkeneminen on myöskin tosiasia; mutta sen lisäksi on meillä vielä fasismi, saksalainen kansallissosialismi, joka pistimillään uhkaa kokonaisen pikkukansojen sarjan vapautta, kansallista riippumattomuutta Euroopassa. Meidän on niinmuodoin, paitsi vahvistettava oikeaksi Leninin v. 1916 merkitsemä perspektiivi, myöskin korostettava niitä tehtäviä, jotka nou-

sevat puolueittemme eteen tämän perspektiivin saadessa reaaliset muodot.

VI maailmankongressin teeseissä sanotaan, että osallistuminen kansalliseen vapaussotaan ja sen tukeminen merkitsee, että proletariaatti, joka tukee sellaista sotaa, menee "väliaikaiseen yhteistyöhön porvariston kanssa".¹ Mutta tämä väliaikainen yhteistyö ei saa koskaan joutaa luokkataistelusta luopumiseen, s.o. se ei koskaan voi eikä sen saa olla reformistista yhteistyötä. Tämä on sitäkin välttämättömämpää korostaa, kun, kuten tiedämme, porvaristo, vaikkapa se onkin vissinä hetkenä pakoitettu tarttumaan aseisiin puolustaakseen kansallista riippumattomuutta ja vapautta, aina on valmis heittäytymään vastustajan leiriin, kun uhkaa vaara sodan muuttumisesta kansansodaksi ja työläis-talonpoikaisten joukkojen voimakkaasta noususta, joukkojen, jotka vaativat luokkavaatimuksensa toteuttamista.

Tästä seuraa, että kun ryhdymme suojelemaan pienten maiden kansallista vapautta, jota imperialistinen hyökkäys uhkaa, me tulemme puolustamaan kaikkea sitä, mikä on edistyksellistä kansallisessa tunteessa pienillä kansoilla, jotka taistelevat riippumattomuutensa puolesta, mutta me kieltäydymme päättävästi ottamasta suojelukseemme porvariston taantumuksellista politiikkaa. On mahdotonta toisenlainen politiikka pienten kansojen kansallisen riippumattomuuden puolustamisessa. Europassa on sellaisia vähäisiä maita kun Hollanti ja Belgia, joiden kansallista riippumattomuutta selvästi uhkaa Saksan kansallissosialismin valloitus- ja interventsiosota. Samaan aikaan näiden maiden porvaristo sortaa laajaa siirtomaavaltakuntaa. On aivan varmaa, että näissä maissa ei meidän kansallisen vapauden puolustuspolitiikkaamme saa koskaan eroittaa reaalisesta taistelusta sorrettujen ja riistettyjen siirtomaa-

¹ Kominternin VI kongressin pikakirjoituselostus, s. 102, Gosizdat, v. 1929.

kansojen vapauttamiseksi. "Kansa joka tahtoo olla vapaa, ei voi tehdä orjikkeen muita kansoja." Pitäen ohjeenamme näitä Marxin sanoja, olemme järkähtämättömällä taistelullamme kansojen itsemääräysperiaatteen laajimman sovelluttamisen puolesta kaikissa maissa todistaneet, että työväenluokka on ainoa edistyksellinen voima, johon voi nojata se politiikka, joka aktiivisesti vastustaa fasistista hirmuvaltaa, mikä uhkaa kaikkia kansoja.

Englantilaisten ja hollantilaisten toverien esittämät kysymykset ovat sinänsä tärkeät ja suuret kysymykset, mutta ne ovat meidän taktiikkamme osittaisia, konkreettisia kysymyksiä.

On korostettava sitä momenttia, mikä nykyaikana on keskeinen sodanvastaisessa taistelussamme; tämä momentti yhdistyy siihen perspektiiviin, jonka me taistellesamme rauhan puolesta asetamme eteemme ja koko maailman työväenluokan ja työtätekevien eteen.

Olemme analysoineet kansainvälisen aseman uudet ai-nekset. Meidän on nähtävä tärkeimmät niistä ja pantava niille pääpaino. Meidän on kaikella voimalla korostettava, että meidän rauhantaistelumme ei ole vain tarpeellinen, vaan että sillä nykyaikana on sellaiset menestymistoiveet, jollaisia ei sillä vielä koskaan aikaisemmin ole ollut.

Antaessamme tällaisen määritelmän, me emme lainkaan muuta marxilaista kantaamme sotakysymyksessä. Me tiedämme ja väitämme, että sota on tarpeen kapitalistiselle järjestelmälle, että kapitalismi ei voi kehittyä syöksemättä kansoja sodan kauhuihin.

Aikoinaan oli joitakin n.s. "marxilaisia", jotka koettivat hämätä, korjailla tätä kantaa, väittäen, että kapitalismi muka voi "järjestyä" ja kehittyä rauhallista tietä. Kaikki nämä opportunistiset teoriat, joitten mukaan on mahdollista kapitalismin rauhallinen "järjestynyt" kehitys, ovat jo kauan sitte romahtaneet. Toisaalta me tiedämme, että on ollut ja on vieläkin tendenssi asettua sodanvastaisen

taistelun probleemoissa fatalistiselle kannalle, joka on seurausta siitä, että saivarrellen vääristellään sen marxilaisen vakuutuksen täsmällistä ajatusta, että on mahdotonta eroittaa sotaa kapitalistisesta järjestelmästä.

Tämä fatalistinen katsantokanta johtaa siihen, että taistelu rauhan puolesta katsotaan mahdottomaksi, katsotaan sen olevan vailla kaikkea perspektiiviä, toivotonta taistelua, jolla ei ole mitään menestymistoiveita niinkauan kuin on olemassa kapitalistinen järjestelmä.

Tämän valheellisen kannan seurauksena olikin se ahtaasti laiskolaismainen, vain propagandan puitteisiin rajoittuva luonne, joka oli meidän puolueittemme sodanvastaisella taistelulla pitkän ajan kuluessa.

Ne rajoittuivat sodanvastaiseen propagandaan vain työväenluokan etujoukon riveistä, lähtien siitä näkökannasta, että vain nämä voimat voidaan saada vakuutetuiksi sodan kiertämättömyydestä kapitalistisen järjestelmän valitessa. Tämä johti siihen, että menetettiin yhteydet mitä laajimpiin joukkoihin, jotka taisteluun ryhtyessään tahtovat nähdä edessään tämän taistelun menestyksellisen tuloksen perspektiivin. Näissä oloissa ei sodanvastaisella taistelullamme voinut olla asianmukaista menestystä. Huomioiden kokonaisuudessaan ne uudet ainekset, jotka luonnehtivat nykyisen tilanteen, meidän on nyt korjattava nämä virheet.

Mitkä sitten ovat nämä uudet ainekset?

1. Neuvostoliiton olemassaolo — maan, jossa valta on työväenluokan käsissä, joka käyttää tätä valtaa rauhan puolustamiseksi, rauhan puolustamiseksi sekä sosialismin valmiiksi asti rakentamisen takia Neuvostoliitossa, että myös koko maailman työtätekevien joukkojen etujen takia, ihmiskunnan sivistyksen ja edistyksen etujen takia. Tämä meidän rauhantaistelumme valtavan tärkeä tukikohta antaa tälle taistelulle sellaisen menestymisperspektiivin, jollaista ei koskaan aikaisemmin ole ollut.

2. Liikkeelle ovat lähteneet työväenluokan syvät voimat; yhä laajenevin rintamin esiintyvät ne kapitalistista järjestelmää vastaan, taistellen välttämättömien vaatimustensa puolesta, taistellen fasismia vastaan. Ne pyrkivät yhdistämään voimansa tässä taistelussa. Tämä joukkojen into yhtenäisyyteen taistelussa fasismia vastaan, mikä into on samalla vetovoimana yhtenäisyyteen taistelussa sotaa vastaan, pakottaa nyt jopa II Internatsionaalen johtajat tarkistamaan kantansa.

Jonkun päivän perästä kokoontuu Brysselissä II Internatsionaalen Toimeenpaneva komitea, joka vielä kerran pohtii niitä probleemeja, jotka ovat meidän ratkaistavamme, kysymystä siitä, minkä kannan on työväenluokan otettava sodanvastaisessa taistelussa.

Meidän on vain lausuttava toivomuksena, että tuossa Toimeenpanevan komitean kokouksessa löytyy henkilöitä, jotka kykenevät huomioimaan sosialidemokraattisten työläisten joukoissa yhä lujittuvan tahdon taistella rauhan puolesta, ja jotka kykenevät antamaan tälle taistelutahdolle reaalisen ilmauksen, ei ainoastaan sanelemalla uusia päätöslauselmia tästä kysymyksestä, vaan myös tekemällä kaikki välttämättömät johtopäätökset, jotta sodan sytyttäjiä vastaan asetettaisiin ei ainoastaan työläisten, vaan myös mitä laajimpain työtätekevien joukkojen yhtenäinen mahtava taistelurintama.

3. Viha imperialistista sotaa kohtaan ei kasva ainoastaan työläisjoukoissa, vaan myös pikkuporvariston joukoissa, intelligenssipiireissä. Koskaan ei ole vielä viha sotaa vastaan ollut niin syvä ja voimakas kuin nyt.

On siis olemassa mahdollisuus vetää rauhantaisteluun ne kerrokset, jotka eivät vielä tähän asti ole osallistuneet poliittisiin taisteluihin, ja jotka merkitsevät huomattavaa voimaa, mikä kykenee esiintymään sodan sytyttäjää, fasismia, vastaan.

4. Viimein olemme osoittaneet, että itse imperialistien rintama nyt on rikottu, että sellaisten kapitalistivaltioiden ohella, jotka ovat sodan päälietsojia, löytyy sellaisiakin porvarillisia hallituksia, joiden etujen mukaista on rauhan säilyttäminen; löytyy pieniä maita, jotka haluavat puolustaa rauhaa sen takia, että niillä on kaikki syy pelätä hyökkäystä riippumattomuuttansa vastaan Saksan kansallissosialismin taholta.

Näiden syiden takia on työväenluokan edessä, kuten näemme, uusi tilanne. Sodanvastaisen taistelun, rauhan-taistelun rintama voidaan nyt järjestää, ei ainoastaan työväenluokan etujoukon rintamaksi, joka taistelee kapitalistisen järjestelmän kukistamiseksi, mutta tähän rintamaan voimme nyt myös vetää uusia voimia. Edessämme on mahdollisuus vetää tähän rintamaan toiselta puolen koko työtätekevien joukko siinä valtiossa, jossa valta on proletariaatin käsissä. Tämä valtio antaa joukoille valtavan esimerkin siitä, miten on taisteltava rauhan puolesta ja säilytettävä se, ja on tällä valtiolla armeija, joka puolustaa rauhaa. Ja toiselta puolen on meidän vedettävä tähän rintamaan kaikkien niiden maiden työväenluokka, joissa valta on vielä kapitalistien käsissä.

Me voimme vetää rauhantaistelun rintamaan sosialidemokraattisten työtätekevien joukot ja pasifistien, katolilaisten, naisten, nuorison laajat joukot, kansalliset vähemmistöt, jotka ovat uhkan alaiset, ja niiden järjestöt. Me voimme tämän rintaman riveihin vetää vieläpä ne porvarilliset hallituksetkin, joiden etujen mukaista tällä hetkellä on rauhan säilyttäminen.

Tällaisessa tilanteessa on meidän kongressimme työjärjestyksen tästä kohdasta keskusteltaessa loppulausunnoksi rohkeasti esitettävä seuraava perspektiivi: paitsi sitä, että sota voidaan lykätä, voidaan eräitten ehtojen vallitessa jopa torjua itse uuden imperialistisen sodan räjähdys.

Ja tämä merkitsee sitä, että koko meidän sodanvastaisella taistelullamme tulee olla tykkänään toinen luonne kuin mitä sillä aikaisemmin oli.

Meidän on murrettava aikaisemman sodanvastaisen ja antimilitaristisen toimintamme ahtaat puitteet, meidän on annettava rauhantaistelullemme kaikkein laajin, mahdollisimman paljon koko kansaa käsittävä, luonne.

Katsokaa rauhan äänestystä, joka suoritettiin Englannissa, ja joka mobilisoi 11 milj. henkeä. Kas siinä esimerkki, jota toveriemme on seurattava, siinä alote, jonka englantilaisten toverien olisi pitänyt ottaa käsiinsä, noustakseen kansanjoukkojen johtoon, jotka tahtovat suojella rauhaa.

Toverit, me olemme tietenkin tekemisissä hirviömäisen vihollisen, fasismin kanssa, joka pitää käsissään valtaa sarjassa maita, ja joka käyttää tätä valtaa sodan propagomiseen, valmistamiseen ja käymiseen. Mutta me tiedämme, tov. Dimitrov sen meille osoitti, että koko reaalin todellisuus todistaa meille fasismin vallan kestävämmäksi vallaksi. Sitä järkyttävät mitä syvimmit sisäiset ristiriidat, sitä ei mikään turvaa luokkataistelun purkaukselta.

Jos Saksan työväenluokka kommunistisen puolueensa johdolla, yhdistettyään voimansa ja noustuaan maan kaikkien fasismivastaisten voimien johtoon, voisi tuottaa kansallissosialistiselle komennolle musertavan iskun, niin ajatelkaahan vaan, toverit, mitkä jättiläisröyhäykset olisi tästä tapauksesta koko kansainväliselle tilanteelle.

Sotaperspektiivin kannalta katsoen tuottaisi tämä perusteellisen muutoksen tilanteessa koko maailman työväenluokan hyväksi. Se avaisi uuden tien ja uudet mahdollisuudet rauhantaistelullemme.

Mitä suurin vastuunalaisuus koko maailman työtätekevien edessä on tovereilla niissä puolueissa, jotka taistelevat fasistisen diktatuurin maissa, — saksalaisilla, italialaisilla, japanilaisilla tovereillamme. Jokainen menestys hei-

dän taistelussaan avaa rauhantaistelullemme uusia menestymisperspektiivejä.

Yhtä suuri vastuunalaisuus lankeaa kaikille kommunistisille puolueille, joiden velvollisuutena on saada joukkoihin syvästi juurrutetuksi seuraava vakaumus: rauhantaistelulla on mitä suurimmat menestymismahdollisuudet, jos vaan kaikki sodan viholliset, kaikki rauhan ystävät, työväenluokan voimat, pikkuporvariston laajojen joukkojen ja intelligenssin voimat, kansalliset vähemmistöt, jotka ovat uhkan alaiset, itse ne valtiot, joiden etujen mukaista on tällä hetkellä säilyttää rauha, yhdistyvät ja asettavat mahdollavan rintaman sodanlietsojia ja aloittajia vastaan.

Mutta antaessamme rauhantaistelullemme tällaisen uuden laajuuden ja osoittaessamme sen edessä olevan tällaisen menestymisen ja voiton perspektiivin, me emme missään määrin muuta marxilaista kantaamme sodan ja rauhan kysymyksissä.

Taistelussa sotapuolueiden ja rauhanvoimien välillä on asetettu peliin itse kapitalistisen järjestelmän kohtalo.

Sodan välttäminen, rauhan säilyttäminen mahdollisimman kauan — se merkitsee samalla sosialismin asian hyväksi toimimista. Rauhan vallitessa sosialismin voimat, jotka ovat edistysvoimia, eivätkä hävitysvoimia, tiivistyvät yhteen ja menevät eteenpäin.

Levittäkäämme koko maailmaan se meidän mitä syvin vakaumuksemme, että rauhan säilyttäminen on mahdollista, että sodan pidättäminen on mahdollista, että on mahdollista ja toteutettavissa jopa sodan välttäminenkin määrättyjen ehtojen vallitessa. Tämän vakaumuksen pohjalla keräämme ympärillemme miljoonat ihmiset taisteluun kaikkein korkeimman, kaikkein oikeimman, kaikkein sosialistisimman asian puolesta, rauhan asian puolesta.

Bolshevistinen puolue, jota johtaa meidän toverimme Stalin, ja joka on kaikkein johdonmukaisin vallankumouksellinen puolue kaikista, mitä koskaan on ollut olemassa,

on antanut meille esimerkin johdonmukaisesta rauhantaistelusta, jota on käyty mitä vaikeimmissa oloissa, mutta kuitenkin saavuttanut menestyksen.

Kehittyköön koko Kommunistisen Internatsionaalen taistelu rauhan puolesta samalla johdonmukaisuudella, samalla miehekkyydellä, samalla sitkeydellä ja samalla innostuksella, — niin silloin on siitä tuloksena sama menestys!

Meidän lippumme on rauhantaistelun lippu. Pystyttä-käämme tämä lippu koko maailman miljoonain työtäte-kevien etupäähän! Suojelkaamme sitä fasisteilta, kaikilta sodanlietsojilta! Tässä on meillä varmin tae siitä, että miljoonat työtätekevät huomenna käyvät meidän mukanaamme taisteluun vallankumouksen puolesta ja sosialis-min puolesta!

(Jatkuvat suosionosoitukset, jotka kasvavat kunnianosoitukseksi; edustajat seisoallaan laulavat "Bandiera Rossan".)

SISÄLTÖ

	Sivu
I. Kapitalismin epätasainen kehitys kräisin vuosina	8—16
Versaillesin ja Washingtonin systeemin loppu	8
II. Neuvostoliiton mahti, Japanin hyökkäyssuunnitelmat ja fasismin rynnistys	17—33
Neuvostoliiton mahtava nousu	17
Japanin imperialismiin hyökkäys Kaukaisessa Idässä ..	21
Sodan päälietsojan — fasismin — rynnistys	24
III. Imperialististen suurvaltain asenteet	34—41
IV. Fasistisen Italian hyökkäys Abessiniaan ja siirtomakysymyksen kärjistyminen	42—47
V. Keskeisin tunnuksemme: taistelu rauhan puolesta ja Neuvostoliiton puolustaminen	48—53
VI. Neuvostoliiton rauhanpolitiikka	54—61
VII. Sopimukset keskinäisestä avusta ja kansainvälinen proletariaatti	62—73
VIII. Yhteisrintama taistelussa rauhan puolesta ja Neuvostoliiton puolustamiseksi	74—86
Sosialidemokratian kanta	75
Fasistinen liike	76
Taistelu joukkojen välittömien vaatimusten puolesta ..	78
Naiset taistelussa rauhan puolesta	81
Taistelu rauhan puolesta ja nuoriso	83
IX. Armeija ja meidän tehtävämme	87—92
X. Taistelu rauhan puolesta ja taistelu vallankumouksen puolesta	93—103
Toveri Ercolin loppulausunto	104—115

Отв. редактор Л. Летонмяки Перевод. Т. Рантала Технич. редактор В. Финберг.

Тираж 5000

Формат бумаги 82X110

7¼ п.л. Кол. зн. на п.л. 35.520

Заказ 2570

Кирья № 59

Уполномоч. Главлита АКССР № В-1230

Сдано в набор 23/IX-35

Подписано к печати 4/X-35

Гос. тип. им. Анохина, Петрозаводск. Пушкинская 7

Hinta 1:10

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО КИРЬЯ
ПЕТРОЗАВОДСК 1935